

RACE NAAR DE MAAN

Kris Van Eygen © EYGEN-BOEKEN.be

Van Kris Van Eygen zijn verschenen:

Hoe ik drek nek (1995)

Race naar de maan (1997)

De spieders van Toil Darranjé (1998)

De minnaren van Bokrijk (1999)

Net toen de wereld verduisterde (1999)

Het 18-dagen ultimatum (2001)

De heer van Doeatstad (2002)

Meneer P en zijn Hollandse gezelschap (2004)

Waarom wij niet meer seriemoorden (2005)

De bende van de paars-groene mannen (2005)

De vereffenaar - De relikwieënverzamelaar (2006)

De anticipaat - De relikwieënverzamelaar (2007)

De deur van het eeuwige leven (2009)

De man met de sigaret (2010)

De wespenvangers van Tornac (2010)

Papa komt slapen wanneer de vogeltjes fluiten (2011)

De droene bliender (2013)

Winterhutje (2015)

Hemelsbreed: 10 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2016)

Ik kom even op verhaal (2017)

De ten dode opgeschreven mensen (2019)

Vuurtoorn (2020)

Smalspoor onderonsjes: 30 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2022)

Realisatie: 1997; eerste druk: juli 2022

Omslagillustratie: Kris Van Eygen

Redactie & foto auteur: Patricia Budenaerts

Uitgever: Kris Van Eygen © www.eygen-boeken.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, elektronische drager of welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

RACE NAAR DE MAAN

door

KRIS
VAN EYGEN

*De knappe vrouw in de jeep had kastanjebruin haar, amandel-
vormige ogen en een gave, blanke huid die net gered werd van
perfectie door een aantrekkelijke dot sproeten.*

Dean Koontz/De val

Tijdens het wandelen genoot Remie Mantelle van het lichtspel van de bladeren in de wind. Gefascineerd keek hij naar zijn eigen schaduw.

Boven de muziek op zijn smartphone uit hoorde hij iemand claxonneren. Hij keek op en zag een auto voor hem stilstaan. De bestuurder keek boos omdat Remie in het midden van de weg liep. Remie lachte stom en ging enkele stappen opzij.

Jean-Michel Jarre's muziek klonk chronologisch, maar de chronologie in zijn aardse belevenissen was ver te zoeken. Was hij dan toch anders? Remie had de indruk dat hij meer stilstond bij de dingen in de natuur dan de noodzaak om zijn maag op regelmatige tijdstippen te vullen.

Het licht bijvoorbeeld was iets waar zijn verstand niet bij kon. Einstein had het mooi uitgekiend. De lichtsnelheid moest constant zijn om de ruimte en de tijd te laten veranderen. Iedereen stond als een punt in die ruimtetijd en legde een verband tussen de plaats waar zijn lichaam zich bevond en het moment waarop hij stilstond.

Door het licht kon Remie zichzelf in het heelal plaatsen. Hij voelde zich onsterfelijk op het asfalt onder de bomen en stelde zich voor dat hij aan de rand van de oneindigheid stond. Verder kon hij niet, want naar binnen ontplooidde zich de oneindig kleine atoomwereld en naar buiten strekte zich het oneindig grote heelal uit.

De weg nodigde hem uit om uit te zoeken hoe onsterfelijk hij wel was. Hij zou alle nutteloze dingen weg moeten gooien en vurig hopen dat er op zijn reis iemand hem de weg zou tonen. Als kind dacht hij dat niets voorbij zou gaan, maar als volwassene begreep hij dat zonder begin er ook geen einde kon zijn. Hij had het vermoeden dat zijn weg als een spiraal naar een punt draaide dat onbereikbaar bleef.

Remie had de indruk dat hij al een hele tijd rondjes draaide op de rotonde voor het domein van Bokrijk. Hij koos voor de weg door

het bos. Al snel raakte hij weer gehypnotiseerd door de zonnestralen die tussen de bladeren van de bomen schoten.

Denken, lezen en schrijven waren zijn favoriete hobby's. De woorden in zijn hoofd waren vluchtig, maar op papier werden ze onsterfelijk. Hij leende geregeld boeken uit de bibliotheek, om kennis te vergaren en om indirect achter de magie van letters en woorden te komen. Was het toeval dat hij via het boek *Het leven van Nostradamus* het boek *Het paradijs van de zot* vond? Of zat in elk boek een geest verscholen die hem de titel van het volgende toe-fluisterde?

Het weerkaatste zonlicht op de voorruit van zijn auto verblindde hem en meteen stond hij weer met zijn benen op de grond. Rallyrijders uit de veertiger jaren van de twintigste eeuw zouden wat graag hun rammelende kar inruilen voor zijn moderne auto. Hij kon zich goed voorstellen hoe Maus Gatsonides uit zijn dak zou gaan aan het stuur van deze auto, die zelfs niet gemaakt was voor het racecircuit maar voor het openbare wegennet. Gatsonides' oude Hillman Minx uit 1930 met een topsnelheid van 104 km per uur zou hij probleemloos achter zich laten.

Remie drukte het knopje van zijn afstandsbediening in. Prompt flitsten de knipperlichten éénmaal aan. Hij zwaaide het portier open en stapte moeilijk in omdat de auto laag bij de grond lag. Waarvoor dat goed was merkte je al rijdend door de bochten.

Hij trok het portier dicht en drukte het alarmstaafje in het daarvoor bestemde gleufje. Het uitgaan van het lampje was als een voorlopig go-sein en hij startte de motor zonder het gaspedaal aan te raken. Een zalig gebrom weerklonk.

Remie stelde zich voor hoe aan de rechterkant van de weg een baancommissaris met de vingers van zijn rechterhand de laatste vijf seconden voor het startsein aftelde. Toen de imaginaire wijsvinger wegviel, gaf Remie plankgas. De voorwielbanden krasten steentjes door het asfalt en lieten twee meterslange rubberzwarte strepen achter. De race tegen zichzelf was begonnen en al half gewonnen omdat de Alfa Gtv niet meer bromde maar jankte.

Vrijdag 15 september

Remie had naar het weekeinde uitgekeken en nu was het eindelijk zover. Hij had al vier keer in evenveel minuten zijn horloge gecontroleerd om de trein niet te missen. Het werk dat hij deed was wel interessant maar het kon hem niet meer boeien zoals vroeger.

Remie was niet getrouwd en voor een vrouw moest hij niet naar huis, maar misschien wilde zijn kompaan nog enkele rondjes op hun circuit trekken. Nou ja, hun circuit, ze waren er dikwijls. Die kompaan was een collega, Lewie Spaas heette hij. Ze werkten voor hetzelfde bedrijf in Brussel en woonden beiden in Hasselt.

Lewie en Remie lieten zich via de roltrap naar de perrons brengen. Lewie keek rond, zogeheten naar niets, maar Remie wist wel beter. Lewie had ook die onweerstaanbare drang om naar alle vrouwelijke vormen uit te kijken, op het randje van gluren af.

Mannen geven nu eenmaal hun ogen de kost. Ga maar eens ergens staan waar veel mensen komen en bestudeer alleen de mannen. Je zult merken dat geen enkele man de kans voorbij laat gaan om een mooie vrouw van top tot teen te bekijken. Maar de meeste vrouwen laten zich natuurlijk graag bewonderen.

Lewie had een vrouw op het oog die korte rokjes droeg, maar ze had hem nog geen blik gegund. Zoals elke werkdag volgden de mannen haar de trein in, waar ze zich naast haar vriendin installeerde.

Veel geluk met de zitplaatsen hadden ze nog niet gehad omdat het een drukbezette trein was, maar het toeval wilde dat de bank tegenover de dames nu vrij was. Binnen de kortste keren zaten ze tegenover de schoonheden.

Remie stelde zich voor dat Lewie ongegeneerd naar de lange benen van de vrouw met de korte rok staaarde, terwijl hijzelf genoegen nam met de rondingen van de vriendin in de lange rok. Rond haar neus had ze enkele sproeten en die maakten haar glimlach engelachtig. Haar leuke snoetje stond hem aan en hij hoopte dat ze op mannen met kale koppen viel.

Lewie staarde naar zijn platonische treinvriendin terwijl ze papieren klasseerde en ze bij elkaar niette. Remie las een boek maar kon zich niet goed op de tekst concentreren. Hij hoopte dat Lewie het gesprek zou openen, want hij wist altijd iets te bedenken waardoor treinreizigers in stilte begonnen te grinniken.

De trein naderde het station waar de vrouwen onherroepelijk zouden uitstappen. Remie porde Lewie in zijn zij om hem tot een contactpoging aan te sporen. Maar Lewie trok zijn wenkbrauwen op om aan te duiden dat hij het initiatief aan Remie wilde overlaten.

Toen ze in het station van Sint-Truiden aankwamen, grabbelde Remie zijn moed bij elkaar en vroeg:

‘Dames, hebben jullie zin om zondag de start van een heuse rallywedstrijd mee te maken?’

Ze keken hem eerst verwonderd aan. Remie raakte al zijn zinnen kwijt in de ogen van de vrouw met de lange rok, terwijl Lewie in de poelen van de kortgerokte verdronk. Toen draaiden de vrouwen hun gezichten naar elkaar en begonnen ze te giechelen als meisjes van 13.

De trein kwam tot stilstand en de reizigers stonden op om uit te stappen, alleen de twee dames twijfelden nog. Toen de mond van de langgerokte bewoog, hoorde Remie haar zeggen:

‘Ja, maar waar is dat?’

Remie had de gegevens eerder op een papiertje geschreven. Hij diepte het snel uit zijn portefeuille op en overhandigde het haar.

De vrouw nam het aan en bekeek het een tijdje terwijl haar vriendin meekeek. Ze overlegden even en de vrouw tegenover Remie zei:

‘Oké, we zullen er zijn.’

Ze stak het papiertje in haar portemonnee en stond op. De vrouw met de korte rok volgde en glimlachte naar Lewie.

De overige treinreizigers waren al afgestapt en de conducteur stond met zijn fluitje in de mond op het perron te wachten om het vertreksein te geven. De twee vrouwen sprongen dartel van de

trein, keken nog een laatste keer achterom en liepen met wiegende heupen naar het parkeerterrein.

‘Remie, vandaag heb je bewezen dat je ballen aan je lijf hebt.’

‘Ik kan je nog meer staaltjes laten zien.’

De mannen lachten hartelijk terwijl de trein het station verliet.

Lewie vloekte ineens en zei:

‘Je bent vergeten te vragen hoe ze heten.’

‘Dat mag jij de volgende keer doen.’

Ze gebruikten de reistijd tot Hasselt om een tukje te doen. Lewie hoefde zijn hoofd slechts neer te leggen en hij was al in dromenland. Het bewijs daarvan bracht hij zelf aan in de vorm van een luid gesnurk. Remie kon slechts knikkebollen. Bij het minste bultje in de rails schoot hij wakker en vroeg hij zich af of iemand hem had zien schrikken.

Anderhalf uur in een trein zitten kruipt in de benen. Remie hield er een stijve voet aan over die naarmate hij zich meer bewoog, geleidelijk soepeler werd. Lewie wandelde op zijn aparte manier naar de parkeerruimte: waggelend. Je zou niet zeggen dat zij de beste rallyrijders van de streek waren.

Hun rallyauto, een zilvergrijze Alfa Giulia Nuova Super 1600 uit 1960, hadden ze ‘s morgens op het grote parkeerterrein achter het station achtergelaten. Nu stonden een tiental mensen zich aan hun auto te vergapen.

Remie opende het portier aan de bestuurderskant en nam de twee overalls die op de achterbank klaarlagen eruit. Hij gaf Lewie de knalrode overall met achterop in gele letters genaaid: HOT LIPS. Voor zichzelf had hij een kanariegele overall laten maken: SCHUMI 2. Ze hadden helemaal geen schroom om zich om te kleden in het bijzijn van hun supporters.

Terwijl Remie zijn speciale schoenen aantrok, liep Lewie rond de auto om hem te inspecteren. Lewie stond in voor de techniek en speelde meestal navigator. Remie was de eerste rijder en trok zich de organisatie aan. Lewie zat ook weleens achter het stuur, maar

hij wist dat Remie de betere rijder was. Alleen tijdens behendighheidsproeven of wanneer hij zich slecht voelde gaf Remie het stuurwiel uit handen. Lewie had geen idee hoe Remie het elke keer klaarkreeg om aan een rally te mogen deelnemen. En hoe Lewie de auto had geprepareerd, daar had Remie geen flauw idee van.

Remie zette zijn helm op, stapte in en startte de motor. Niet veel later stapte ook Lewie in en stak een duim op om aan te geven dat alles in orde was. Remie trapte op het gaspedaal zonder de koppeling los te laten waardoor de nieuwsgierigen enkele stappen achteruitdeinsden. Lewie voelde aan wat Remie van plan was en maakte een teken opdat hij het kalm aan zou doen, maar Remie gaf plankgas en de 1,6 liter-motor met vier cilinders, twee bovenliggende nokkenassen en twee kleppen per cilinder deed de auto als een pijl uit een boog wegschieten.

Remie en Lewie droegen geluiddichte helmen, maar de omstanders moesten zich haasten om hun oren te bedekken. Remie herinnerde zich hoe hij als kleine jongen voor de tv zat en droomde van een carrière als rallyrijder. Hij had het autocircus aangegaapt en genoten van het helse kabaal. Beroemd was hij niet geworden, maar zijn droom was toch uitgekomen.

Rijden op een afgesloten circuit is leuk, maar niets overtreft de spanning van het racen op de openbare weg. Tussen hen en het circuit lagen nog zo'n dertig kruispunten met rotonde, tien met stoplichten en een stuk of twintig zonder stoplichten maar met drempels. De overige weggebruikers deden het op hun gemakje, want het was spitsuur.

Remie probeerde de verkeersregels te respecteren, maar hij kon zijn temperament niet lang intomen. Een niet al te vlotte chauffeur keek geschrokken in zijn achteruitkijkspiegel omdat Remie zijn lichten had aangestoken, kwestie van goed zichtbaar te zijn. Het dimlicht scheen uit zes forse koplampen.

Lewie keek in het routeboek voor de rally van Bernissart en merkte niet dat Remie hoe langer hoe meer geagiteerd raakte.

Remie vond altijd wel een gaatje om slome wegpiraten in te halen en liet hen in enkele seconden kilometers achter zich.

Lewie keek op en zei iets in zijn microfoon. Remie verstond hem niet omdat de intercom nog niet aanstond. Bovendien had hij zijn handen vol met de volgende rotonde te nemen. Lewie zette de intercom aan en riep:

‘Hou nog wat energie over voor zondag.’

‘Oké, ik bewaar mijn passie voor die mooie jongedame met de lange rok,’ zei Remie.

Lewie kreeg geen tijd om te reageren. In zijn enthousiasme had Remie niet gemerkt dat de onoverzichtelijke bocht een grotere draaiingshoek had. Hij stond op het punt zijn fenomenale remmen te gebruiken toen hij ineens een uitweg zag. In een fractie van een seconde besliste hij een landweg op te rijden. Die weg was onverhard en smal, aan weerskanten afzakkend naar een metersdiepe gracht.

Het was altijd een uitdaging om iedere keer een andere weg naar het circuit te vinden. Zo simuleerden ze het beste een echte rally. Bij sommige rally’s kregen ze een landkaart met de te volgen weg erop aangegeven en moesten ze zelf op verkenning gaan om een routeboek in elkaar te knutselen. Bij andere rally’s kregen ze het routeboek kant-en-klaar in handen.

Een auto met een nietsvermoedende bestuurder doemde op. De weg was te smal voor twee auto’s en één moest eraf. Omdat Remie de perfecte auto bezat om naast de weg te rijden, besliste hij een wei in te rijden. Gelukkig had een boer net zijn koeien naar de boerderij gedreven en stond de poort nog open.

Het gras was droog maar het gleeed als boenwas waardoor de paardenkrachten van hun motor voor de helft verloren gingen. In een ruime bocht stuurde Remie de auto terug naar de poort en vervolgde de rit. Lewie vertrouwde volledig op de stuurkunst van Remie.

Net voor Peer sprong een oranje licht op rood. Dat probleem loste Remie op door een hoek af te snijden, over het losse grind van

een voortuin heen. De rotonde erachter was hij verplicht in tegenovergestelde richting te nemen omdat net op dat ogenblik een vrachtwagen opdoemde.

De resterende hindernissen op hun weg naar het circuit kon Remie in één wegwerpbeurt met genoeg flair afvlakken. Zijn vuistregel was: hoe harder je over iets heen rijdt, hoe minder je de oneffenheid voelt.

Lewie had van het ritje genoten, want er verscheen een glimlach rond zijn mond toen ze door de poort van het circuitdomein stoven.

Voordat Remie zijn verstand helemaal op nul zette, vroeg hij zich nog snel af hoe hij zijn agressiviteit en waanzin achter het stuur kon laten rijmen met een innerlijk zoeken naar spiritisme. Kon hij zo in contact komen met de zielen van de gestorvenen? Door te sterven?

Fiebi Gillon stapte kordaat door de tunnel naar de uitgang van het station en dacht na over de vreemde ontmoeting in de trein. Laurence had haar al verteld over een kale man die altijd in het gezelschap was van een zwartharige, gezette man. De kale gedroeg zich gereserveerder dan de dikke, die zijn ogen altijd de kost gaf.

Ze vond van zichzelf dat ze er goed uitzag en de mannen mochten haar naar hartelust keuren. Fiebi droeg haar donkerblond haar het liefst los over de schouders, maar Laurence had haar lange haar meestal in een staart. Van nature was ze een brunette, en geregeld experimenteerde ze met kleurshampoo. Wat kleding betreft was die van Laurence niet zo gedurfd als die van haar zus, maar ze kleepte zich alleszins modieus.

‘Niet te geloven dat het adres op dat papiertje overeenkomt met de archeologische site die we morgen gaan bezoeken,’ zei Fiebi, ‘waarom heb je daar niets van gezegd?’

‘Omdat verrassingen het leven veel pittiger maken. Ik hoop dat die mannen ook prettig gestoord zijn.’

‘Heb je onze spullen al bij elkaar gezocht?’

‘Alles ligt klaar in de garage,’ zei Laurence, ‘gaan we ze nu ophalen?’

Fiebi knikte.

Ze kwamen op het parkeerterrein van het station bij Fiebi’s auto aan, een rasechte Peugeot 104.

‘Oké, stap in,’ zei Fiebi, ‘is je man thuis?’

‘Nee, die zit waarschijnlijk in het café bij zijn nieuwste aanwinst.’

Laurence was maar wat blij dat Fiebi een auto had. Haar man was verkoper en had voortdurend de auto nodig. Hij was nooit thuis en gebruikte zijn werk als uitvlucht om zijn relatiekring uit te breiden. Laurence zou het leven minder goed aankunnen als ze niet af en toe met haar zus de wijde wereld in kon trekken. Ter compensatie mocht Fiebi hun gezamenlijk materieel in de garage van haar huis zetten omdat ze geen plaats had in haar kleine appartement.

De vrouwen stapten in en Fiebi startte de motor. Met haar slanke rechtervoet trapte ze wild op het gaspedaal. Haar hoge hakken had ze al op de achterbank gegooid omdat ze het liefst met blote voeten reed. Zo kon ze het pedaal met haar tenen optimaal doseren. Laurence wist al wat haar te wachten stond en keek of de baan vrij was.

Het was slechts enkele kilometers, maar ze had de indruk dat ze een reis naar het zuiden van Frankrijk achter de rug had toen ze bij haar huis aankwamen. De drempel van het laatste kruispunt nam Fiebi met zo’n vaart dat de voorste bumper over het asfalt schraapte. Dat was niet erg, want het plastic ding kon tegen veel.

Fiebi stopte met piepende banden en stapte zwierig uit de auto. Laurence moest van de emotie bekomen en stapte even later ook uit.

‘Zouden we niet beter vanavond naar Bernissart rijden en daar een hotel zoeken?’ vroeg Fiebi, ‘dan kunnen we morgenvroeg snel aan de slag.’

Laurence dacht even na en zei:

‘Ach, waarom niet. Laad jij de spullen in, dan ga ik nog even een valiesje pakken.’

‘Neem extra ondergoed en kleren voor me mee,’ riep Fiebi haar zus na, ‘dan hoef ik niet bij mij thuis langs te gaan. Dat scheelt veertig kilometer en in dezelfde tijd zijn we een heel stuk gevorderd in de richting van de Cran du midi.’

‘Goed idee.’

Terwijl Laurence naar boven rende, hoorde ze hoe Fiebi hun archeologisch materieel uit de garage sleepte.

De zusjes hadden hun hele leven al kleren verwisseld, want ze waren een tweeling, niet identiek natuurlijk. Hun karakters waren totaal verschillend, maar de interesse voor de paleontologie en de archeologie hadden ze gemeen. Wellicht was hun grootoom daar de oorzaak van, want hij had de groep van 29 Iguanodons in de steenkoolmijn van Fosse Saint Barbe ontdekt, aan de Cran du midi in Bernissart. Een tiental skeletten ervan staan in het natuurhistorische museum van Brussel te pronken.

Terwijl Laurence wat kleren in de kleine trolley gooide, dacht ze na. De heerschappen die hen in de trein hadden aangesproken, deden mee aan de rally van Bernissart, toevallig het dorp dat de zusjes Gillon hadden uitgekozen om een weekje aan archeologie te doen. Laurence hield niet van het lawaaierige autogedoe. Ze genoot meer van de diepe stilte in een grot die haar geheimen niet onmiddellijk prijs wilde geven. Toch moest ze toegeven dat stoere mannen in strakke overalls en extra grote helmen wel iets hadden. Ze was vooral in de kale man geïnteresseerd en het leek haar een goed idee om haar ladderzatte echtgenoot voor hem in te ruilen.

Toen ze klaar was met pakken, haastte Laurence zich met de trolley naar beneden. Fiebi had ondertussen hun materieel in de kofferbak gezet en vroeg:

‘Het lijkt erop dat je genoeg bagage hebt meegenomen om niet meer terug te keren.’

‘Misschien.’

Ze had een afscheidsbriefje voor Jan op tafel willen achterlaten, maar ze had zich bedacht. Ze prees zich gelukkig dat ze geen kinderen had. Haar bagage kon er nog net bij, mits wat duw- en trekwerk.

Fiebi klapte de kofferbak dicht, maakte met haar elegante benen enkele waanzinnige stappen en zette zich achter het stuur. Laurence stapte eveneens in en trok haar gordel aan.

Fiebi trapte het gaspedaal diep in. Terwijl ze met de rechterhand haar gordel vast probeerde te klikken, stuurde ze de auto linkshandig over de eerste rotonde zonder voorrang te verlenen aan de weggebruikers die er al op reden. Laurence hield haar hart vast.

Toen Fiebi naar vijfde schakelde, zei ze:

‘Laurence, gooi je remmen maar los.’

‘Als jij af en toe de remmen gebruikt, overleven we dit misschien,’ flapte Laurence eruit.

Een verkeersbord voor maximumsnelheid van 70 km per uur vloog met een dubbele snelheid voorbij. Op een onbewaakt moment vroeg Laurence zich af hoe haar zus haar argeloosheid en roekeloosheid kon laten rijmen met serieus onderzoek naar de evolutie van de mens.

Lewie zat achter het stuur, maar hij hoefde geen richtlijnen van Remie op te volgen. Samen reden ze op hun gemakje naar Bernissart.

Remie stond niet dikwijls stil bij de dood, maar een autoongeluk zat altijd in een klein hoekje. Het leek hem interessant om te weten wat er achter de dood lag en hoe die hem zou veranderen. Had het te maken met dat alwetende gevoel van betrokken te zijn met de evolutie? Stel dat hij afstamde van een dinosauriër? Zat hij dan in de overgang naar een bovennatuurlijk monster dat uit hem zou groeien?

Duikers hadden honderden identieke beeldjes van op dinosauriërs lijkende dieren uit het water opgevist. Over de hele wereld hadden archeologen in diepe grotten niet alleen rotstekeningen

van oermensen gevonden maar ook van een soort dinosauriër. En hoe was het gefossiliseerde mensenmateriaal in de grote voetafdrukken van dinosauriërs terechtgekomen? Er waren genoeg aanwijzingen van vergane beschavingen die veel ouder waren dan je zou denken.

De dinosauriërs waren plots uitgestorven waardoor de zoogdieren hun gangetje hadden kunnen gaan. Eén diersoort was geëvolueerd naar de Cro-Magnonmens, een homo sapiens met een gemiddelde lengte van 1,8 meter. Dat hij niet zomaar een dier was, bewijzen de sieraden van slakken en andere spiraalschelpen in zijn graf. Spiralen staan nog steeds symbool voor leven, groei en eeuwige vernieuwing.

Remie stelde zich voor dat iemand in de verre toekomst zijn beenderen terugvond, ze netjes bij elkaar puzzelde en zijn skelet in het natuurhistorische museum veilig achter glas liet bewaren. De mens had mysteries nodig en vond die in het ruime aanbod van door elkaar geklutste aanwijzingen. Sommigen beweren dat de mens uit zee kwam, vanwege zijn gladde huid. Vergelijk het met de walvis die als zoogdier ooit het land de rug toekeerde en zo zijn beharing verloor.

Soms had hij de indruk dat de toekomst in het verleden lag. Hominide of niet, Remie was overtuigd van zijn nietigheid in de wereld.

‘We zijn er Remie,’ zei Lewie.

Hun rit was ten einde, maar Remie had het gevoel dat ze nog niet op hun bestemming waren.

Zondag 17 september

Etappe 1: Bernissart – Douai (98/132 km)

De zon was net op. Remie voelde de kilte in zijn botten. De ochtendnevel begon langzaam op te trekken en steeg langs de heuvelflanken omhoog. Terwijl Lewie nog lag te ronken, kroop Remie met stijve ledematen uit het kleine tentje dat ze net naast de auto hadden opgezet.

Het was kalm in het dorp. Enkele equipes hadden hun voorbeeld gevolgd en kampeerden wat verderop naast hun eigen auto. Het plein was gevuld met een vijftigtal druk beschilderde rallyauto's waarvan de ruiten lichtjes beslagen waren.

Remie en Lewie hadden de vorige dag de Alfa zonder problemen door de controle gekregen, maar een kamer hadden ze niet gevonden omdat alle hotels al volzet waren door autofanaten. Ze moesten hun auto in een gesloten park mét bewaking achterlaten, vandaar dat ze hun tentje net ernaast hadden gezet. Ze hadden enkele blikjes bier gedronken en waren toen vrolijk in hun slaapzakken gekropen.

De kerktoeren van Bernissart luidde 07u00. De start van de rally vond plaats aan de ingang van de steenkoolmijn van Fosse Saint Barbe aan de Cran du midi. Het was een gezellig dorpje dat zich had toegespitst op het dinosauriërtoerisme. Enkele mannen kwamen uit een hotel en discussieerden volop terwijl ze onder een opblaasbare pop in de vorm van een dinosauriër naar de infostand liepen.

Remie zette zich in het opvouwbare zeteltje dat nog wat nat was en sloeg zijn routeboek open. De ritgegevens waren niet zo duidelijk en er was zeker nog wat zoekwerk aan. De organisatoren hadden getracht een route uit te stippelen die het nodige navigatiewerk vergde en bovendien de zin voor avontuur van de rijders op de proef stelde. De rally zou zeven dagen duren.

Terwijl Remie enkele collega-rallyrijders groette, kroop zijn kompaan uit het vochtige tentje. Lewie geeuwde en zei:

‘Ik heb geen oog dicht gedaan.’

Remie draaide zich om en zei:

‘Je hebt de hele nacht liggen snurken en daarmee heb je mij wakker gehouden.’

‘Ik hoorde voortdurend motorgeronk,’ zei Lewie, ‘maar dat zal ik wel gedroomd hebben zeker?’

‘Inderdaad, ik zou me maar snel aankleden, want we vertrekken om acht uur. Je hebt nog een uur om jezelf en de auto rijklaar te maken.’

‘Oké ouwe, ik rep me al.’

Lewie liep in zijn halfopen, violette overall en op blote voeten naar de achterkant van de auto om daar zijn gerief bij elkaar te zoeken.

Remie concentreerde zich weer op zijn notities. De rally voerde hen in een reuzenspiraal door België en Noord-Frankrijk. De aankomst lag ergens in het noorden van Limburg: Neerpelt, geen onbekende plek voor Remie.

De vertrek- en aankomstplaatsen waren per dag aangegeven. Elke dag waren er twee proefritten en de verhouding tussen de proefkilometers en het totaal kilometers per etappe was een graadmeter voor de moeilijkheid. De rest mochten ze op eigen tempo overbruggen.

Elke dag hadden ze de mogelijkheid om per trein naar een archeologische site te reizen. Het was misschien vergezocht, maar het was niet slecht om even stil te staan bij de evolutie van olijke aap tot moderne mens. Te weinig mensen zijn zich ervan bewust dat het leven op aarde uniek is en dat het tot elke prijs moet standhouden.

Maar de natuur dreigde zich tegen de mensheid te keren. Net zoals alle sterrenstelsels naar het centrale punt van de melkweg spiralen om er hun energie in een zwart gat te stoppen, hoopte

Remie dat zijn wereld ook door een spiraal reisde die haar naar een punt bracht waar alles opnieuw kon beginnen.

Er weerklonken motorgeluiden, en monteurs en rijders bespraken de te volgen strategieën indien ze dat nog niet hadden gedaan. Of misschien waren de eerste problemen al opgetreden. Remie dacht immers een startmotor onwillig in het ijle te horen draaien. De nodige verwensingen hoorden daar automatisch bij.

Remie en Lewie waren goed voorbereid. Hun auto reed perfect en ze waren er zeker van dat ze zouden winnen. Ze hadden zelfs scheergerief bij voor het geval de plaatselijke schonen hen op het winnaarschavotje kwamen kussen. Ze hadden voor elke dag van de wedstrijd een overall in een andere kleur bij: violet, indigo, blauw, groen, geel, oranje en rood. Op de laatste dag zouden ze hun rode overalls aantrekken en uitgaan met de twee dames uit de trein.

Ineens hoorde Remie zijn naam roepen. Hij draaide zich om en zag een mooie vrouw aankomen. Ze had een modieuze overall aan en knipoogde naar hem, maar ze liep naar de auto die naast die van hen geparkeerd stond. Een man die aan de auto had zitten sleutelen, liep haar tegemoet en gaf haar een kus.

Teleurgesteld sloeg Remie zijn routeboek dicht en liep naar de auto om Lewie met de startprocedure te helpen.

‘Schiet het werk op?’ vroeg hij.

‘Geen probleem,’ zei Lewie grinnikend, ‘jammer dat die vrouwen van de trein er nog niet zijn.’

‘Eerlijk gezegd geloof ik niet dat ze zullen opdagen.’

‘Jij weet niets van vrouwen af,’ zei Lewie.

‘Een ding weet ik zeker: ze willen geen seks.’

Groot-Brittannië is het land van de rally, maar Remie begreep niet waarom Collin McRae ooit met een Subaru had gereden. Waarom geen Rover of een Rolls? Dat bedacht hij terwijl hij middenin een drom ronkende, antieke rallyauto’s de start stond af te wachten.

Een Riley Kestrel Sprite met een 1,5 liter zware motor en bovenliggende nokkenassen stond naast een Wanderer 2000. Er

waren ook enkele driecilinder DKW's, een MG, een heleboel Fordjes van allerlei types, een Oostenrijkse Steyr en niet te vergeten enkele Belgische Bugatti's die majestueus als koningen naar de startlijn oprukten. De Italiaanse koningen van de weg – Lancia met zijn half alfabet in het zog – en enkele Alfa's stonden naast elkaar hun mooie lijnen te showen, een Alfetta Gtv 2000, een Alfetta 1.8 en een broertje van hun Giulia met slechts 1300cc. Een Duitse Hanomag mocht aan de autoparade niet ontbreken, zelfs enkele Opels stonden paraat. Een Amerikaanse Hotchkiss', Javelins en Studebakers gromden. Een Ariel, een Rudge Ulster, een Sarolea, een Imperia Adler en een kleine Fiat 600 maakten het rijtje van de wachtende rally-auto's nog lang niet af.

De navigators poseerden trots voor hun ijzeren rossen en bezorgden de vele fotografen de nodige reclamefoto's. Sponsors voor de wedstrijd van het volgende jaar waren van harte uitgenodigd om hen als mascotte in de strijd voor de mooiste, de snelste en de zuinigste auto van het jaar te werpen. De bontgekleurde auto's dienden als rijdende reclameborden.

Terwijl Lewie de pers te woord stond, zette Remie zich achter het stuur en controleerde de accu. Hij draaide de contactsleutel half om en een aantal lampjes lichtten groen op. Na nog een kwartdraai van de sleutel kwam het motorcompartiment tot leven. Hij trapte eerst zachtjes op het gaspedaal, vervolgens drukte hij het enkele keren helemaal in om te controleren of de motor ook de hoge toeren aankon. Enkele bewonderaars deinsden geschrokken achteruit om de uitlaatgassen te ontwijken, maar een diehard-supporter bleef in de blauwe walm staan en snoof de verbrandingsgassen diep zijn longen binnen.

Ze hadden het nummer 13 en dat was ook hun plaats in de startorde. Het was gebruikelijk het ongeluksnummer niet toe te kennen, maar Lewie en Remie wilden niets liever dan het noodlot tarten.

Remie draaide aan het stuur om te voelen of het soepel ging. Lewie liep rond de auto om verdachte geluidjes op te kunnen

vangen of om mogelijke gebreken te constateren. Olievlekken of waterlekken onder het motorcompartiment waren uit den boze. Even later stapte hij in en gaf met zijn opstekende duim aan dat alles in orde was.

De starter telde met één hand per seconde een vinger af en sloeg als startsein met zijn arm een gat in de lucht. Met slippende achterbanden scheurde nummer 9 weg. Eén minuut later knalde nummer 10 naar de eerste heuvelklim die achter de kerktoren lag te wachten. Nummer 11 en 12 volgden luidruchtig.

Lewie trok een kruisteken over zijn borst, maar Remie deed dat niet omdat hij alles in zich had om te kunnen slagen zonder dat heidense gedoe. De starter keek op zijn stopwatch en begon met zijn hand de laatste vijf seconden af te tellen. Nog even en Remie kon zijn auto de sporen geven.

Nog 2 tellen. Onverwachts doemde het gezicht van de vrouw uit de trein voor hem op. Remie dacht eerst dat hij droomde, maar ze was het werkelijk, ze glimlachte en maakte rare tekens in de lucht. Hij voelde hoe Lewie hem aanstootte, tegelijkertijd verscheen het hoofd van de starter in het zijraampje.

‘Doorrijden,’ riep hij.

Eindelijk begreep Remie dat hij als de drommel moest vertrekken om geen kostbare seconden te verliezen. De rally begon prachtig.

Proef 1: Bezmissart – Momo (63 km)

Remie stuurde de auto als een bedreven Ari Vatanen over de onverharde weg. Ze waren slechts enkele kilometers ver toen een raar geluid aan de achterkant van de auto weerklonk, alsof losse steentjes tegen de carrosserie aansloegen. Het was de ophanging of het differentieel.

Lewie maakte met zijn hand een cirkelbeweging over zijn buik en Remie begreep dat hij zich misselijk voelde. Remie had zin om te zeggen: *Dat heb je als je te veel eet*. Maar het was natuurlijk ook mogelijk dat Lewie veel van zijn routeboek had moeten opkijken omdat het parcours zo lastig was. Remie kon zich voorstellen dat andere deelnemers het nog moeilijker hadden, bijvoorbeeld de bestuurder van de Lagonda V12 met nummer 34 die een versnellingspedaal had zodat hij in de bochten het stuur kon blijven vasthouden.

De mannen voelden zich niet zo goed in hun vel en de auto reed niet zoals het hoorde. Dat was jammer, want er waren veel punten in de eerste proef te rapen, en een hoge score in het begin zou de concurrentie afschrikken. Op de koop toe moest Remie geregeld remmen voor roekeloze supporters. Zijn bezorgdheid uitte hij dan in krachttermen die hij bij pech ook naar boven haalde.

Van pech gesproken. Ze hadden ooit een rally gereden waarbij ze geen assistentie mochten hebben, zelfs de reparatieonderdelen en gereedschappen moesten zich in de auto bevinden. Helaas was hun bolide zonder benzine gevallen, een vergissing van Lewie. Ze hadden de auto moeten voortduwen tot bij de volgende controlepost, iets wat ze hun ergste concurrent niet toewensten.

Een stevige bult in de weg bracht Remie terug naar hier en nu. Lewie schrok ook op maar liet zich snel weer onderuitzakken. Wonder boven wonder was het schrapende geluid ergens onderin de auto ineens verdwenen. De rest van de rit voerde hen door smalle veldwegen, die erg glibberig waren vanwege de afgevallen bladeren.

Remie haalde alles uit de auto en spoorde als op rails over het moeilijke parcours naar de finish van de eerste proef, die ze bijna voorbereiden. Normaal duiden rood-witte linten het einde van het parcours aan, maar een vandaal had ze losgescheurd. Remie trok de handrem van de Alfa aan en de auto kwam na een lange slip tot stilstand.

Ze keken rond om de controlepost te situeren.

‘Wat een stel idioten,’ zei Remie terwijl hij de pook in zijn achteruitversnelling trok.

Hij reed achteruit en stopte bruusk bij de tafel van de controleurs, waarbij de auto veel stof opwierp. Lewie stapte woedend uit.

‘Kunnen jullie die linten weer ophangen alsjeblief? Anders blijft hier straks iemand dood.’

Verbouwereerd keken ze hem aan. Een van hen drukte zwijgend de stempel op Lewies kaart. Lewie wachtte niet af en trok de kaart onder de stempel vandaan waardoor er een lelijke inktveeg op achterbleef.

De start van de volgende snelheidsproef was pas om 17u00. De mannen hadden nog genoeg tijd om in het tentrestaurant een maaltijd tot zich te nemen. Ze schoven aan voor de zelfbediening.

‘Onze tijd was niet zo goed,’ merkte Lewie op.

‘Ik ben nog niet helemaal ingereden, de Alfa ook niet,’ zei Remie afwezig.

Lewie gooide zijn bord vol met allerlei lekkernijen die niet bij elkaar hoorden. Remie hield het bij een soepbord en het typische Belgische gerecht dat iedereen gemakkelijk en snel kan bereiden: biefstuk met frieten en sla.

Remie knikte naar enkele collega-rallyrijders en zette zich tegenover Lewie die al aardig aan het schransen was geslagen. Het was er rumoerig en hij genoot niet van zijn maaltijd. Voortdurend staarde hij naar buiten waar hij ieder ogenblik de vrouw van zijn dromen verwachtte. Hij wist dat ze er was, maar hoe gingen ze haar vinden?

Lewie ging nog een portie halen en bracht voor Remie een tweede frisdrank mee.

Toen zijn glas leeg was, zei Remie:

‘Lewie, wil je een oogje in het zeil houden terwijl ik naar het toilet ga?’

‘Geen probleem,’ grommelde hij.

Remie glimlachte. Zijn kompaan zou hem nooit vervelen, maar hij kon wel lastig zijn als hij honger had.

In gedachten verzonken liep Remie de wc-ruimte binnen. Hij schrok toen hij in de spiegel een vrouw zag staan. Was hij ongewild het damestoilet binnen gelopen? Hij draaide zich snel om en wilde weer naar buiten gaan, maar achter hem hoorde hij de vrouw vragen:

‘Hoe heet jij?’

Remie keerde zich om en herkende ineens de vriendin van de vrouw die hij aan de start had gezien.

‘Remie Mantelle. En jij?’

‘Fiebi Gillon,’ zei ze, ‘ik weet het, het is een vreemde voornaam.’

‘Het doet me denken aan het Duitse woord *fieber*, voor koorts,’ zei Remie.

Daar moest ze om lachen.

‘Ja, ik heb soms last van de hitte. Is je vriend er niet bij?’

‘Lewie? Die zit in het restaurant.’

Het geluid van doorlopend water weerklonk uit het tweede wchokje. De deur ging open en de vrouw van zijn dromen kwam tevoorschijn. Ze had het gesprek natuurlijk kunnen volgen en ze schrok helemaal niet van de man in het damestoilet.

‘Mag ik je Laurence Gillon voorstellen?’ vroeg Fiebi.

Remie wilde haar een hand geven, maar Laurence gaf tekenen dat ze haar handen eerst wilde wassen.

‘Kwestie van hygiëne,’ zei ze.

Hij nam het niet als een belediging op en volgde haar bewegingen alsof hij haar naakt in de douche zag staan. Ze hadden nog altijd niets gezegd toen de droger eindelijk stilviel.

‘Hoi Remie,’ zei ze met een prettige stem.

Hij wilde haar hand schudden, maar zij draaide haar rechterwang naar hem toe en nodigde hem zo uit om haar te kussen. Terwijl hij dat deed keek hij naar Fiebi die hun ontmoetingscène met een slinkse glimlach goedkeurde.

‘Kom, we gaan Lewie goedendag zeggen,’ stelde Fiebi voor.

Even later gingen de dames tegenover Lewie zitten. Remie stelde hem als meneer Spaas voor.

Lewie maakte tijd om van zijn bord op te kijken en vroeg:

‘Ben je nu blij dat ze ons gevonden hebben?’

Laurence en Fiebi keken Remie verbaasd aan.

‘Ik had nooit gedacht dat jullie zouden komen,’ merkte hij op.

‘Had je het wel gehoopt?’ vroeg Laurence.

Zijn blik vertelde haar genoeg.

‘We hebben gisteren in de grot vergeefs naar artefacten gezocht. Er waren zelfs geen vuurstenen meer te vinden,’ zei Fiebi.

‘Waren jullie gisteren ook al hier?’ vroeg Remie.

‘Ja, we logeren in een hotel enkele kilometers van hier.’

Lewie keek Remie aan en Remie kon zijn gedachten zomaar lezen. Er was echter nog iets wat hem opviel. Achter hem hoorde hij iemand zeggen:

‘Gezegend zij die genodigd zijn aan de maaltijd des heren, zie het Lam Gods dat wegneemt de zonden der wereld.’

‘Heer ontferm u over ons,’ zei een veel jongere stem.

Remie draaide zich om en zag een kind tegenover een pater zitten. Het jongetje keek devoot op naar de pater, met zijn handpalmen tegen elkaar gedrukt. Wat deed een pater met zijn leerling in godsnaam op dit rallyterrein?

Remie kon zonder dat katholieke gedoe, maar zonder gezelschap kon hij niet leven. Een vrouw had hij nodig, iemand waaraan hij zijn wilde dromen en zijn dagelijkse belevenissen kon vertellen. Iemand die kwaad was als hij weer een boete voor te hard rijden had gekregen of iemand die zich samen met hem één kon voelen en

door niets te zeggen alles duidelijk maakte in haar veelzeggende blik.

Remie voelde een por in zijn zij en keek opzij. Lewies gezicht stond in een vraagteken, maar vanwege zijn gepeins had Remie zijn vraag niet begrepen. Remie fronste zijn wenkbrauwen om duidelijk te maken dat Lewie beter zijn vraag opnieuw stelde.

‘Waar zit je met je gedachten?’ vroeg Lewie, ‘vertel nu eens aan die meiden waarom je daarstraks zo slecht hebt gereden.’

De dames giechelden dat het een lieve lust was.

‘Dat zal ik op het gepaste moment aan de juiste persoon vertellen,’ zei Remie.

Laurence keek hem begripvol aan, maar dat kon ook een verkeerde indruk zijn.

Aan de ingang van het museum knipte een man hun toegangskaarten af. Het bestond hoofdzakelijk uit vitrines waarachter allerlei artefacten uitgesteld lagen. Overal stonden attributen die de bezoeker in de waan brachten dat de evolutie van de mens snel was verlopen. Een mens had nu eenmaal geen notie van hoelang een miljoen jaar duerde.

De expositie interesseerde hen niet veel en ze volgden de veel interessantere wegwijzer SITE. Buiten zou je niet gezegd hebben dat het binnen zo groot was, maar dat kwam omdat het gebouw in de rotsen was geïntegreerd.

Aan een kleine houten deur met SITE erop geschreven bleven ze staan. Fiebi probeerde de deur, maar die was gesloten.

‘En nu?’ vroeg Laurence.

Enkele meters verderop kwam een man uit een andere deuropening loeren. Hij kwam naar hen toe geslenterd en vroeg:

‘Que voulez vous?’

‘Wij zijn amateurarcheologen en maken een studie over de evolutie van de mens,’ legde Laurence in het Nederlands uit, in de hoop dat de man tweetalig was, ‘we zouden graag de site bezoeken.’

‘En als je ons niet vertrouwt, dit is mijn toegangsbewijs,’ vervolgde Fiebi terwijl ze haar badge liet zien.

Laurence gaf hem ook die van haar. De badges waren uitgereikt door hun club en gaven hen de mogelijkheid om archeologische sites te bezoeken die niet voor het gewone publiek toegankelijk waren.

De man leek hen te begrijpen en maakte met een teken duidelijk dat ze even moesten wachten. Laurence zag hoe hij de badges een voor een door een lezer trok en hoe op het computerscherm elke keer een groen knipperend lampje verscheen. De man gaf de badges zwijgend terug en ontsloot voor hen de geheimzinnige deur.

‘Bien venu dans le monde des singes,’ zei hij.

Laurence reageerde niet, omdat ze vond dat hij er niet slim genoeg uitzag om te weten wat hij zei. Want in deze grot hadden apen niets verloren.

‘Vous avez des lampes?’ vroeg hij terwijl hij zonder schroom Fiebi’s lange benen keurde.

‘Het is al goed man,’ zei Fiebi die demonstratief haar zaklantaarn uit haar rugzak haalde.

Laurence diepte haar eigen lamp uit de zak op en keek de man argwanend aan. Grijnzend hield hij de deur voor hen open. Achter elkaar liepen ze door de deuropening en schrokken toen de deur met een klap achter hen dichtviel. De controleur was hen niet gevolgd.

Ze liepen een eindje verder. Toen zei Laurence:

‘Ik vind het raar dat we op ons eentje door de tunnels mogen rondlopen.’

‘Dan zal ik de gids spelen,’ zei Fiebi.

Aan de linkerkant van de gang zat een fluorescerende groene kabel die fel oplichtte in het licht van hun zaklampen. De kabel sloot verdwalen uit.

Plotseling bleef Fiebi stilstaan.

‘Waarom ligt die steen hier op het pad?’

‘Ja, eigenaardig,’ zei Laurence terwijl ze met haar zaklantaarn naar boven scheen, ‘misschien is hij uit de zoldering gevallen.’

Dat was het geval. In het licht van haar lamp zagen ze een opening en ijzeren sporten om omhoog te klimmen.

‘Zullen we het wagen?’ vroeg Fiebi.

‘Oké, ga jij maar voorop.’

Want haar zus was de dapperste.

Ze moesten heel wat kracht uitoefenen om zich met hun armen op te trekken. Maar dat lukte. Enkele meters hoger kwamen ze uit op een eerste verdieping.

De gang was smal en laag. In de verte flakkerde een lichtblauwe vlam, of toch iets wat erop leek. Ze vergrootte naarmate ze vorderden, tegelijk nam een brommend geluid in sterkte toe.

‘Dat geluid lijkt op een gasbrander,’ zei Laurence.

‘Of op een onderaardse zee,’ zei Fiebi, ‘we zullen het binnen enkele minuten weten.’

Ze kwamen aan in een holte die verlicht werd door een blauwe gaslampvlam. Ze moesten zich bukken voor een reusachtig been dat aan de ene kant uit de muur tevoorschijn kwam en aan de andere kant er weer in verdween.

‘Dit lijkt op het skelet van een grote vis,’ zei Fiebi.

‘Een walvis?’

Sommige delen van het skelet waren zichtbaar en andere zaten nog in het gesteente vast.

‘Iemand is hier bezig dit beest uit te benen,’ zei Laurence.

‘Bekijk de zoldering,’ zei Fiebi, ‘die kan elk moment instorten.’

De rotsen zagen er tamelijk broos en brokkelig uit.

Aan een groot kaakbeen bleef Fiebi stilstaan. Ze nam haar hamertje uit het gemakkelijk bereikbare vakje van haar rugzak en sloeg tegen het been.

‘Dit is een fossielen skelet, want het is verkoold.’

Onverwacht raakte het gesteente rond de kaak los en gruis bedolf hun voeten.

‘Stop daarmee Fiebi,’ riep Laurence, ‘ik ga terug.’

Ineens voelde ze iets onder haar voet kraken en bleef stilstaan. Fiebi's aandacht was ook gewekt.

'Blijf staan,' zei ze.

Ze bukte zich en harkte voorzichtig met haar hamertje door het gruis waar Laurence stond. Niet veel later stootte ze op een gebroken bot dat uit de mondholte van de walvis was gevallen.

Laurence bekeek het bot in het licht van haar lamp en zonder het op te nemen. Toen vroeg ze:

'Het sleutelbeen van een mens? Dat lijkt me vreemd.'

'Helaas ligt het nu niet meer in situ.'

Haastig scharrelde Fiebi met haar hamertje rond het bot en botste op een nog groter bot. Met haar veger wreef ze het gruis weg en ontdekte het topje van een schedel.

'Graaf je mee?' vroeg Fiebi, 'die schedel nemen we mee.'

Laurence haalde haar eigen veger boven en hielp haar zus. Ze kende de evolutie van de mens goed genoeg om te begrijpen dat dit een schedel van een oermens kon zijn, opgeslokt door een voorhistorische vis.

Enkele minuten later stak Fiebi het artefact – een schedel zonder kaak – in haar rugzakje.

Ze waren al gewoon geraakt aan het brommende geluid, maar dat veranderde nu in een gedreun. Gruissteentjes sprongen van de wanden en het plafond af. Laurence tikte Fiebi op de schouder aan en zei:

'Kijk daar.'

In het licht van de lichtblauwe gaslampvlam zagen ze een haarloos wezen zweven, zonder details maar duidelijk menselijk. Het strekte de armen vooruit en maakte samen met zijn benen een golvende beweging, alsof het zich onder water voortbewoog.

'Een wateraap?' vroeg Fiebi zich af.

Het vlamrende beeld sprong in duizend gensters uit elkaar. Om meer kwaad te voorkomen nam Laurence haar zus bij de arm en trok haar van de onheilsplaats weg.

Proef 2: Tourmai – Douai (35 km)

De heren hadden met de dames afgesproken elkaar te treffen aan de eindstreep van de snelheidsproef, om nadien in Douai uit te gaan eten. Remie keek uit naar de romantische avond en gaf gas dat zijn leven ervan afhing.

In de schemering was het moeilijk om afstanden te schatten en de boorden van de weg te zien. Lewie gaf als navigator de snelheid aan waarmee Remie elke bocht mocht ingaan en waarschuwde hem voor wegversmallingen.

Op een pijlrecht stuk asfalt keek Remie even naar links omdat hij het silhouet van een zwarte kat naast de weg dacht te zien. Het volgende moment rukte Lewie aan zijn stuur en riep:

‘Pas op.’

In het licht van de koplampen zag Remie nog net een ree stokstijf op de klap staan wachten, maar door Lewies stuurcorrectie dreigde de auto in de diepe greppel aan de linkerkant van de weg terecht te komen. Remie deed er alles aan om dat te vermijden, maar de auto raakte een laag betonnen muurtje. En door de botsing begon de auto te tollen.

Lewie slaakte een kreet waar alle angst voor de dood in lag. Remie hield zijn armen gekruist voor de borst om te vermijden dat hij ze kwetste. Gelukkig hielden de veiligheidsgordels hen stevig in de zetels vast. Er restte hen niets anders dan te wachten.

De auto bleef stilliggen op zijn zij. In de verte hoorde Remie een luidruchtig ding naderen. Hij zette zich schrap voor een tweede klap, maar die kwam er niet. Ineens doemde de dreigende neus van een trein op, die met een rotvaart voorbijreed. Hij had helemaal geen schelle bel gehoord, neergelaten spoorwegbomen of alarmerende knipperlichten gezien.

Remie maakte zijn gordels los en viel half op Lewie.

‘Lewie, gaat het?’

Lewie reageerde niet. Toen Remie hem lichtjes in het gezicht sloeg, schoot Lewie wakker.

‘Verdomme,’ zei hij, ‘wat een nachtmerrie.’

‘Niets gebroken?’ vroeg Remie.

‘Ik heb alleen barstende hoofdpijn.’

‘Blijf jij maar zitten,’ zei Remie, ‘ik zal de auto kantelen.’

‘Haast je, voordat de benzinetank begint te lekken,’ zei Lewie.

Remie voelde geen belemmeringen van breuken of kwetsuren.

Hij duwde onhandig het portier boven zich omhoog en sprong van de zijkant van de auto op de grond.

De auto kon hij gemakkelijk op zijn vier wielen duwen. Na enkele vergeefse pogingen om het portier aan Lewies kant te openen, stapte Lewie doodleuk langs het andere portier uit.

‘Als we niet uit de bocht waren gevlogen, waren we onder de trein beland,’ merkte Remie op, ‘het sein werkt niet meer.’

‘Verrek zeg,’ zei Lewie.

‘Wat bezielde je om zo ruw aan mijn stuur te trekken?’

‘Als we de reebok raakten zouden we de auto beschadigen.’

‘En wat is het resultaat nu?’ vroeg Remie wijzend naar de geblutste rechterkant van de auto.

Lewie kreeg de tijd niet meer om te reageren omdat gebundelde stralen in het donkere luchtruim verschenen. Ze hadden de kleuren van de regenboog en schenen verticaal omhoog. Remie stelde zich zo het ultieme klank- en lichtspel voor: laserkanonnen op torengebouwen die hun kwispelend spel vertonen tijdens een openluchtconcert van Jean-Michel Jarre.

Boven hen ontplooidde zich een hemelsbreed paneel van duizenden lampen. Elk pixel bestond uit een trio lampen in rood, groen en blauw. Samen vormden ze een immens groot scherm van een computer die misschien vanuit een ufo werd bestuurd. Remie herkende beelden uit zijn korte leven. De vertoning eindigde met het beeld van een enorm impressionistisch schilderij van Van Gogh, in vlekjes geschilderd en wat wazig.

Een buitenaards geluid vergezelde het beeld. Remie wilde het geraas in zijn oren klasseren bij bekende motorgeluiden, maar het klonk veel te mysterieus, alsof er een intelligentie achter zat.

Remie schudde zijn hoofd om zich ervan te vergewissen dat hij niet droomde, maar die beweging maakte ook een einde aan de voorstelling.

De donkere nacht viel in en tegelijkertijd weerklonk een geluid dat hij niet anders kon definiëren als het licht gekraak van een zichzelf herstellende auto. Iemand die de film *Christine* heeft gezien, kan zich dat heel goed voorstellen.

‘Wat was dat allemaal Lewie?’

‘Ik denk niet dat ze ons zullen geloven.’

‘Wie?’

‘De media,’ zei Lewie.

Lewie liep als een zombie naar de auto en stapte in, niet merkend dat zijn portier gesmeerd open- en dichtging.

Aan de eindstreep was hun tijd veruit de beste. Hun eerste scratch hadden ze op zak.

De dames waren wild enthousiast over hun bezoek aan het museum van Bernissart. Laurence vertelde de mannen wat ze in de grotten hadden meegemaakt. Af en toe corrigeerde Fiebi het verhaal van Laurence omdat het niet spannend genoeg was.

‘Wat ga je met die schedel doen?’ vroeg Remie.

‘Hem onderzoeken,’ zei Fiebi, ‘de fossielen beenderen van de vis waren veel te groot om mee te nemen, daarvoor zullen we terug moeten gaan.’

‘En wat hebben jullie uitgespookt?’ vroeg Laurence.

‘Het scheelde niet veel of we waren de eeuwige rallywegen opgereden.’

Remie vertelde hun ervaring met de reebok en de trein in geuren en kleuren. Dat de kapotte auto zichzelf had hersteld, konden de vrouwen moeilijk geloven.

‘Wat dachten jullie van een stapje in de wereld te zetten?’ vroeg Lewie om van onderwerp te veranderen.

Remie zweeg, en Fiebi zei tegen Laurence:

‘Als jij meegaat, zal Remie ook wel mee willen.’

Laurence glimlachte en zei:
‘Remie, we moeten jullie ritoverwinning nog vieren.’
Hij zweeg nog steeds.
‘Kom Remie,’ zei Lewie, ‘we gaan wat lol trappen.’
‘En nadien mogen jullie in onze hotelkamer overnachten,’ zei Fiebi, ‘want dat kleine tentje lijkt me niet zo gezellig.’
Ze knipoogde naar Laurence.
Natuurlijk bezweek Remie voor de charmes van de dames.

In een goedkoop restaurant bestelden ze mosselen. Het was er gezellig vanwege het orkest. De dames aten slechts mondjesmaat, maar Lewie zei niet *nee* toen ze hun halflege potten aanboden.

Toen Lewie gedaan had, omhelsde Fiebi hem. Remie begreep dat ze hem wel zag zitten. Waarschijnlijk voelde ze aan dat hij op vrijersvoeten was of leidde ze dat af uit de dingen die hij vertelde.

Remie had geen idee of Laurence single was. Ze droeg geen trouwring, maar daar kon je weinig van zeggen.

Ze zetten de druppelmarathon in door goed gevulde jeneverbekertjes met appel-, bessen- of citroensmaak te drinken. Fiebi kraamde oneliners uit en Laurence deelde haar mooie lach gratis uit. Toevallig maakten ze kennis met een knappe collega-navigator in het gezelschap van een blonde man die zich ernstig afvroeg waarom Lewie en Remie in een bank werkten.

In de wc van het restaurant wilden Lewie en Remie de plaatse-lijke rubberautomaat een stuk of twee condooms lichter maken, maar ze hadden niet genoeg muntstukken bij.

Enkele uren later merkte Remie dat de avond was omgevlogen. Laurence speelde bob en reed hen in de Peugeot terug naar het hotel. Remie zat naast haar en Lewie en Fiebi deelden de achterbank.

Remie en Laurence lachten zich een breuk toen ze bij het uitstappen Fiebi's hoofd in Lewies schoot zagen liggen. Het was 03u15, een moordend uur voor saaie bankiers.

Laurence bestelde een hotelkamer en de mannen volgden de dames gewillig naar de tweede verdieping. Lewie maakte

aanstalten om Fiebi naar haar kamer te volgen, maar Laurences strenge stem bracht hem terug naar de werkelijkheid.

‘Niet zo snel Lewie Spaas, vanavond mag je dan wel in een hotelbed slapen, maar niet in dat van Fiebi. Remie zal jouw bedgenoot zijn.’

Remie had niets anders verwacht. De eerste racedag zat erop en hij hoopte dat ze de tweede dag meer geluk zouden hebben.

Maandag 18 september

Etappe 2: Douai – Philippeville (95/125)

Proef 1: Douai – Leateau (68 km)

Lewie had hun bolide net op tijd rijklaar gekregen voor de regelmatigheidstest. Het ging erom zo goed mogelijk een gemiddelde snelheid van 50 km per uur over een traject van 68 kilometer te benaderen. Van dat traject kenden ze alleen het startpunt, maar de aankomst kon overal langs het traject aangeduid staan.

Ze stonden in de rij wachtende auto's. Met nummer 1 startte de Amerikaanse EMF 90 uit 1909, een klassieke auto met houten spaken in de wielen, maar de eigenaar had een uur nodig gehad om een band te verwisselen. Nummer 2, een Renault XB uit 1904, was een mooie open auto met grote koplampen. De eerste MG ooit gemaakt, in 1925, reed met het nummer 3 maar had het nummer 1 zeker verdiend. De eigenaar van de zware Daimler 35HP uit 1905 met nummer 4 moest zijn auto met een zware handboor op elektriciteit starten. Twee chinezen waren helemaal naar Europa gekomen om met een Austin Mini Cooper uit 1964, nummer 5, aan de start te verschijnen.

Dan was er nummer 6: een Hispano-Suiza H6B uit 1921. Nummer 7: een voormalige Oost-Duitser in zijn opgevoerde Mercedes-Benz die in 1925 al 100 km per uur kon halen. Dat de Duitsers meesters waren in auto's bouwen kon je zien aan de BMW 327 uit 1938. Nummer 8 had spaakwielen onder de mooie ronde wielbehuizingen, iets wat je in een moderne auto niet terug zult vinden. De Italiaanse bestuurder van de Buick 17 uit 1910 had eerder een lek in zijn benzinetank, maar hij had de auto met nummer 9 toch aan de start gekregen.

Enkele autofanataten uit India reden al driehonderd kilometer zonder remmen, maar ze kregen de oude Mercedes 220S uit 1956 nog gestopt met behulp van de handrem en de versnellingsbak. Hij was zijn nummer 10 dubbel en dik waard. De Cadillac Fleetwood

7533 Limo was zo groot dat er enkele passagiers nodig waren om te helpen uitkijken bij het parkeren. De auto met nummer 11 kwam regelrecht uit Australië, met een vrachtschip overgebracht. Remie wist zeker dat de rotondes het schip op wielen parten zouden spelen. Dat was geen probleem voor de Triumph TR4 uit 1962 met het nummer 12 die weleens sneller kon zijn in de behendigheidstest van 's namiddags.

Hun voorgangers vertrokken met tussenpozen van één minuut. Nummer 13, hun eigen Alfa Giulia, ronkte van enthousiasme, maar Remie hield de paardenkrachten nog even in toom. Achter hen stonden nog een Bugatti Type 41 La Royale uit 1927 en een unieke BSA C1, een merk dat beter gekend was voor zijn motorfietsen. Daarachter stond een Bentley Speed Six uit 1926, een Lagonda 3-liter uit 1928, een Riley Ulster Imp en nog veel anderen.

De wedstrijdcommissaris van dienst telde de vingers van zijn rechterhand af terwijl Lewie 5-4-3-2-1 riep. Remie voelde de geest van Carlos Sainz in zich sidderen en trapte bij één het gaspedaal diep in waardoor de auto als een razende wervelwind vooruitschoot.

Al na een tiental minuten haalde Remie een aantal voorgangers in, maar dat wilde zeggen dat hij te snel reed. Lewie stelde voor van een gezapige 80 km per uur naar een redelijke 55 km per uur te vertragen. En met die snelheid was het niet nodig om allerlei ritgegevens door te geven. De vele verkeersdrempels en rotondes zouden hun gemiddelde snelheid nog meer verlagen.

Voor hen reed een karavaan rallyauto's die elkaar niet durfden in te halen.

‘Waarom rijden die mannen zo langzaam?’ vroeg Lewie.

‘Ik vind zo'n regelmatigheidstest maar niks, geef mij maar de behendigheid of de snelheid.’

Aan de rechterkant van de weg was iemand bezig met het verbranden van gras. Een enorme wolk witte rook dreef over de weg en de rallyauto's verdwenen er een voor een in.

Toen ze even later uit de rookwolk reden, waren hun voorgangers verdwenen.

‘Hoe is dat nu mogelijk?’

‘Geen idee,’ zei Lewie, ‘en er is nog iets raars, daarstraks scheen de zon en nu is het bewolkt.’

‘Nu je het zegt.’

Bovendien had de dichte bebouwing plaats gemaakt voor een dor landschap zonder huizen. In de verte zag Remie aan zijn rechterkant hoogbouw, links stond een enorme fabriek met twee roodwit gestreepte schoorstenen. In zijn buitenspiegels was geen spoor meer te bekennen van de rookwolk.

‘Sla hier eens rechtsaf, dan rijden we die stad in,’ zei Lewie.

Remie volgde zijn raad op en stuurde de Alfa naar de flatgebouwen. De wegen waren sinds lange tijd niet meer onderhouden en het gras groeide welig op de stoepen. Zijn eerste indruk van een verlaten stad was juist.

Ze reden stapvoets voorbij een speeltuin. Die had zijn beste jaren gehad, want de verf bladderde overal af en de draaimolen piepte hevig in de wind. Uit sommige ramen van de flatgebouwen waaiden gerafelde gordijnen naar buiten, achter andere zag Remie geen enkele beweging, alsof de bewoners halsoverkop hun woningen hadden verlaten.

‘Dit lijkt wel op Tsjernobyl,’ zei Remie.

Hij dacht de stad van de tv-beelden te herkennen.

Een vlucht kraaien vloog over de auto en streek neer op de kleine kerk. De klokken luidden niet, de klepels hingen stil.

‘Er is niemand die we de weg kunnen vragen,’ zei Remie.

‘Wacht even, dit gebied is misschien nog altijd radioactief,’ zei Lewie.

‘Dan stel ik voor terug naar de fabriek te rijden.’

Daar ging Lewie mee akkoord.

Langzaam reed Remie terug naar de plek waar hij een hoofdingang vermoedde. Onder een vreemde boog van scheefgegroeide bomen zag hij het begin van een aardeweg naar de centrale.

Ze waren slechts enkele meters van die ingang verwijderd toen een mensengedaante vanuit de struiken op de weg sprong. Remie trapte het rempedaal in en de auto stond in een mum stil. De mens – of was het een dier? – wachtte roerloos af.

‘Verdorie, wat is dat?’ vroeg Lewie, ‘een haarloze aap?’

‘En het heeft er alle schijn naar dat hij contact zoekt.’

De naakte man was behaard rond zijn genitaliën en op zijn hoofd, maar voor de rest was hij zo bloot en zo glad en nat als een zeehond. Hij keek verwonderd rond alsof hij ook door de mistbank was opgeslokt.

‘Blijf jij hier Lewie, ik ga hem de weg vragen.’

Lewie begreep het grapje niet en keek stuurs naar buiten.

Remie stapte uit en wilde naar de man lopen toen een kreet hem door merg en been sneed. Twintig meter achter de gedaante stond nog een wezen, een vrouw aan haar kleine borsten te oordelen. Had ze om hulp geroepen? De man keek om, rende naar haar toe en samen liepen ze naar het grijze fabrieksgebouw dat op een loden sarcofaag van een Egyptische koning leek.

‘Stap in Remie,’ riep Lewie vanuit de auto, ‘we rijden achter hen aan.’

Lewie had zich achter het stuur gezet en liet Remie instappen. Remies rechterbeen was nog niet helemaal van de grond of Lewie gaf de auto de sporen waardoor het losliggende grind omhoog spatte en tegen de onderkant van de auto sloeg.

De man en de vrouw liepen ongemakkelijk, het waren net volwassen baby’s. Lewie dacht dat ze hen snel zouden inhalen, maar een dikke nevel doemde op. Het tweetal liep zonder te aarzelen de mistbank in.

‘Stop Lewie,’ riep Remie, ‘daar heb je de mist weer.’

Lewie remde hard, maar de auto schoof verder, de witte muur binnen.

Toen de auto stilstond, stapte Remie uit. De hardnekkige mist omsloot hen. Uit het niets verscheen een kleine wervelwind

bovenop het dak van de auto. Lewie stapte aan zijn kant uit en zag het fenomeen ongelovig aan.

De tornado groeide. Met de armen beschermend voor het gezicht keken ze ernaar. De wind veegde de mist rondom hen weg en langzaam verscheen het vroegere landschap.

Het was stralend weer en in de verte zagen ze het vlaggetje van de aankomst staan.

‘Remie, ik geloof dat we er bijna zijn.’

Remie bleef staan omdat hem de zin van het oponthoud volledig ontging. Wat wilden de apen hen vertellen? Waarom hadden ze hem geroepen en waarom waren ze weer gevlucht? En hoe kon de wervelwind zomaar boven hun auto ontstaan?

Remie stapte in. Lewie startte de motor en trapte op het gaspedaal. Heelheids kwamen ze over de streep en ze haalden een gemiddelde van 50,5 km per uur, goed voor een tweede scratch.

Fiebi en Laurence reden terug naar Bernissart om het vissenskelet verder te bestuderen. Het was heel belangrijk om niet alleen de beenderen te onderzoeken maar ook de vindplaats en de samenstelling van de grond waarin ze ontelbare jaren hadden gelegen. De aanwezigheid van het mensenskelet was opmerkelijk. Iguanodons ja, walvissen misschien, maar mensen? Ze wisten maar al te goed dat de meeste prehistorische vondsten in de oostelijke helft van België werden gedaan en dat je de gevonden mensenfossielen op twee handen kon tellen.

Ten noordwesten van Maastricht hadden de eerste mensen werktuigen gemaakt aan de oevers van de oude Maas. Ze waren minstens 250.000 jaar oud, maar van de bewerkers was geen spoor te vinden. In Spy, tussen Namen en Gembloux, maar ook in Engis bij Luik werden enkele botten van Neanderthalers gevonden. In 1887 ontdekten archeologen in Sclayn nabij Andenne kaakfragmenten van een elfjarig Neanderthalermeisje.

Archeologie kun je in heel België uitoefenen, maar je zult er weinig fossielen vinden. De wens van de dames was zoveel mogelijk

aspecten van het leven van de vroegere mens onderzoeken zonder het land te moeten verlaten. Als archeoloog bekendheid over de hele wereld verwerven door een van de ontbrekende schakels in de fylogenie van de mens te vinden, dat mocht voor hen een droom blijven.

Fiebi stuurde haar auto vlot door Bernissart waar het nog redelijk druk was, ook al was de rallykaravaan verder getrokken. De parkeerruimte waar zich een dag eerder nog het gesloten park had bevonden, was goed gevuld en het was een hele kunst om nog een vrij plekje dicht bij het museum te vinden.

Ze stapten uit, trokken hun rugzakjes aan en liepen naar de ingang. Achter de grote deur stond dezelfde controleur als de vorige dag. Hij herkende hen en liet hen zonder morren binnen.

Terwijl ze naar de deur met SITE erop liepen, vroeg Fiebi:

‘Wedden dat ze gesloten is?’

Laurence draaide aan de klink en merkte dat ze vastzat. Ook de deur van het tweede portierhokje was gesloten, maar er brandde wel licht.

‘Wat nu?’ vroeg Laurence.

‘Ik heb niet veel zin om als inbreker betrap te worden.’

‘Daar brandt licht, dus er is iemand binnen,’ merkte Laurence op, ‘laten we een andere deur zoeken.’

Laurence liep de hoek om waar de rotsen wat dieper waren uitgehouden. Het verlichte lokaal was een houten barak die gelijk met de rotsmuren liep tot waar de wand een bocht van negentig graden maakte. Ze konden er naar binnen kijken omdat het glas slechts aan de onderkant ondoorzichtig was.

Fiebi ging op haar tenen staan en zag een stel computers. Ze waren operationeel, want op de schermen stonden ingewikkelde patronen die automatisch van kleur en vorm veranderden.

‘Kijk ook eens Laurence, dat lijkt me wel interessant.’

Laurence herkende patronen op de schermen die leken op puzzels van letters, een reusachtig kruiswoordraadsel waarbij je slechts enkele letters van het alfabet mocht gebruiken.

In het lokaal zagen ze plots beweging.

‘Pas op Laurence, er komt iemand aan.’

Snel glipten ze achter de dichtstbijzijnde rotswand en zagen een vrouw in een geel maatpakje naar buiten komen. De deur ging langzaam achter haar dicht omdat er een demper opzat waardoor Fiebi de tijd kreeg een kleine steen voor de deuropening te schuiven. De deur bleef op een smalle kier openstaan.

Ze bleven voor de veiligheid enkele minuten wachten en glipten vervolgens door de deuropening.

‘Laat de steen liggen zodat we weer gemakkelijk naar buiten kunnen,’ fluisterde Fiebi.

‘En als die vrouw terugkomt?’

‘O, maar we blijven niet lang.’

‘Ja, dat zeg jij altijd.’

Eenmaal binnen zagen ze dat het lokaal geen toegang bood tot een ander vertrek.

‘Verdorie, dat loopt hier dood,’ zei Fiebi.

Ze merkte dat Laurence niet luisterde omdat zij bezig was met de letters op de schermen te bestuderen.

‘Het lijkt op de CTGA-genencode, maar met meer letters,’ zei Laurence.

Elk scherm had een andere serie letters.

‘Neercula, Uralceen,’ las Laurence af van scherm 3.

‘Maak een printscreen,’ zei Fiebi, ‘die woorden kunnen misschien later nog van pas komen.’

Zonder aarzelen drukte Laurence op de printknop van computer 1, maar te laat dacht ze aan het geluid dat de machine zou kunnen produceren. Tot haar opluchting gleed de afdruk bijna geluidloos uit de laserprinter. Ze drukte ook de printknop in op de andere computers en graaide de uitdraaien bij elkaar.

‘Laurence, kijk hier eens,’ riep Fiebi gedempt.

Laurence stak de lijsten in haar rugzakje weg en draaide zich om. Fiebi had een gitaar om haar schouders gehangen en vroeg:

‘Zin om te rocken?’

‘Fiebi, maak in godsnaam geen lawaai.’

‘Het is al goed.’

Samen bekeken ze het instrument aandachtiger. De gitaar had tien snaren. Onderaan waren acht tekens gegrift, een soort spijkerschrift.

‘Herken je daar iets in?’ vroeg Laurence.

Fiebi schudde haar hoofd en wilde iets zeggen, maar ze kreeg de kans niet omdat Laurence riep:

‘Bukken!’

Een donkere schaduw naderde de deur van het computerlokaal. Laurence dook onder een tafel. Fiebi kon nog snel achter een manshoge computerkast springen.

Laurence hoorde een krassend geluid en een deur die dicht-sloeg, vervolgens zag ze de onderkant van de vrouw in het gele maatpakje verschijnen. Die liep eerst naar het computerscherm nummer 4 helemaal vooraan, bleef staan, tokkelde even op het toetsenbord en verplaatste zich toen naar nummer 3.

Laurence begon het benauwd te krijgen, want zij zat onder de tafel van nummer 1. De dame bleef even voor scherm 3 staan maar tikte niets in, of ze gebruikte de muis om enkele opdrachten uit te voeren. Toen ze daarmee klaar was, zette ze zich achter scherm 2.

Laurence hield haar adem in.

Gelukkig had de dame niet meer dan een halve minuut nodig om haar instructies in te geven. Ze stond op en maakte aanstalten om achter nummer 1 te gaan zitten toen het geluid van een vallend ding weerklonk.

De vrouw liet de stoel los en liep naar de achterkant van het lokaal. Ze bukte zich – ze had Laurence kunnen zien als ze niet met haar achterwerk naar haar gericht had gestaan – en nam de gitaar op die Fiebi even daarvoor nog om had gehad.

In plaats van achter het computerscherm nummer 1 te gaan zitten, zette ze de gitaar tegen de muur en liep de deur weer uit. Die viel even later met een harde klik in het slot.

Laurence durfde niet onmiddellijk uit haar schuilplaats te komen en ook Fiebi hield zich muisstil. Een halve minuut later kroop Laurence met een stijve rug vanonder de tafel vandaan. Ze loerde door de vensters en herademde opgelucht.

‘Is de kust veilig?’ vroeg Fiebi.

‘In het vervolg blijf je overal af.’

‘Ik heb je toch maar op tijd gewaarschuwd,’ zei Fiebi gemaakt verontwaardigd.

Laurence glimlachte, maar hun benarde toestand deed haar naar de werkelijkheid van de dag terugkeren en zei:

‘Wegwezen.’

Laurence liep gebukt naar de deur die zonder problemen opening en haastte zich naar de voorkant van de barak. Toen ze omkeek zag ze dat Fiebi volgde met de gitaar in haar handen vastgeklampt.

‘Fiebi, wat ga je met die gitaar doen?’ vroeg ze.

Het kwam er harder uit dan ze wilde.

‘Intuïtief voel ik aan dat we ze nodig zullen hebben,’ zei Fiebi.

‘En als die vrouw terugkomt en merkt dat de gitaar weg is?’

‘Dan koopt ze zich maar een nieuwe.’

‘Jij je zin,’ gaf Laurence snel toe.

Samen slopen ze stilletjes weg.

Toen ze voorbij de deur met SITE erop liepen, kwam Fiebi op het idee om de klink te proberen.

‘Verdorie, ze is open.’

‘Het lijkt me geen goed idee om hier nog langer te blijven,’ zei Laurence.

‘En het skelet van de vis dan?’

‘Oké,’ zei Laurence, ‘laten we even gaan kijken.’

Een na een slopen ze naar binnen. De gang baadde in het groenachtige licht van de fluorescerende kabel, en die volgden ze. Helaas konden ze de opening in het plafond niet terugvinden. Er zat niets anders op dan tot aan het einde van de gang te lopen.

De lichtbundels van hun lantaarns zwiepten over de rotswand terwijl een brommend geluid in sterkte toenam. Af en toe klonk een

zwakke toon van de gitaar weer wanneer Fiebi ongewild tegen een snaar stootte.

Ze kwamen in een ovale grotkamer aan, badend in het oranje-rood licht van een gaslampvlam. De grot had ook dat broze aanzicht van de holte die ze de vorige dag hadden bezocht. Er was geen enkele toegang dan die waarlangs ze waren gekomen. Ook hier viel hen het reusachtige skelet op, misschien het staartgedeelte van dezelfde vis die ze op de bovenverdieping hadden gezien.

Terwijl Laurence hardnekkig op zoek ging naar een bot dat ze konden meenemen, zette Fiebi zich op een platte steen om de gitaar uit te proberen. Omdat die niet op een versterker was aangesloten, veroorzaakten de snaaraanslagen slechts een raar plenggeluid. Toen ze een melodietje uitprobeerde sprongen onverwachts gruissteentjes van de wanden en het plafond af.

‘Fiebi, blijf in vredesnaam van die gitaar af.’

‘Dat ding resoneert met de grot,’ zei Fiebi.

‘Wil je dat we levend worden begraven?’

Laurence kon niet verhinderen dat Fiebi nog enkele noten speelde. Uit het niets ontvouwde zich ineens een droombeeld voor hun ogen. Het was een oerlandschap.

In de verte dacht Laurence enkele brachiosaurussen te zien lopen. Dichterbij zag ze twee naakte mensen waggelen, net grote baby’s die leerden lopen. Wat hen besloep, had Laurence nooit kunnen vermoeden. Twee velociraptors?

Ze konden niet zomaar toekijken hoe de wilde beesten hun voorouders in stukken zouden scheuren. Fiebi maakte aanstalten om het schilderij binnen te lopen, maar Laurence belette haar dat door haar aan het rugzakje terug te trekken en te zeggen:

‘Fiebi, blijf hier, ik ben bang.’

‘Ik kan dat niet aanzien,’ zei ze en zwaaide de gitaar bij vergissing tegen de rotswand.

Een gedreun weerklonk alsof het uit honderd boxen van duizend Watt kwam. De velociraptors bleven abrupt stilstaan en keken

elkaar aan alsof ze overeen wilden komen gezamenlijk de aftocht te blazen. Tot Laurences verbazing deden ze dat ook.

De oermensen waren gered. Toen zij hun hoofden naar Fiebi en Laurence draaiden, stopte de projectie en kreeg de rode gaslampvlam in de grot weer zijn normale vorm.

‘Blijf nu eindelijk van die gitaar af, wil je?’ vroeg Laurence.

‘Moet ik ze dan hier laten liggen?’ vroeg Fiebi.

‘Nee, maar hoe krijgen we ze uit het museum gesmokkeld?’

Fiebi keek haar aan alsof ze wel een manier wist.

Tijdens het middagmaal in de grote tent waar de rallyrijders en hun ploegen aten, vertelde Laurence in het kort hoe hun ontdekkings-tocht in de grot van Bernissart was verlopen. Fiebi had de gitaar achter haar rugzakje verborgen gehouden, maar de lange steel had ze niet behoorlijk kunnen wegmoffelen. Maar de norske controleur had hen bij het verlaten van het museum geen strobreed in de weg gelegd.

‘Het is te hopen dat we met de gitaar kunnen achterhalen waarom onze wereld resonanceert met die van de naakte apen,’ legde Remie uit.

‘Ik had nooit gedacht dat hij ons zou doorlaten,’ zei Fiebi.

‘Ik denk dat hij meer oog voor jullie had,’ zei Lewie.

Het was lachen geblazen.

Met de auto reden ze naar het dichtstbijzijnde treinstation.

In de trein op weg naar de archeologische site van Mesvin probeerde Laurence de theorie van de wateraap uit te leggen.

‘Kennen jullie de evolutie van het leven op aarde?’

‘Ja, toch wel,’ zei Remie.

‘Wel, niemand weet exact hoe het vroege leven kon evolueren naar het menserras, als je weet dat de meeste dieren het van hun intuïtie moeten hebben.’

‘Wij zijn ook dieren,’ zei Fiebi, ‘maar wij kunnen als de besten de puntjes op de i zetten.’

‘Inderdaad. Dat de vroegere levende organismen in het water naar het land snakten is algemeen aanvaard. Stel je nu eens voor dat de aarde naar hen toe bewoog via de tektonische platen, dat zijn de aardlagen die over het warme binnenste van de aarde glijden, maar dat weten jullie ook wel.’

‘Van tv ja,’ zei Remie.

‘Sommige wezens van dezelfde soort raakten afgescheiden en dat leidde tot verschillende soorten. Misschien is de mens in een uniek stukje van de wereld terechtgekomen en zonder problemen door kunnen groeien tot wat hij nu is.’

‘Dat is mogelijk,’ zei Remie.

Laurence ging onverminderd verder met haar uitleg. Remies onderbrekingen waren komisch bedoeld en ze liet er zich niet door uit het lood slaan.

‘We hebben overeenkomsten met de zeezoogdieren die ook veel vet en weinig beharing hebben. Stel je eens voor dat we op twee benen gingen staan om gemakkelijker door het water te kunnen waden.’

‘Dat kan ik mij beter voorstellen dan de mens die de bomen verlaat om zich op de open warme savanne te wagen,’ zei Fiebi.

‘Terwijl de oermens sommige diersoorten doodde om op te eten, droomde hij van andere dieren door ze op rotsen te schilderen. Bijvoorbeeld zeeolifanten en walvissen.’

‘Walvissen? Je bent gek,’ zei Lewie.

‘Toch is het zo,’ zei Laurence, ‘door het smakelijke zeedieet zijn onze hersenen enorm gegroeid. Wij verschillen van de andere dieren omdat we meer informatie in onze hersenen bewaren dan in onze genen. Waarom denk je dat een bevalling pijn doet?’

Laurence keek Remie vragend aan, maar hij moest het antwoord schuldig blijven.

‘Wel, de vagina-aanpassing die nodig is om een groter hoofd door te laten is nog niet optimaal ingesteld op onze groeiende hersenen, de vrouwelijke dan toch.’

‘Aha,’ riep Remie.

Ze lachte en schakelde over naar een ander facet van het leven van de oermens:

‘Het is mogelijk dat wij zelf ervoor gezorgd hebben dat de intelligentie van onze concurrenten, de mensapen, niet kon evolueren naar een slimme soort zoals wij. Chimpansees kunnen niet praten, maar ze zijn wel in staat te communiceren via gebarentaal.’

‘Ja, dat heb ik op tv gezien,’ zei Fiebi, ‘een dwergchimpansee had met behulp van een computer een woordenschat op kunnen bouwen waarvan je achteroverslaat.’

‘Ik kan me voorstellen dat de wateraap gemuteerd is naar de moderne mens vanwege de radioactieve uitstoot na een nucleair natuurfenomeen, zoals de ontploffing in de fabriek van Tsjernobyl,’ zei Remie, ‘maar hoe verklaar je onze X-files-ervaringen?’

Daar had Laurence geen antwoord op. Zelfs Lewie werd er stil van.

De warmte in de trein maakte hen slaperig en de discussies verminderden in hevigheid. De trein boemelde van station tot station en het kon nog een tijdje duren voordat ze in het station van Spienenes aan zouden komen.

Laurence bladerde in een tijdschrift en Remie keek mee terwijl Fiebi en Lewie een weg naar dromenland zochten. Om eens over iets anders te praten vertelde Remie Laurence een van zijn problemen:

‘Ik zal moeten trouwen om van mijn moeders bezorgdheid af te geraken.’

‘Zoek dan iemand,’ zei ze.

Ze wist niet hoe hard dat bij hem aankwam. Hij moest niet meer zoeken, want hij had haar gevonden.

‘Ik zal blijven proberen.’

Ze glunderden.

Na een aangename stilte probeerde hij het gesprek op een ander onderwerp te brengen:

‘Hoe vind je Lewie?’

Lewie stond in voor de grillen en de grollen, maar Laurence liet aan haar mondhoeken zien dat ze liever had dat hij sliep.

‘Het is veel rustiger als hij Fiebi het hof maakt,’ zei ze.

Remie knikte, ze had gelijk. Achter hem was een koppel druk bezig om hun schreiend kind van anderhalf jaar stil te krijgen.

‘Is dat niets voor jou?’ vroeg hij.

Laurence keek hem bedenkelijk aan en zei:

‘Ik heb graag kinderen, maar een eigen kind zie ik nog niet direct zitten. Mijn man ook niet.’

De droom waarin hij Laurence kinderen schonk en haar hielp bij het opvoeden pletste uit elkaar. Hij veranderde wijselijk van onderwerp door te zeggen:

‘Ik schrijf.’

Lewie was uit zijn hazenslaap wakker geschoten en zei:

‘Als je net zo goed kunt schrijven als vrouwen versieren, mag je het vergeten.’

Vanwege Lewies luidruchtigheid sloeg Fiebi de ogen open en vroeg:

‘Wat schrijf je zoal?’

Remie kreeg geen tijd om een antwoord te verzinnen omdat Lewie zijn handen niet van Fiebi kon afhouden. Ze reageerde nors en wilde zo vroeg in de namiddag nog niet op zijn avances ingaan. Lewie werd woest en liep als een ziedende stier naar de achterkant van het treinstel.

‘Als ik jou was, zou ik het maar weer goed maken,’ zei Remie.

Fiebi twijfelde geen moment.

Maar het hoogtepunt van hun namiddaguittocht moest nog komen.

Vuursteen is het resultaat van miljoenen jaren samenpersen van organisch materiaal op de bodem van een oceaan tijdens het Krijt, zo’n 70 tot 136 miljoen jaar geleden. De oermensen maakten er hun eerste werktuigen van. De archeologische sites van Spiennes en Mesvin nabij Mons herbergen vuursteenmijnen die omstreeks

4.300 v.C. in gebruik waren. Toen lag het vuursteen langs de oevers van de Trouille voor het rapen, vanwege de erosie. Je kunt er via de originele mijnschachten afdalen naar de galerijen. De mijnen liggen verstopt onder een tapijt glooiend gras, en metersdiepe, concentrische grachten verhinderen de toegang voor ongenode gasten.

‘In Mons zou een gereconstrueerd graf van een verongelukte vuursteenmijnwerker uit Obourg zijn gevonden, maar dat was vervalst,’ legde Laurence uit terwijl ze door het groene landschap wandelden.

‘Als we levend begraven worden, heeft de toeristische sector er nog een aantrekker bij,’ zei Remie.

Ze mochten de galerijen niet zonder gids bezoeken. De goede man die hen voorging sprak een mondvul Waals waarvan Remie de helft niet verstond. Hij had Fiebi met haar gitaar raar aangekeken.

In karavaan volgden ze hem zigzaggend over het pad door het gras. Ze naderden enkele paaltjes die een cirkelvormig gat in de grond afbakenden. Remie moest even zijn aandacht bij het lopen houden en toen hij weer opkeek, was de gids verdwenen.

Dichterbij gekomen, zag hij de man in een put van anderhalve meter diep staan. Hij trok een ijzeren plaat omhoog waarachter een donkere grotopening zichtbaar werd.

‘Moeten wij daardoor?’ vroeg Fiebi.

De gids brabbelde iets, maar niemand begreep hem. Hij maakte een uitnodigend gebaar naar de dames, alsof hij hen voor wilde laten gaan, maar Laurences hoofdschudden was voor de gids duidelijk genoeg. Fiebi dacht er hetzelfde over en zei:

‘Oh nee, daar kruip ik niet door.’

‘Fiebi, geef mij de gitaar, dan zal ik eerst gaan,’ zei Remie, ‘après vous.’

De gids stamelde iets, keek hen allemaal aan alsof ze een bende nietsnutten waren en stak zijn benen door de opening. Het was een smalle kerel en hij kon er gemakkelijk door. De dames hoefden niets te vrezen, maar Lewie zou met zijn omvangrijke lijf problemen ondervinden.

‘Allez y,’ begreep Remie, ‘kom maar’ of ‘ga maar’.

‘Uit de weg voor de beroemde speleoloog, archeoloog en paleontoloog,’ riep hij terwijl hij de gitaar op zijn rug draaide.

‘Ik dacht dat je een bedreven gynaecoloog was,’ zei Lewie.

‘Die wetenschap is helemaal voor jou weggelegd.’

Remie wurmde zich met gitaar door de opening. De gids wauwelde iets over zich laten zakken en hij gehoorzaamde hem. Hij kwam op een soort verhoog terecht, vanwaar een trap naar beneden leidde.

De gids had enkele fakkels aangestoken. Hij gaf hem er een en in het licht van de flakkerende vlam zag Remie een galerij van 20 bij 10 meter. De ondergrond was niet vlak maar vertoonde een soort dambord van platforms die hoger uitstaken en andere die dieper lagen.

Remie draaide zich om en zag Laurence door het gat kruipen. Blijkbaar had ze zich bedacht. Fiebi volgde haar ondanks haar eerdere onwil. Nu moest Lewie nog het karwei klaren.

Lewie stak half door de opening toen de gids aan zijn voeten begon te trekken.

‘Hé, wil je dat eens laten? Ik kan het wel alleen.’

De gids bleef trekken omdat Lewies Nederlands niet tot de linkerhelft van zijn hersenen doordrong. Lewie stampte met zijn benen en de gids liet hem los.

‘Salot, sacré nom de dieu,’ hoorde Remie hem roepen.

Even later kwam Lewie op de harde ondergrond terecht.

‘Voilà,’ zei hij opgetogen.

De gids treuzelde. Remie begon de trap af te dalen.

‘Attend un peu. Il ne faut pas raconter l’histoire de la mine?’

‘Non, ce n’est pas nécessaire. Nous la connaissons,’ zei Laurence in haar welluidende Frans.

Remie ging verder de trap af, nieuwsgierig naar het dambordpatroon beneden.

‘Waar zijn de werktuigen die ze hier maakten?’ vroeg Fiebi in het Nederlands omdat ze de Franse taal niet meester was.

‘De vuursteenknollen die ze hier opgroeven werden ter plaatse met benen werktuigen en beitels omgewerkt tot verhandelbare goederen,’ vertelde Laurence.

Laurence en Remie maakten aanstalten om zich naar de achterkant van de grote galerij te begeven, terwijl Fiebi en Lewie hen nakeken. De gids wilde dat ze terugkeerden en riep:

‘Arrêtez, c’est interdit.’

‘Calmez vous,’ riep Remie.

Hij begreep al snel dat de galerij geen geheime deuren had. Samen keerden ze terug naar de trap. Hij gaf zijn toorts aan Laurence en nam de gitaar van zijn rug, vervolgens liet hij zijn duim over de snaren gaan, van de eerste naar de tiende snaar en terug, maar er kwamen slechts zwakke tonen uit.

‘Fiebi, probeer jij de gitaar eens te bespelen,’ zei Remie.

Fiebi nam wat graag de gitaar over. Ze hing hem om als een volleerde basgitarist van een beroemde rockgroep en probeerde haar introetje uit. Het klonk goed, maar het deed de wereld niet op zijn grondvesten daveren. Ze gaf zich over aan een ander deuntje, maar ook dat had enkel fronsende wenkbrauwen van haar publiek als gevolg.

‘Als je een mysterie verwacht, gebeurt er niets,’ zei Laurence.

Lewie zweeg, maar de gids bekeek met behulp van zijn fakkel aandachtig het muziekinstrument dat rond Fiebi’s nek hing.

‘La guitare est merveilleuse, il y a des runes qui allument dans le feu,’ zei hij.

Toen Remie de gitaar in het vlammeende licht bekeek, kwam inderdaad de schoonheid ervan beter tot zijn recht.

‘Verdorie, hij heeft gelijk.’

‘Ik had het ook al gezien, maar ik kon me de naam van het schrift niet meer herinneren,’ merkte Laurence op.

‘Dat zijn runen,’ zei Fiebi.

Proef 2: Chimay – Philippeville (27 km)

Om kwart over zes was het hun beurt. De Alfa schoot uit de startblokken en Remie kon zich eindelijk weer eens uitleven in de pure snelheid. De rit begon vanaf het circuit van Chimay. Na twee ronden ging het verder over onverharde wegen en derderangs asfaltwegen naar Philippeville. Normaal worden snelheidsritten zonder navigator gereden, maar de duisternis en het traject dat op sommige plaatsen verraderlijk was, vereisten er een.

Lewie riep luid zijn instructies door de intercom en Remie volgde zijn bevelen exact op, want een bocht aansnijden met een te hoge snelheid kon catastrofale gevolgen hebben. Veel rallyrijders hadden hun enthousiasme al moeten bekopen.

Ze waren tien minuten onderweg toen Remie een achtervolger in zijn binnenspiegel zag naderen. Remie vermoedde dat hij zich klaarmaakte om in te halen, maar hij zou er alles aan doen om dat te vermijden.

‘Lewie, kijk eens wie dat is, ik zie geen nummer.’

Lewie liet zijn routeboek voor wat het was en keek achterom.

‘Verdorie, dat is een gele Alfa Spider uit tweeëndertig, een voorouder van onze Alfa.’

‘Herken je de chauffeur?’

‘Hij draagt een ijzeren masker of zoiets,’ zei Lewie.

Lewie had dat nog maar net gezegd of de achtervolger botste tegen het antieke koetswerk van hun Alfa aan.

‘Shit,’ zei Remie.

Hij trapte het gaspedaal zo ver mogelijk in, maar de achtervolger kwam langs zij rijden en stootte even de zijkant van de Alfa aan.

‘Schuif hem van de weg af Remie,’ riep Lewie.

Remie moest echter veel moeite doen om de auto op de weg te houden.

Het licht van hun koplampen bescheen een wegsplitsing en enkele wegwijzers. De Spider dwong hem de Barrage de la Plate Taille

op, naar links het bos in, terwijl hij zelf de hoofdweg naar Philippeville volgde en uit het zicht verdween.

Honderd meter verder stopte Remie de auto en nam de tijd om van de emotie te bekomen. Lewie stapte uit en riep:

‘Remie, kijk daarboven.’

Remie stapte met een zwaar gemoed uit en richtte zijn blik omhoog. Daar waren de buitenaardsen weer. Boven hen hing geen ufo maar een slank vikingschip met runen beschilderd.

Hij wist dat de Noormannen uit Noorwegen en de vikingen uit Denemarken beeltenissen aan de buitenkant van hun schepen aanbrachten om de monsters van de zeeën te verjagen. Veel eerder dan Christoffel Columbus hadden zij alle wereldzeeën bevaren en andere werelddelen ontdekt.

Aan de boeg schenen twee lichtblauwe lichtbundels vooruit, als de koplampen van een auto. Enkel de onderkant van het schip en de uitstekende roeispanen waren te zien. De spanen hingen roerloos in de roeigaten en volgens Remie was er niemand aan boord. De mast stak twintig meter boven het dek uit en het zeil stond bol alsof er windkracht 10 heerste. De toppen van de omringende bomen stonden echter zo stil als voor een komende storm.

Lewie kwam naast Remie staan en samen staarden ze de hemel in, wachtend op wat ging komen. Even later draaiden de blauwe lichtbundels zich naar boven en beschenen ze een immens paneel knipperende rode, groene en blauwe lampen, tegelijkertijd ont-snapte hoorngeschal uit het binnenste van het schip.

Net als de vorige avond werden de heren vergast op een demonstratie van beeld en geluid. De beelden waren van een betere kwaliteit en gaven verschillende gebieden van de aarde weer, vroegere kunstuitingen van oude beschavingen zoals piramiden, monolieten, beelden van vreemde wezens en immense tekeningen in het woestijnzand. Tijdens de hele voorstelling bleef het rare geluid doorklinken.

De diapresentatie eindigde met een beeld dat hen onbekend was. Het was een werelddeel met vele bochtige rivieren en

bergketens, in het midden gescheiden door een heel breed kanaal. Daarop drevén een tiental schepen van hetzelfde type als dat boven hen hing. De roeispánen bewogen synchroon en de schepen kliefdén door het vlakke water. Samen trokken ze een platform voort dat leek op een boortoren. Het geluid van de hoornblazers ging over in Gregoriaans gezang uitgevoerd door honderden kloosterlingen.

Ineens verdween het schip en het scherm erboven in een ravage die deed denken aan een ontploffende ster aan het firmament. Hun planeet – de aarde – bleef alleen achter als een dwaallicht voor de goden en Remie hoorde ergens Frank Sinatra's stem zeggen dat het hoofdzaak was om de nacht goed door te komen. Of was dat zijn verbeelding?

Het gekraak van plooiend ijzer deed hen naar hun Alfa omkijken. De deuken aan de achterkant en de rechterzijkant, veroorzaakt door de Spider, waren nauwelijks nog te zien. De mannen wisselden een fronsende blik.

Aan de eindmeet bleek dat ze weer tijd hadden gewonnen. Maar Remie brak zijn hoofd over de vraag wat er op het platform, voortgetrokken door de vikingschepen, had gestaan.

Remie was benieuwd naar wat Laurence en Fiebi ondertussen in de bibliotheek over runen hadden gevonden en haastte zich naar het hotel. Lewie zat hem op de hielen.

Toen de mannen de hotelkamer binnenvielen, zaten de dames op het bed met een boek tussen hen in. Lewie kreeg van Fiebi een kus op zijn mond en Remie kusté Laurence op de wang.

‘Runen zijn niet meer zo mysterieus voor ons,’ zei Laurence.

‘O nee?’ vroeg Remie.

‘Het oud-Engelse woord *run* betekent geheim of mysterie, maar dat wil niet zeggen dat we de runen magische krachten moeten toeschrijven.’

‘Waarvoor werden ze dan gebruikt?’

‘Het runenschrift is niets anders dan een Scandinavische schrijftaal, waarschijnlijk ontwikkelt door de Denen in de eerste

eeuw na Christus. Zij kerfden namen en korte inscripties met een mes in hout, verticale stukken en geen bogen omdat je die moeilijk met het mes kan uitsnijden. Ze vermeden ook horizontale lijnen vanwege de nerven van het hout.'

'Een heel boek in runen schrijven zou dus onpraktisch zijn,' merkte Remie flauw op.

Laurence liet zich niet onderbreken en legde de grammatica in kleuren en geuren uit.

'Dat is te moeilijk voor ons,' zei Remie.

'Helemaal niet, als je die dingen onthoudt is het een koud kunstje om een tekst in runen te lezen.'

'Oké,' zei Remie.

Aan Lewie vroeg hij:

'Heb je goed opgelet?'

'Ik heb een talenknobbel,' zei Lewie.

En dat was niet gelogen.

'Wat weet je nog meer over de vikingen?' vroeg Remie.

'De vikingen waren meer dan wilde veroveraars en plunderaars,' vertelde Laurence, 'ze verspreidden het runenschrift over een groot deel van Europa tot zelfs in Amerika. Ze eerden zichzelf door gekleurde runen in stenen te beitelen, maar ze gebruikten ook runenstenen om doden te herdenken of als bekendmaking om bezit te kunnen opeisen nadat een ongelukkige viking op het slagveld was gesneuveld.'

'En hoe past de gitaar in deze runenpuzzel?' vroeg Remie.

'Misschien heeft de maker van de gitaar zijn naam erop geschreven om de drager voor komend onheil te behoeden. Om dezelfde reden kerfden de vikingen de naam van de schrijver of runenmeester op hun sieraden. Een volledige futhark of het runenalfabet bezat een krachtige magie.'

'Er staan maar acht tekens op,' merkte Fiebi op.

'Misschien heeft ze maar een beetje magie,' zei Laurence.

Remie dacht na over de connectie tussen de runen en het vliegende vikingschip dat ze hadden gezien.

‘Heb je in de bibel ook iets kunnen vinden over ufo’s?’ vroeg hij aan Laurence.

‘Dat was Fiebi’s werk,’ zei ze.

‘Ik heb natuurlijk alles gevonden over de geschiedenis van ufo’s,’ zei Fiebi, ‘bijvoorbeeld over Kenneth Arnold die in negentien zeventienveertig voor het eerst een getuigenis aflegde over in formatie vliegende tuigen bestaande uit negen blinkende schijven zonder staart. Volgens hem vlogen ze als een schoteltje dat je over het water laat ketsen, vandaar de benaming *vliegende schotel*. De ervaring van Kenneth was een ontmoeting van de eerste categorie, omdat er geen tastbare fysieke effecten in meespeelden. Bij een ontmoeting van de tweede categorie tref je meetbare effecten op objecten en op de grond aan, bijvoorbeeld immense voetafdrukken.’

‘Ik wil wel eens een reus tegenkomen,’ zei Lewie.

‘Je zou je flink uit de voeten maken,’ zei Remie.

‘Ik zal me in elk geval reusachtig gedragen.’

‘Mannen, laat Fiebi vertellen oké?’ vroeg Laurence.

Remie en Lewie begrepen dat ze zich moesten intomen.

‘Je hebt ook nog een derde categorie, dat zijn ontmoetingen met buitenaardsen. Er zijn niet genoeg verklaringen die bewijzen dat buitenaardsen mensen ontvoeren. Het neerstorten van satellieten, het oplaten van weerballonnen, het lichtspel van de zon of andere lichtbronnen zoals Venus zijn echter genoeg om ufologen voortdurend werk te verschaffen.’

Fiebi liet even een stilte vallen en zei toen:

‘De doorsnee ufo-getuige laat zich dikwijls door andere getuigenissen misleiden, maar het universum is vreemder dan we ons kunnen voorstellen.’

‘Ik wist niet dat je Venus kan zien,’ zei Lewie.

‘Venus kun je vooral ’s morgens goed zien,’ zei Fiebi, ‘ik zal je ze tonen als we ooit op tijd uit bed geraken.’

Lewie glimlachte idioot en zei:

‘Met plezier.’

Fiebi ging verder met haar uitleg:

‘De primitieve mens van tweeduizend jaar geleden bezat meer kennis van de astronomie dan jij Lewie Spaas. Hij liet zich niet zo gemakkelijk door vreemde verschijnselen misleiden. Vroegere beschavingen waren meer begaan met astronomie en bouwden enorme constructies om de zonnewendes vast te leggen, of om hun verering voor de sterrenhemel uit te drukken. Al die onbegrijpelijke figuren en gebouwen wijzen op een wiskundige kennis, maar het blijven kunstwerken van mensen die de hemel dankten dat hij niet op hun kop viel.’

‘Hoe konden zij de tijdstippen van de zonnewendes zo nauwkeurig bepalen?’ vroeg Remie.

‘Dat is gemakkelijk,’ zei Fiebi, ‘steek een stok in de grond, wacht op een straaltje zon en merk de lengte van de schaduw elke dag aan. Rond eenentwintig juni zal die het kortst zijn, rond eenentwintig december het langst.’

‘Dat moeten we ook eens proberen, vind je niet Laurence Gillon? Een romantische ondergang van de zon lijkt me wel wat.’

‘Wanneer je maar wilt Remie Mantelle.’

Ze verraste hem.

Tijdens het avondmaal in het hotel liet Remie het woord *archeologie* vallen. Hij vroeg zich af in hoeverre de dames hun hobby serieus namen.

‘Hoe is de evolutie van de mens in deze streek verlopen?’ vroeg hij, want hij kende alleen het algemene evolutieproces.

‘O, dat kan ik je wel in een uurtje vertellen,’ zei Laurence.

‘Kan het niet in één zin?’ vroeg Remie.

‘Niet als je een goede archeoloog wilt worden.’

‘Jij je zin.’

‘Wat is het verschil tussen archeologie en prehistorie?’ vroeg Laurence.

‘Ik voel het wel aan, maar ik kan het niet uitleggen.’

‘Wel, de prehistorie geeft de onderzoeker fossielen van dieren of planten die hij op goed geluk in de tijd moet plaatsen, maar de archeoloog baseert zich op schriftelijke bronnen.’

‘Dat weten we ook alweer,’ zei Lewie.

‘Wat is de eerste vraag die je je als archeoloog moet stellen?’ vroeg Laurence.

Fiebi zweeg als een graf. Remie keek Lewie aan, maar van hem moest hij geen hulp verwachten.

‘Geen idee.’

‘De eerste vraag is: waar leefde onze voorouder? Het antwoord bepaalt immers waar je moet gaan graven. Door een fosfaatanalyse uit te voeren kun je bepalen welke plekken in het verleden werden bewoond. De menselijke botten bevatten immers fosfaten die nauwelijks afbreken.’

‘Ik denk dat ik de tweede vraag wel ken,’ zei Remie.

‘En die is?’

‘Hoe graaf ik iets uit?’

‘Goed zo, het historische archief kun je slechts eenmaal opgraven, want daarna is het voor altijd vernietigd. Het is belangrijk dat het ontgraven deskundig gebeurt, met behulp van een fototoestel of een camera.’

Laurence wachtte op een reactie, maar die kwam niet.

‘Wat denk jij Lewie?’ vroeg Fiebi, ‘wat is de derde vraag?’

‘Zeg jij het maar.’

‘Doe nu eens mee Lewie,’ drong Fiebi aan.

Enkele seconden verstreken en toen zei hij:

‘Hoe bepaal je de ouderdom van heel oude voorwerpen?’

‘Kijk, Lewie heeft talent,’ merkte Laurence op, ‘de afspraak dat naargelang de mens steen, koper of ijzer kon bewerken, hij bedruener en jonger moest zijn, is een belangrijk hulpmiddel om een ding in een bepaalde tijd te klasseren. Zo belanden we in het stenen tijdperk, het bronzen tijdperk en het ijzeren tijdperk. Binnenin die periodes kun je nog volgens modeverschijnselen en verbeteringen

klasseren. En met de koolstofdatering kun je de ouderdom van levende wezens bepalen.'

'Hoe werkt dat?' vroeg Remie.

'De radioactieve koolstof halveert na het afsterven van een levend wezen elke 5700 jaar. Door de hoeveelheid die overblijft te meten en te vergelijken met de niet-radioactieve koolstof die in hoeveelheid niet verandert, kun je terugrekenen in de tijd en de ouderdom bepalen.'

'Hebben jullie al ooit fossielen gevonden, behalve de schedel?'

Laurence keek even naar Fiebi en vervolgde met een spijtige klank in haar stem:

'Jammer genoeg niet, maar meestal is een fossiel genoeg om je wereldberoemd te maken, zoals meneer Johanson ondervond. Terwijl het liedje *Lucy in the sky with diamonds* van The Beatles uit de luidsprekers schalde, vond hij het oudste menselijke fossiel van die tijd. Hij noemde haar Lucy, de eerste Australopithecus en moeder van alle mensen. Ze stierf drie en een half miljoen jaar geleden.'

'En hoe ging het verder?' vroeg Remie.

'Lucy en haar soortgenoten moesten plaatsmaken voor homo habilis of de handige mens. De homo erectus of de rechtop lopende mens volgde hem op en die leerde het vuur beheersen.'

'En waar komt de Neanderthaler in het verhaal voor?'

'Ze hebben er het raden naar waarom die mensensoort uitstierf. Hij leefde tussen 125.000 en 350.000 jaar geleden, na het wegtrekken van het ijs van de voorlaatste ijstijd. Hij was heel wat struiser en sterker dan wij.'

'Ik denk dat naast mij een Neanderthaler zit.'

Lewie porde Remie in de buik en zei:

'Kop dicht.'

'Zijn jullie nog geïnteresseerd in het vervolg?' vroeg Laurence.

'Doe maar,' zei Remie.

'Tijdens de middensteentijd verhuisde homo erectus naar het noorden waar het warmer was. Hij maakte werktuigen van vulkanisch glas en vuursteen en evolueerde naar homo sapiens of de

moderne mens. Zij maakten grafkamers voor hun doden, met zwerfkeien uit de morenen, achtergelaten door de enorme ijsmassa's.'

'Kun je die keien ook dateren?' vroeg Remie.

'Dat kan, maar het belangrijkste is het tijdstip waarop de steen werd bewerkt, dat is veel moeilijker te bepalen,' merkte Fiebi op.

'Wist je dat de Romeinen beton konden maken?' vroeg Remie aan Lewie.

Lewie schokschouderde en Laurence keek Remie nieuwsgierig aan om te weten of er nog vragen waren.

'Hoe oud denk je dat de schedel is die je in de grot hebt gevonden?' vroeg Remie.

'Niet zo oud,' zei Laurence, 'er zijn veel oudere fossielen ontdekt zoals ik al zei. In tweeduizend hebben ze bijvoorbeeld *Millennium man* gevonden. Ze noemen hem ook *Orrorin Tugenensis*. Hij zou ongeveer zes miljoen jaar geleden al op twee benen hebben gelopen. Hij is gebombardeerd tot de gemeenschappelijke voorouder van de moderne mens en de australopithecus.'

'Dan was die uitgestorven australopithecus onze broer,' zei Lewie.

Ze keek hem glimlachend aan, want natuurlijk mocht je de evolutie niet zo simplificeren.

Remie zette zich niet dikwijls in de zetel om een avondvullende film te bekijken, maar de protagonisten leken zoveel op Laurence en hem dat hij ervan tranen in de ogen kreeg. Bij de scène waarin een man zijn minnares belde en haar man de hoorn opnam, kreeg hij kippenvel. Hij stelde zich in dezelfde netelige situatie voor en vroeg zich af wat hij zou doen. Misleiden?

Remie mocht van Laurence verder zappen en zo belandden ze in een Britse documentaire over vogels. Hij kon zich spiegelen aan de vogel die besliste om zelf geen nest te bouwen maar dat door een andere te laten doen. Wetende dat die andere in normale omstandigheden twee eieren legde, zocht hij er eentje uit die maar één ei

in zijn nest had en met een beetje geluk zou deze het ei voor dat van hem aanzien. Dat lukte. Remie keek opzij naar Laurence en merkte dat ze haar ogen gesloten had. Of was dat haar zoveelste misleiding?

De afstandsbediening toverde *De dikke en de dunne* in kleur op het scherm. Het kleurenpalet was vereenvoudigd, vanwege het gebruik van de computer. Je kon echter niet zeker zijn dat de kleuren overeenkwamen met die van de echte filmset. Hij had opnieuw de indruk dat hij misleid werd.

Remie misleidde ook mensen. Ze dachten dat hij snel verliefd raakte, maar dat was omdat hij mensen graag zag, doodgewoon zien, ernaar kijken. Laurence die op een foto het kind van haar broer eten gaf, dat was een festijn voor zijn ogen.

Al zappend kwam hij terecht in de beginsequentie van een romantische film. Enkele wolken dreven over een glooiend landschap van bossen en weiden. Het leven kon zwaar zijn. Mensen probeerden altijd zo menselijk mogelijk te zijn, ook betrouwbaar, eerlijk en gelovig, maar steeds met de gedachte om plots onmenselijk, onbetrouwbaar, oneerlijk en ongelovig te worden zodra dat nodig was.

De mens had zich de eigenschap eigen gemaakt zich mentaal te verplaatsen in de gedachtewereld van een andere mens. Hij had zichzelf uitgevonden in een gevecht met zijn hersenen, door te liegen en zichzelf te misleiden, want de list was pas echt geslaagd wanneer de misleider zichzelf misleidde en zich daardoor niet verried. De mens was de kroon op de schepping, maar misschien was dat Gods grote misleiding.

Remie besloot zich niet nog eens anderhalf uur aan de buis te kluisteren om iets te zien wat hij allang wist.

‘Kom, het is kermis in de stad,’ zei hij, ‘Lewie en Fiebi kunnen niet eeuwig blijven vrijen.’

Laurence schrok wakker en wilde wat graag meegaan.

De mannen slenterden gemoedelijk langs de kermisattracties, hand in hand met de vrouw van hun dromen, al na drie dagen

werkelijkheid. Een vreemd apparaat tussen twee carrouzels in deed hen nieuwsgierig stilstaan.

‘Lewie Spaas, jij zegt altijd dat je zoveel sexappeal hebt,’ zei Fiebi, ‘wel, laat dat nu maar eens door die machine bewijzen.’

‘No problemo.’

Lewie draaide zich naar het kleine computerscherm en legde zijn hand erop. Na een tiental seconden kwam een blad uit een daarvoor voorziene spleet tevoorschijn. Lewie wilde het nemen, maar Fiebi griste het papier voor zijn neus weg.

‘Dat is persoonlijke informatie. In de verkeerde handen kan dat mijn ondergang betekenen,’ riep Lewie.

‘Inderdaad,’ zei Fiebi, ‘jij ondervindt veel last van je zittend leven op het werk, je bent koppig en ambitieus, een onverbeterlijke speler en levensgenieter die meer over seks praat dan het doet.’

Lewie trok het blad uit haar handen en wierp er een blik op.

‘Ik zal mijn hand eens laten onderzoeken,’ stelde Laurence voor terwijl Lewie zich op zijn handleesgrafieken concentreerde.

Ze stak haar poezelige hand twijfelend in de opening en staarde naar het scherm. Het apparaat dacht even na en gaf zijn bevindingen iets later in een mooie brief weer.

‘Jij mag het voorlezen,’ zei Laurence tegen Remie.

Hij nam het blad, bekeek het en vatte het samen:

‘Je bent heel slim en je hebt een literaire aanleg, in tegenstelling met Lewie doe je veel aan seks maar ontvang je te weinig liefde. Je kunt bijna zeggen dat de grafiek tegenovergesteld is aan die van Lewie.’

Lewie gromde en Laurence voelde zich in haar nopjes. Fiebi en Remie vonden het niet nodig hun gebreken in het openbaar te brengen. Samen slenterden ze verder naar een spectaculaire draaimolen.

Laurence paste voor de rit en Fiebi wilde haar niet alleen laten, vandaar dat Remie en Lewie zich naar de zetel voor twee begaven. Remie zorgde ervoor dat hij goed vastzat zodat hij niet bij de eerste

bocht uit het toestel zou slingeren. Laurence keek bang in zijn richting terwijl Fiebi Lewie aanmoedigde.

De molen bouwde zijn snelheid langzaam op en draaide een tijdje ontzettend snel. Tot zijn verbazing hoorde Remie Lewie naast zich zingen dat het een lieve lust was. Toen ze vertraagden dacht Remie dat het zo wel weer afgelopen zou zijn, maar de molen stopte en begon achteruit te draaien. Om misselijkheid te voorkomen kneep hij zijn ogen dicht en wachtte het einde van de helse rit angstvallig af.

De rit had geen vijf minuten geduurd. Toen Remie weer op de begane grond stond, voelde hij zich alsof hij een halfuur lang in een droogtrommel had rondgezwierd. Hij liet zich wijselijk door Laurence ondersteunen. Lewie had niet het minste ongemak opgelopen en kietelde Fiebi voortdurend onder de oksels en in haar zij. Fiebi schreeuwde het uit van plezier, ze kreeg niet genoeg van zijn handtastelijkheden.

Als pitsstop kozen ze een gezellig restaurant uit. Terwijl Lewie en Fiebi naar de toiletruimte liepen om zich te verfrissen, ging Remie tegenover Laurence aan een tafel zitten. Een koppeltje achter hen zat er redelijk verliefd te doen, maar volgens Laurence zou dat niet lang duren.

Terwijl ze op hun kompanen wachtten, vertelde Laurence dat ze van pluchen beren hield. Ze had er altijd een in bed liggen voor het geval ze alleen moest slapen. Remie maakte haar wijs dat hij zonder beertje ook niet goed kon inslapen.

Fiebi en Lewie kwamen giechelend uit het toilet en zetten zich aan tafel.

‘Remie, je moet niet zo mokken,’ zei Lewie, ‘jouw beurt komt nog wel, nietwaar Laurence?’

‘Laat dat maar aan mij over. Ik ben een grote meid die zonder grove opmerkingen kan,’ repliceerde Laurence.

‘Lewie zegt dat maar om te lachen,’ zei Fiebi.

‘Ik probeer alleen sfeer in ons avondje-uit te creëren,’ zei Lewie, ‘daar is toch niets op tegen?’

Hij had voor een deel gelijk en daarom lieten ze hem doen.

Het eten was lekker. De gastvrouw was redelijk kortgerokt en etaleerde haar borsten nogal. Fiebi en Laurence reageerden wijselijk niet op de uitlatingen van hun mannen.

‘Laten we in een discotheek uit de bol gaan,’ stelde Remie onverwacht voor.

Zijn gezelschap keek hem verbaasd aan omdat ze wisten dat hij niet graag naar discotheken ging, maar ze lieten zich overhalen.

Tien minuten later stonden ze op de dansvloer van een kleine discotent. Lewie tapte moppen en praatte zo hard dat zijn stem boven de luide muziek uitkwam. Een danser ergerde zich aan zijn gedrag en er dreigde een vechtpartij uit te breken. Fiebi kon de twee kempfanen sussen terwijl Remie van de gelegenheid gebruik maakte om met Laurence naar buiten te glippen.

In het schaarse maanlicht nam hij haar vast omdat ze het koud had. Het was het gepaste moment om elkaar een kus te geven, maar daar stak Lewie en Fiebi een stokje voor.

‘Wat spoken jullie hier in vredesnaam uit?’ vroeg Fiebi gemaakt nieuwsgierig.

Lewie klopte Remie vriendschappelijk op de schouder en knipogde.

‘Mogen wij even wat privacy hebben?’ vroeg Remie.

‘Zeker mijn jongen, jij krijgt van mij alle privacy van de wereld wanneer we weer in het hotel zijn.’

De heren waren op stap met de auto van de dames, want hun rallyauto mocht 's nachts het autopark niet verlaten. Lewie nam plaats achter het stuur en Fiebi ging naast hem zitten. Het paste Remie dat Lewie reed, want Laurence had het nog altijd koud en nu kon hij haar warmte geven door haar in zijn armen te nemen.

Lewie gaf de auto de sporen. De eerstvolgende bocht naar links deed hen naar rechts overhellen en op een onbewaakt moment gaf Remie Laurence een lichte zoen op haar mond.

Dinsdag 19 september

Etappe 3: Philippeville – Aalst (83/131)

Proef 1: Philippeville – Namur (38 km)

De mannen waren vroeg opgestaan om de snelheidsproef van 9u00 voor te bereiden. Het was kouder geworden. De lucht was nevelig en dat vergde een andere motorafstelling. Lewie verwisselde de brede banden voor een wat smaller type omdat een minder breed rijvlak minder paardenkrachten vergde om over de glibberige asfaltwegen te rijden. Hij inspecteerde de bandenspanning terwijl Remie de verwarming uittestte.

Niet veel later stonden ze aan de startlijn. De eerste motregen-druppeltjes vielen op de voorruit. Het natte wegdek zou de auto sneller doen uitbreken, maar hij zou ook soepeler door de bochten gaan. En als ze met de auto in de gracht sukkelden, rekende hij op hulp van de supporters die het slechte weer hadden getrotseerd.

Bruno Thiry had de eer om als grote voorbeeld te dienen. Zijn geestelijke aanwezigheid hielp Remie bij het kundig wegsprinten. Hij luisterde naar Lewies instructies en handelde ernaar. Zijn brein was de link tussen dat wat hij wilde en wat de auto moest doen. De linkerhelft kapte informatie in stukjes en analyseerde ze terwijl de rechterhelft beelden opving en ze in hun geheel registreerde om ze sneller te kunnen verwerken. De centrale verwerkingseenheid van zijn voorkwabben stuurde beide helften, koos beelden uit en stelde ze als een handige tv-regisseur samen. Dat zijn frontale voorkwabben tot voorspellingen in staat waren, had Remie nog niet in de gaten.

Soms lieten zijn hersenen zich ook verrassen. Zo'n moment kwam eraan toen Lewie riep:

‘Stop, stop.’

Remie trok de handrem aan en liet de auto slappend tot stilstand komen. Lewie wees door de voorruit naar buiten. Toen zag Remie het ook. Het waren geen wegpiraten of op hol geslagen

treinen. Er stonden ook geen waterapen op de weg. Het waren vijf vikingschepen zoals ze er al eerder een gezien hadden en ze hingen in een vijfhoek in de lucht stil.

Ze stapten bevreesd uit. Remie dacht weer dat brommende geluid te horen. Volgens Lewie was er een melodieuze ondertoon in verweven, maar dat kon ook een zinsbegoocheling zijn.

Remie liep naar de vloot, tot Lewie hem terugriep:

‘Remie, ga hier niet de held uithangen. Een ontmoeting met vikingen kon weleens gewelddadig eindigen.’

In het daglicht kon Remie details van de schepen zien. De runen aan weerszijden kon hij nog niet vloeiend lezen, maar hij herkende wel meerdere tekens.

‘Deze schepen zijn slechts projecties, hoe dichterbij ik kom, hoe groter de resolutie.’

Lewie zweeg, misschien omdat het voorste schip ineens voorwaarts bewoog. Een voor een kwamen de schepen in beweging en trokken een pentagram van gekleurde laserlijnen door de lucht. Uiteindelijk verdwenen ze aan de horizon. Tijdens het hele manoeuvre hadden de roeispanten niet bewogen.

Iets anders kwam terug. Een hoge golf waarop surfers meestal hun hoop richten, kwam aangerold. Het dreunende geluid ervan overstemde alle andere geluiden.

‘Remie, zouden we ons niet beter uit de voeten maken?’

Remie bleef kalm, in de veronderstelling dat een geprojecteerde golf hem niet kon raken, maar daar begon hij aan te twijfelen toen het wilde water de verste boomtoppen begon op te slokken. Lewie rende naar de auto en Remie haastte zich achter hem aan.

Ze hadden net de portieren dichtgetrokken of de watermassa sleurde hen in een hels tempo over de zanderige bodem, eerst nog rechtop maar door een afgeknapte boom over de kop slaand. Ze draaiden mee als in een zwierton van een wasmachine.

Niet veel later zagen ze dobberend op het water een langgerekt wit strand opdoemen. De storm was gaan liggen en de auto had de

tijd gekregen om zich op zijn gebruikelijke manier te herstellen. Hij diende nu als boot. En daar keken ze al niet meer van op.

Wel waren ze redelijk verrast de waterapen terug te zien. Ze waren nu met zijn vieren en zwommen rond hun auto. Eén van hen stak zijn arm door het geopende venster aan Lewies kant en liet iets uit zijn hand vallen. Hij wees nog snel met zijn lange wijsvinger naar boven om daarna samen met zijn kompanen als een synchroon zwemteam in de diepte te verdwijnen.

‘Wat is dat Lewie?’

‘Een ijsblokje in de vorm van een piramide,’ zei Lewie, ‘er zijn runen in gegraveerd.’

‘Wat betekenen ze volgens jou?’

‘Ik herken een i, denk ik, de i-rune die toevallig voor ijs staat, en de j-rune voor jaar.’

‘En een m, wat is dat?’

‘De m-rune staat voor man.’

‘Ik begrijp niet hoe jij dat schrift zo snel onder de knie hebt,’ zei Remie, ‘waar lijkt de vierde rune op?’

‘De l-rune betekent zee,’ vertelde Lewie.

Ongelooflijk genoeg verdampte het water rondom hen zo snel als het ijsblokje smolt. In een mum van tijd stonden ze weer op de weg waar ze eerder bij de vijf schepen waren gestopt.

‘Ik wed dat we geen seconde verloren hebben,’ zei Lewie.

De doortastendheid van de heren en de fijngevoeligheid van de dames had ervoor gezorgd dat ze subtiel van kamer hadden gewisseld. Laurence sliep nu bij Remie en Lewie was bij Fiebi ingetrokken.

Fiebi kwam de kamer van Laurence binnengestormd en zei:

‘Laurence, ik heb over de schedel gedroomd.’

‘Dat is leuk, wil je me hem vertellen?’

‘Er stond een hoofd op mijn nachtkastje, dat van een vroegere vriend. Een losgeslagen mierennest kwam aangestormd en vrat in enkele minuten tijd het volledige hoofd kaal, tot er niets dan de schedel overbleef.’

‘Denk je dat de droom je wil sturen?’

‘Dat zou toch kunnen. We moeten de schedel onderzoeken.’

‘Oké, laten we dat dan meteen doen.’

Laurence liep met Fiebi mee naar haar hotelkamer. Fiebi nam de schedel uit haar rugzakje en ging ermee naar de badkamer. Laurence hielp haar bij het zuiver maken. Toen ze daarmee klaar waren, bekeken ze hem aandachtiger.

‘Kijk, aan de binnenkant zit een metalen strip,’ merkte Laurence op.

‘Je hebt gelijk,’ zei Fiebi.

Ze liep naar haar rugzak om er gereedschap uit te halen.

‘Er zitten rare uitstulpingen aan de kaken en de premolaren zijn zo groot,’ zei Laurence, ‘die schedel is helemaal niet zo jong als we dachten.’

Fiebi kwam met een kleine tang aan en overwoog Laurences opmerkingen.

‘Dat hadden we al eerder moeten zien,’ zei ze, ‘dat noemt zich archeoloog.’

‘Leg het op de zwakke verlichting in de grot,’ zei Laurence.

‘Laten we eens kijken of we die strip eruit krijgen.’

De tang maakte het Fiebi mogelijk langs de rechteroogholte rechtstreeks naar de achterkant van de schedel te grijpen. In enkele seconden tijd kon ze het ding van de schedel lospeuteren en naar buiten brengen.

‘Het lijkt op een pacemaker, of een gehoorapparaat.’

‘In elk geval een elektronisch ding,’ zei Laurence.

Ze wist niet zo snel wat ze ervan moesten denken. Oermensen en elektronische circuits waren nu eenmaal niet verenigbaar. Toch stonden ze open voor alle mogelijke ideeën.

‘We moeten dringend de leeftijd van die schedel laten bepalen,’ zei Fiebi.

‘Ja, heb jij een idee wie dat kan doen?’

Zonder te antwoorden nam Fiebi de schedel op en stak hem in haar rugzakje. Ook het elektronische doosje verdween in een apart vakje van de rugzak.

Fiebi trok Laurence mee naar de deur.

‘Waar gaan we heen?’ vroeg Laurence.

‘Dat zul je wel merken.’

Laurence volgde Fiebi naar het parkeerterrein van het hotel. De gitaar lag nog altijd op de achterbank van de Peugeot. Fiebi legde haar rugzak zachtjes naast de gitaar en stapte in. Ze startte de auto en wachtte tot Laurence ook was ingestapt. Laurence had net haar tweede been naar binnen getrokken of Fiebi liet de auto met een schok vooruitschieten.

‘Let op wat je doet,’ riep Laurence terwijl ze het portier dichttrok.

Fiebi reageerde enkel door het gaspedaal nog dieper in te drukken. Laurence hield zich stevig aan het handvat vast en wenste dat er een routeboek van de helse rit voor haar openlag, want dan had ze geweten wat haar te wachten stond. In plaats daarvan kon ze zich slechts zorgen maken over haar toekomst.

‘Waarom heb je de gitaar in de auto laten liggen?’ vroeg Laurence, ‘ze hadden haar kunnen stelen.’

‘Ik heb de gitaar er vanmorgen pas ingelegd, en ik heb ze nodig om jou iets te tonen,’ legde Fiebi uit, ‘ik heb vannacht de afdrukken uit het computerlokaal van het museum onder de loep genomen.’

Laurence reageerde niet omdat ze de tegemoetkomende vrachtwagen in de gaten hield.

Fiebi kon nog net op tijd een stuurcorrectie maken en een botsing vermijden. Daarna vervolgde ze haar verhaal:

‘Het aantal letters is altijd acht. Toen heb ik zitten puzzelen met de letters en weet je wat ik heb gevonden?’

Laurence schudde haar hoofd omdat ze nog altijd niet op haar gemak zat.

‘Het waren allemaal lettercombinaties van jouw voornaam.’

De manier waarop Fiebi door de volgende bocht scheurde, ont-
nam haar de adem om een antwoord te geven. Even later zei ze nij-
dig:

‘Rij in godsnaam wat kalmer als je wilt.’

‘Oké, het is al goed.’

Fiebi liet de snelheid zakken naar 100 km per uur.

‘Is het zo beter?’

‘Wat heeft mijn naam met dit alles te maken?’ vroeg Laurence,
‘dat kan toch niet?’

‘Je weet nog niet alles,’ zei Fiebi.

‘Vertel op.’

‘Ook op de gitaar staat een lettercombinatie van jouw naam,
maar in runen.’

‘Meen je dat echt?’ vroeg Laurence.

‘Kijk maar, het boek ligt op de achterbank.’

Laurence nam de gitaar en het runenboek. Fiebi handhaafde
haar gemoedelijke snelheid en wachtte Laurences bevindingen af.
Na enkele minuten keek Laurence op, staarde een tijdje naar buiten
en zei toen:

‘*Lun Erace?* Wat betekent dat?’

‘Geen idee.’

‘Dat moeten we aan Remie vragen.’

Ze klapte het boek dicht en gooide het achteloos op de achter-
bank. Maar het boek raakte een snaar van de gitaar en dat veroor-
zaakte een vreemd geluid. Laurence kreeg het koud en voelde het
kippenvel onder de stof van haar jurk kriebelen. Fiebi moest het
ook hebben gevoeld, want ze ging op de rem staan. Binnen de kort-
ste keren stonden ze stil langs de weg.

In tegenstelling tot de geluidloze doorsnee ufo-ontmoeting ma-
nifesteerde hun ervaring zich met een hels gerommel. De grond
spleet onder de auto in twee. De auto zelf begon te kraken omdat
de beide helften uit elkaar werden getrokken. De breuk in de weg
verbreedde zich en de auto dreigde te kantelen toen de linkervoor-
band in de geul zakte.

‘Eruit Laurence,’ riep Fiebi.

Samen sprongen ze uit de auto.

‘Verdomme, de rugzak ligt nog in de auto,’ zei Fiebi.

Laurence had de gitaar in de hand, maar voor de schedel vreesde ze het ergste. Ze stelde zich voor dat de schedel in duizend stukjes brak.

Achteraf zou ze zichzelf afvragen waarom ze het had geprobeerd, maar het was een goede gok. Als de gitaar een aardverschuiving kon veroorzaken, kon ze die ook stoppen. Met haar duim raakte ze de middelste snaar aan en het vibrerende geluid ervan overtrof het gekreun van de scheurende aarde.

De auto zakte niet verder in de grond. Het werd weer stil.

Laurence hing de gitaar op haar rug en liep samen met Fiebi naar de auto. Fiebi kroop via het stukgebroken venster half naar binnen. Even later kwam ze weer tevoorschijn. Haar rugzak met de schedel erin was ongeschonden.

‘Liefste,’ zei een lage stem boven hun hoofden, met een accent alsof hij de taal nog moest leren.

Ze schrokken en keken op. Wat ze zagen was onmogelijk. Het waren geen ufo’s maar twee naakte apen zoals ze er ook in de grot hadden gezien, een man en een vrouw zo groot als reuzen. De dames waren normaal gezien niet op hun mondje gevallen, maar nu stonden ze sprakeloos.

De apen waren zich van hun aanwezigheid niet bewust. In de blik van de man lag zoveel genegenheid voor de vrouw dat het moeilijk te begrijpen was hoe menselijk hij zich gedroeg. Hij streek met zijn hand over haar naakte arm, van de elleboog naar haar schouder, en drukte tegelijk zijn volle lippen op die van haar. Zo maakte hij haar duidelijk dat hij haar boven alle andere vrouwen verkoos.

Laurence wist dat de streling en de kus twee uitingen waren die van de mens een uniek dier hadden gemaakt. De kus vond zijn oorsprong in het voorkauwen van het eten voor de kinderen, maar snel genoeg had de mens in het kusritueel een manier gevonden om zijn

gevoelens voor anderen duidelijk te maken. Marcello Mastroianni beweerde echter dat je de vrouwen zoveel mogelijk moest kussen opdat ze hun mond zouden houden.

‘Ik hou van jou,’ zei de vrouw met een iets hogere stem.

Voor het eerst leken de mensapen hen te zien. Ze glimlachten. De man leek afscheid te willen nemen, want hij stak zijn rechterhand in een groet omhoog.

Ineens schoot het cirkelvormige platform waarop de reuzen stonden pijlsnel en geluidloos de lucht in en loste sneller dan Laurence het kon waarnemen in het niets op.

Als bewijs van de buitenaardse ervaring bleef er een scheur in de aarde. De auto was erin gesukkeld en tegen een gemetseld afwateringsmuurtje gebotst; het muurtje helde over. In tegenstelling tot de auto van Remie en Lewie herstelde de Peugeot zich niet.

‘En wat nu?’ vroeg Fiebi.

Laurence antwoordde niet. Ze ging langs de baan staan en stak elegant haar duim uit. De dames zouden niet lang hoeven te wachten op een lift van een enthousiaste man.

Fris gedoucht lag Remie op het hotelbed. Na een helse rit was dat meer dan welkom. Lewie zat in zijn luie zetel en knikkebolde. Samen wachtten ze de thuiskomst van de tweelingzussen af.

‘Hoe konden wij in godsnaam in een overstroming terechtkomen tijdens een rallywedstrijd voor antieke auto’s?’ vroeg Remie.

Lewie reageerde niet.

Zijn ervaring met het water deed Remie aan de zondvloed en de ark van Noach denken. Moest hij een nieuwe catastrofe vrezen en zich daarop voorbereiden? En wat betekende de runenboodschap op het ijsblokje? Was het een waarschuwing voor een toekomstige ijstijd?

Uit boeken had hij heel wat opgestoken over ijstijden. Onderzoekers uit de achttiende eeuw vonden eerst geen verklaring voor de vastgevroren mammoeten in de Siberische wildernis, tot Agassiz en Cuvier de ijstijdtheorie uitdokterden. De schommelende

hellingshoek van de aardas, de baan van de aarde rond de zon en de afstand tot de zon zorgden ervoor dat het ijs aan de polen meer aangroeide in de winter dan het kon smelten in de zomer. Door het opgestapelde gewicht van de ijsmassa's verschoof de aardkorst en dat had grote gevolgen op wereldvlak.

'Hallo mannen.'

De luidruchtige thuiskomst van de zussen rukte Remie abrupt uit zijn gedachtewereld weg. Hij wilde Laurence vragen waar ze was geweest, maar zij liet zich naast hem op het bed vallen en stak haar armen achter het hoofd.

'Wat is er aan de hand?' vroeg Remie.

Ze wachtte zwijgend tot Fiebi haar rugzak en gitaar had weggezet en naast haar kwam liggen. Lewie had nog niets gezegd, maar hij keek Remie aan, zijn wenkbrauwen optrekkend. Remie wist wat hij in gedachten had en kon met zijn opgeheven hand net op tijd vermijden dat Lewie zijn gedachten uitsprak.

'Wij luisteren,' zei Remie.

'Jullie raden nooit wat wij weer hebben uitgevist,' zei Fiebi en wees naar het rugzakje in de hoek, 'herinner je je de schedel?'

Remie knikte.

'Hij is ouder dan we dachten,' zei Laurence.

'Zozo,' merkte Remie op.

'Hoe oud denk je dat hij is?' vroeg Fiebi.

'Ik heb geen zin om er helemaal naast te zitten,' zei Remie.

Fiebi liet een korte stilte vallen en zei:

'Dertigduizend jaar.'

'Je bent gek.'

'Ik niet,' zei Fiebi.

'En ik ook niet,' zei Laurence.

'Dan zal ik het zijn,' zei Lewie.

'We zijn naar de universiteit van Louvain-La-Neuve gelift,' legde Laurence uit.

'Gelift?' vroeg Remie.

Fiebi en Laurence wisselden een blik. Laurence zei:

‘We hebben pech met de auto gehad, maar dat leg ik straks wel uit. Fiebi, vertel jij maar verder.’

‘Met behulp van de snelle koolstofdatering kon een professor de schedel op minstens dertig duizend jaar oud dateren.’

‘Is dat niet duur, die dateringsmethode?’ vroeg Remie.

‘Ja, maar ik heb mijn vrouwelijke charmes uitgespeeld,’ zei Fiebi terwijl ze tersluiks naar Lewie keek.

Lewie reageerde niet. Remie leidde uit zijn houding af dat hij Fiebi’s escapade door de vingers wilde zien, opdat hij ook zo vrij als een vlinder kon zijn.

‘Ik kan het mij voorstellen, maar even serieus, wat leert ons dat nu?’ vroeg Remie.

‘Die professor vertelde ons ook dat de mens uit die tijd op het punt stond om de taal als communicatiemiddel te gebruiken. Dat was volgens hem de stuwende factor voor het vergroten van de hersenen,’ legde Fiebi uit, ‘alleen kon hij niet verklaren waarom die evolutie zo snel is verlopen.’

Laurence en Fiebi wisselden een geheimzinnige blik en Remie vroeg:

‘Wat is er?’

‘Tot nu toe,’ legde Laurence uit.

‘Wat bedoel je?’

‘Wij weten nu waarom die hersenen zo snel gegroeid zijn.’

‘Vertel op, willen jullie?’ vroeg Remie.

‘Er was iets met de hersenen van de gevonden schedel,’ vervolgde Laurence.

‘Ze waren weg zoals bij Remie,’ merkte Lewie.

Hij lachte bulderend.

‘Dat ook ja, maar er zat een elektronisch apparaatje aan de binnenkant van zijn achterhoofd,’ zei Fiebi.

‘Wil je me wijsmaken dat het de hersenen deed groeien?’

‘Niet helemaal. Een medewerker van de informatica-afdeling kon achterhalen dat het doosje nanotechnologie bevatte. Het zou een interface kunnen zijn tussen levende en dode cellen.’

‘Om wat te bereiken?’ vroeg Remie.

‘Om genmutaties te veroorzaken,’ riep Laurence alsof ze het spannende einde van een verhaaltje voor het slapengaan verklapte.

‘En wat hebben we nog meer gevonden?’ vroeg Fiebi als een hyperkinetische tv-presentator.

‘Wij zijn een en al oor,’ zei Remie, ‘is het niet Lewie?’

Lewie keek door spleetogjes en was aan slaap toe.

‘Laurences naam staat in allerlei combinaties op de afdrucken uit het museum van Bernissart,’ zei Fiebi, ‘én ook op de gitaar. Er staat een naam op, *Lun Erace*, maar dat zegt me niets.’

Ze keek haar gezellen een voor een aan, maar zij maakten duidelijk dat ze het ook niet wisten.

‘Dan wordt het tijd dat we ons over Laurence ontfermen, niet?’ vroeg Lewie.

‘Hou je fatsoen Lewie,’ riep Fiebi.

‘Grapje.’

Lewie had nog een vrije zitplaats gevonden en Fiebi zat als een klein kind op zijn schoot. Laurence stond naast Remie in het opstapgedeelte en ze zagen doorheen de glazen deur hoe Fiebi en Lewie van de rit genoten. Remie nam Laurences schouder beet om zich over-eind te houden terwijl de trein hevig heen en weer schommelde.

‘Jij bent mijn houvast,’ zei hij.

‘Pas op dat ik straks jouw hendeltje niet moet vastpakken.’

Haar hemelse glimlach betoverde hem op slag. Voor zijn geestesooog zag hij haar weer van het loket naar hem zweven en hoe ze hem een kusje op de wang had gegeven.

Eén station verder kwamen zitplaatsen vrij. Lewie en Fiebi legden zich knus te slapen. Toen de trein zich weer moeizaam naar de hogere snelheidsregioenen trok, speculeerden Remie en Laurence over de mogelijke invloeden op de groei van het primaatbrein. Remie zag zelfs een verband met menhirs:

‘Erich von Däniken denkt dat de stenen geen grafmonumenten zijn maar resultaten van de bouwwoede die voortvloeide uit het

voorhistorische contact tussen aardbewoners en buitenaardsen. Hij is van mening dat die wezens verantwoordelijk zijn voor de snelle evolutie van primate naar moderne mens.'

'De buitenaardsen van von Däniken hebben misschien iedere primate die ze tegenkwamen een elektronisch brein ingeplant,' opperde Laurence.

Remie vond dat idee te vergezocht, toch moest hij er rekening mee houden. De vraag wat de link tussen de schedel en de vliegende vikingsschepen was, spookte door zijn hoofd. Prompt kreeg een ander idee voorrang en hij zei:

'Ik herinner me ook dat von Däniken onderzoek heeft gedaan naar de opmerkelijke plaatsing van vikingburchten. Die stonden volgens hem toevallig op plekken waar een vliegtuig kon landen en tanken. Ze moesten al door een vroegere beschaving zijn gebouwd, want de vikingen waren niet zo bouwkundig aangelegd. Toevallig liggen ze allemaal in het verlengde van elkaar, in de richting van Delphi in Griekenland, ook wel de navel van de wereld genoemd.'

'Wat bedoel je met de navel van de wereld?'

'Dat is een beschrijving voor de aardas,' zei Remie en ging gewoon verder met zijn betoog: 'von Däniken nam een landkaart en trok lijnen tussen allerlei steden. Toen viel hem de geometrische indeling van de Griekse steden op. Hij construeerde figuren zoals rechthoeken, driehoeken, combinaties daarvan en zelfs pentagrammen of vijfsterren. Dat is natuurlijk niet moeilijk als je fantasie hebt.'

'Ik herinner me Bahaal en zijn pentagram in de stripverhalen van *De rode ridder*,' merkte Laurence op.

'Inderdaad, de zwarte magiër,' zei Remie, 'de vijfster kan ook bescherming bieden tegen boze geesten. Pentagrammen werden vlammeende sterren genoemd. Von Däniken denkt dat ze als baken voor vliegende tuigen dienden.'

'En wat denk jij na je vreemde ervaringen?' vroeg Laurence.

'Ik denk dat een hogere intelligentie ons stuurt. Die laat ons nadenken over zijn vroegere creaties en lijkt ons te willen behoeden

voor de totale ondergang. De aarde is een levende planeet, een organisme dat zichzelf regelt, en dat dus ook kan sterven.’

‘Intelligent zou ik hem of haar niet noemen,’ zei Laurence.

Remie wist wat ze bedoelde en knikte, maar zijn fantasmagorie dwong hem het volgende te zeggen:

‘Ik stel me de aarde als een gen voor in een lichaamscel die ons heelal is. Het heelal is een beluniversum, of een cel van een nog groter lichaam dat de meeste mensen gemakshalve God noemen. De buitenaardsen van von Däniken bestaan volgens mij niet. De god die ik voorstel is veel echter.’

‘Dat heb je goed gezegd,’ zei Laurence terwijl ze Remie onder zijn rechteroksel kriebelde.

Hij lachte en was de draad van het verhaal kwijt.

Fiebi mengde zich in het gesprek.

‘Wist je dat Erich von Däniken in de gevangenis heeft gezeten voor fraude en vervalsing van documenten, voordat hij schrijver van succesvolle boeken werd?’

Door het gepiep van de treinremmen kon Remie niet antwoorden. Hij begreep dat Fiebi von Däniken niet erg hoog aansloeg.

De trein reed het station van Gembloux binnen.

Niet veel later stonden ze weer buiten. Het was er fris, maar de zon was op post. Laurence wilde haar ouders bezoeken, Lewie en Fiebi gingen liever naar de winkelstraten. Toen ze uit elkaar gingen, fluisterde Lewie Remie nog gauw iets in het oor:

‘Zet hem op hé!’

Remie glimlachte, wetend dat de dommen van alles zo zeker kunnen zijn terwijl de verstandigen niets dan twijfels hebben.

Laurences ouders woonden vlakbij maar waren niet thuis. Haar hond Toto zat in zijn hok te jammeren en was blij dat zijn oude baasje eindelijk nog eens naar hem omkeek. Tijdens de wandeling verloor de hond Laurence geen moment uit het oog.

‘Hoe kwamen je ouders in Gembloux terecht? Ik dacht dat je afkomstig was van Sint-Truiden?’ vroeg Remie.

‘Mijn vader was als gevechtspiloot in Grote-Brogel gestationeerd, maar toen hij op pensioen ging, is hij terug naar Gembloux gekomen, hier is hij geboren. Mijn man is van Sint-Truiden en voor hem ben ik in Limburg gebleven.’

Op een terras in het centrum van Gembloux verorberden ze een pannenkoek. Laurence keek Remie speels aan, terwijl Toto met zijn tong smakte.

‘Had je je dit kunnen voorstellen voor je naar hier kwam?’ vroeg ze.

‘Ik had het mij nog mooier voorgesteld. Ik zag ons al over het strand in Knokke wandelen, met een kindje tussen ons in.’

Ze lachte en zei:

‘Wat niet is, kan nog komen.’

Ze vertelde over haar jeugdjaren en hoe ze haar vechtende vriendjes uit elkaar moest houden tijdens het spijbelen. Haar woorden waren nog niet koud of een tweetal kwam slaags uit een café gestoven. Gelukkig zorgden enkele vrienden ervoor dat de kemp-hanen gescheiden bleven.

Nadien slenterden ze door een park. Remie trok Toto onwillig aan zijn leiband mee, want de hond liet zich enkel door Laurence vlot verplaatsen. Op een bankje gezeten nam ze de leiband van de hond af en liet hem loslopen. Toto liet Remie met rust en ging achter de merels aan.

‘Toto past goed op jou,’ zei Remie, ‘ik dacht dat ik met elk dier kon opschieten, maar met jouw hond heb ik het moeilijk.’

‘Helaas zie ik hem maar zelden.’

‘Ik zie jou ook veel te weinig,’ durfde Remie te zeggen.

‘Wil je nu weten wat ik daarvan denk?’

‘Geef mij eens je wetenschappelijke uitleg.’

‘De oermensen hadden ruimte en tijd genoeg om te leven zonder stress, maar wij als moderne mensen lijken tijd te kort te komen.’

‘Meen je dat?’

‘Laat me nu eens verder vertellen, zo leer je nog wat bij.’

‘Oké, maak het spannend,’ zei Remie.

Ze trok haar wenkbrauwen op en vertelde haar verhaal:

‘Ik zie bijvoorbeeld aan jouw wijde pupillen dat je me graag ziet. Als jonge man die elke dag met zijn vrouw paart moet je niet bang zijn dat je vrouw van een andere man zwanger zal raken, want jouw eigen zaadcellen zullen die van de andere afweren of zelfs doden. Als oudere man heb je problemen omdat je niet meer zo dikwijls met een vrouw paart en haar minnaars zo het voordeel van de zaadcellen krijgen. Maar als het jouw beurt is, zal er een ware sperma-oorlog woeden en zal jouw overweldigende lading sperma de balans weer in jouw voordeel doen overhellen.’

‘Ik hoop dat je gelijk hebt.’

‘Kijk eens naar de dieren, een relatie buiten de vaste partner om is in hun wereld geen probleem. Ze koppelen de voordelen van een eigen kroost opvoeden aan het verspreiden van hun zaad bij een ander. Bij mensen ligt dat anders omdat wij niet zomaar een relatie ten gunste van een ander kunnen laten voorgaan. We schep-
pen hechtere banden door onze intiemere seksspelen.’

‘Ook jouw ervaring?’ vroeg Remie.

‘Als je me nog één keer onderbreekt vertel ik je de clou niet,’ zei Laurence gemaakt kwaad.

Remie zweeg wijselijk.

‘De beste genen van de ene en de zorgzame vaste relatie met de ander, dat is het streven van man en vrouw. In die context moet je de drijfveren van ontrouw zien. Al die echtelijke drama’s draaien rond genen, maar niet-voortplanters zoals jij geven geen genen door en stoppen de bevolkingsgroei. Je moet blij zijn dat je zo een bijdrage levert tot het redden van de aarde.’

‘Ik kan nog altijd van gedachten veranderen.’

Remie dacht dat de hond hem niet zag en nam Laurence bij de schouders vast, maar hij schrok hevig toen zij hem een verwittiging in haar dialect toeschreeuwde.

Toto droop af en Remie liet Laurence los. Hij zei:

‘Hier kunnen we onze genen niet laten samensmelten.’

‘Hou op, zo komen we nergens.’

‘Oké, maar wat wilde je me met je genenverhaal vertellen?’

‘De buitenaardsen zijn misschien met hun vliegende snek naar hier gekomen om met ons te experimenteren.’

‘Misschien,’ zei Remie, ‘het zien van een ufo kan iemand een mentale schok bezorgen, maar ik denk dat we alles met projecties kunnen verklaren.’

‘Ik heb ergens gelezen dat Russische onderzoekers een ufo vergelijken met een lensvormige structuur in de lucht, net zoals lichtbellen bijzonder goed opvallen in water. Wervelingen van geïoniseerde lucht zouden zelfs spanningen in de aardkorst kunnen veroorzaken.’

‘Dan hebben we nu ook een goede verklaring voor de aard-scheur die onze auto bijna heeft opgeslokt,’ zei Laurence.

‘Stel je voor dat die ontladingen ook effect hebben op onze hersenen.’

‘Opgegooid stof kan zich tot een wervelwind vormen, maar dat we dit allemaal fantaseren, dat kan niet.’

‘Misschien verschijnen ufo’s enkel op plekken waar zich een poort naar een parallel universum bevindt.’

‘En die poort laat je kiezen tussen verleden en toekomst,’ droomde Laurence hardop.

Allerlei mogelijkheden drongen zich aan hun breinen op, toch bleef Remie sceptisch over de materie en concludeerde:

‘Ik denk dat je het overgrote deel van alle ufo-verschijnselen kunt verklaren en dat de rest van de verhalen de goedgelovigen doet geloven in een buitenaards volk dat controle op hen uitoefent.’

‘Belachelijk toch?’ zei Laurence, ‘wij hebben zelfs onze eigen wereld niet onder controle.’

‘Ik veronderstel dat nog nooit iemand een vloot vliegende sneken door de lucht heeft zien voorbijrijven.’

‘En naakte mensapen kun je ook moeilijk als ufo-ontmoetingen van de derde categorie bestempelen.’

Ze lachten met hun fantasieën, maar het moment dat ze heel serieus moesten zijn brak aan. Ze hadden het afgelopen kwartier figuurlijk aan elkaars lippen gehangen en nu opende Laurence die van haar als de breuklijn waarin Fiebi's auto bijna was verdwenen. Remie likte zijn lippen snel nat en zoende haar vol op haar open mond. Genoeg gezeverd.

Het feit dat Fiebi 's morgens haar auto in de vernieling gereden had, maakte haar mobiliteit er niet beter op. Omdat Fiebi geen spaargeld op de bank had staan, besloot Laurence een tweedehandse auto te gaan kopen.

Remie had nog vier uren voor de start van de volgende snelheidsproef en gebruikte de rit als opwarmertje voor de Alfa. Laurence wees hem de weg naar de garage waar ze een goedkope Fiat Panda had zien staan. Samen met Fiebi was ze er 's morgens per taxi op de terugweg van de universiteit voorbijgereden.

Nadat hij de auto had geparkeerd, wandelde hij met Laurence naar de verkoopzaal. Het belletje van de opengaande deur deed een man uit het niets verschijnen, zo leek het toch, want ze hadden hem eerder niet zien zitten.

‘Beste mensen, waar kan ik jullie mee van dienst zijn?’

Remie liet Laurence het woord doen en zij wees naar de Fiat Panda die buiten stond. Ze liepen ernaartoe.

Remie gaf zijn ogen de kost, vond geen alarmerende roestplekken of olievlekken en knipoogde goedkeurend naar Laurence.

‘Wilt u een proefrit maken?’ vroeg de verkoper.

‘Dat is niet nodig,’ zei Laurence.

‘Is de auto rijklaar?’ vroeg Remie aan de verkoper.

‘Zeker meneer, deze auto onderging vorige week een volledige controle. Misschien kunt u de nummerplaten aan de auto bevestigen terwijl uw vrouw de zaak afhandelt.’

Zo moest hij niet zelf zijn handen aan dat karweitje vuilmaken.

‘Oké,’ zei Remie.

Hij knipoogde naar Laurence, want hij wilde haar wel als vrouw. Laurence knipoogde terug en volgde de verkoper weer naar binnen.

Remie draaide de nummerplaten van Fiebi's auto in een mum van tijd vast. Hij was net daarmee klaar toen Laurence naar buiten kwam met de rinkelende autosleutels in haar hand.

Als een blij kind stapte ze in de auto en startte de motor van de eerste keer. Zonder te wachten stootte ze van het parkeerterrein weg.

Remie rende naar de Alfa en haastte zich achter haar aan. Hij volgde haar op een afstand en vroeg zich na een tijdje af waar ze heen reden. Hij toeterde en knipperde met de lichten, maar ze reageerde niet.

Na een veertigtal kilometers reed ze Sint-Truiden binnen. Niet veel later sloeg ze de oprit van een modern en pas gebouwd huis in. Remie parkeerde zijn auto aan de kant van de weg en stapte uit.

'Ik ga nog wat kleren halen,' riep ze, 'kijk jij ondertussen eens naar de auto, want hij gaat niet harder dan honderdtwintig kilometer per uur met het gaspedaal helemaal ingedrukt.'

Remie stond paf, maar hij zei toch:

'Dat komt in orde baas.'

Remie ging aan de slag. Een tiental minuten later was hij klaar, net toen Laurence glimlachend naar buiten kwam met een grote trolley achter zich aan trekkend.

'Gepakt en gezakt?' vroeg Remie.

Laurence reageerde niet.

Hij opende de kofferbak en nam de trolley over. Meteen was duidelijk dat die niet vol zat. Remie dacht iemand achter het gordijn van de woonkamer te zien staan en kon een glimlach niet onderdrukken.

'Jij bent stout, zomaar de indruk geven dat je weggaat. Wat zal hij wel denken?'

'Laat hem maar denken wat hij wil, ik kom toch niet meer terug. Ik voel me goed bij dit toneeltje, behalve dat ik je min of meer misbruik.'

‘Dat geeft niet. Ik word al zoveel misbruikt, maar het liefst van alles door jou,’ durfde Remie te zeggen.

Haar grote ogen groeiden en ze vroeg:

‘Heb je mijn auto in orde gekregen?’

‘Het was het matje onder het gaspedaal.’

Haar blik sprak boekdelen.

Hij sloeg de kofferbak dicht en stapte in zijn auto. Laurence liep naar haar eigen auto en reed weg. Remie volgde haar zonder te aarzelen. Wegrijden deed hij iets luidruchtiger dan Laurence en niet veel later haalde hij haar als een wildeman in.

Er bleef geen tijd meer over om nog een archeologische site te bezoeken.

Proef 2: Wauze – Aalst (45 km)

De mannen hadden de vijfde plaats in de algemene rangschikking bereikt en dat was niet slecht voor twee bankbedienden.

Ze waren goed op tijd voor de snelheidsproef van 17u00. De baancommissaris van dienst gaf het startsein en Remie liet de Alfa Giulia uit de startblokken schieten. Elke keer stond hij versteld van de motor, want voor een auto uit 1960 was de acceleratie indrukwekkend. De antieke auto stuurde niet zo scherp door de bochten als de moderne Gtv, maar zijn brute kracht voelde goed aan.

Het landschap veranderde geleidelijk naar een onbewoond gebied met veel heide en dennenbomen, afgewisseld met stroken bos die waarschijnlijk aangelegd waren om de groene long in de streek wat groter te maken. Lewie waarschuwde Remie voor de korte, snelle bochten en Remie stuurde de auto er moeiteloos doorheen.

Ze scheurden over een onverharde weg, slingerend door een bos. Remie zag aan de stofwolk dat ze een collega op de hielen zaten, maar hoe hij ook zijn best deed, de voorligger bleef zijn voor­sprong hardnekkig behouden.

‘Honderd kilometer per uur en vertragen naar twintig, zeker niet couperen, negen,’ riep Lewie.

Remie trok de handrem aan en stuurde de auto al slappend door de haakse bocht naar links, maar wat niet in Lewies routeboek stond was de muur erachter die de weg helemaal afsloot.

‘Stop,’ riep Lewie, maar dat was Remie al van plan.

Remie remde, maar de auto schoof een eindje door waardoor hij lichtjes tegen de muur stootte. Er ontstond een kleine wervelwind, vermoedelijk uit de kinetische energie van de botsing. De windhoos vergrootte en zijn grijze wervels staken scherp af tegen de helderblauwe hemel.

Lewie bleef zitten terwijl Remie uitstapte. De wind raasde rond, het lawaai was bijna niet te harden. Tot zijn grote verbazing blies de wind het kleurenzicht uit zijn ogen. De wereld vergrijsde, op de koop toe kreeg de windhoos de vorm van een reus.

Remie wilde weglopen, maar zijn voeten waren zo zwaar als betonblokken. De starheid in zijn lijf kroop omhoog en breidde zich uit tot aan zijn vingertoppen. Hij had de indruk dat hij naar een stenen beeld transformeerde.

Terwijl Remie daar onbeweeglijk stond, veranderde de reus in een kluwen van wervelende slangen, waarna hij zijn wriemelende armen in de lucht stak en een stralende regenboog uit de grond toverde.

Remie kon zich niet omdraaien om te kijken wat Lewie van plan was. De verstening bereikte zijn hoofd en hij voelde de groei-lijn langzaam over zijn gezicht bewegen. Zijn mond bevroor en zijn tong kon niets meer smaken, zijn neus raakte versteend waardoor zijn reukvermogen uitviel. Zijn oren hoorden de wind niet meer en een onaangename stilte brak in zijn hoofd aan. Even later viel ook zijn gezichtsvermogen uit.

Om hulp roepen had geen zin, want niemand zou hem horen. Hij was stom, doof, blind en gevoelloos, opgesloten in zijn eigen stenen lichaam. Hij kon slechts gissen wat er rondom hem gebeurde, het was een vreselijke ervaring. Zijn enige hoop was Lewie Spaas.

Zelfs de tijd stond stil. Remie wist niet hoe lang hij daar al stond toen zijn ogen weer de bomen aan de rand van de weg zagen staan. De hemel was azuurblauw en de windhoosman was weg. Het tjirpende vogelgeluid doordrong zijn gehoorgangen en klonk als hamerslagen. Zijn tong proefde de frisse buitenlucht en even later voelde hij zichzelf in- en uitademen.

Hij draaide zijn hoofd naar links en zag een mensachtig wezen staan, tweemaal groter dan hem en naakt. De onbekende glimlachte met een mond die iets verder uitstak dan die van Remie. Hij knikte alsof hij wilde zeggen dat Remie naar de andere kant moest kijken.

Remie kon zijn armen weer vrij bewegen en draaide zich naar rechts waar hij een vrouw van dezelfde mensensoort zag staan. Ze was iets kleiner dan de man maar stak nog altijd meer dan een

meter boven Remie uit. Ze lachte op een eigenaardige manier en haar kleine borsten wipten op het ritme mee. De lach van de man ging over in een hoest. Het drong niet onmiddellijk tot Remie door waarom het tweetal lachte.

De verstening rond zijn benen viel langzaam weg en Remie voelde weer vaste grond onder zijn voeten. Hij keek naar beneden en hapte naar lucht toen hij merkte dat hij blootsvoets was en geen kleren droeg. Zijn penis had zich redelijk ver in zijn schaamstreek teruggetrokken, waar helemaal geen schaamhaar te zien was. Was dat misschien de oorzaak van hun lachbui?

Tranen biggelden over de wang van de vrouw en de blik die Remie met de man deelde kon enkel van broederschap onder mensapen getuigen. Remie voelde zich net zo uitgelaten als de hoofdgast in het tv-programma *Spoorloos*.

De man en de vrouw nodigden hem uit om mee te komen. Als een kind aan de handen van zijn ouders liepen ze naar een grotopeening.

In de grot vielen onmiddellijk de wandschilderingen op: bizons, paardjes, een hinde, berggeiten, een wolf, wilde zwijnen, rendieren, een rare neushoorn, mammoeten en tekens die op kinderhanden leken. De grot was verlicht, maar waar het licht vandaan kwam kon Remie niet zo snel achterhalen.

De man en de vrouw wezen naar een tekening in rode en zwarte lijnen: een koppel dat in het midden een kind aan de hand hield. De mensenfiguren waren kinderlijk getekend, net zoals een peuter lijnenmensjes maakt. In de tekening boven het kind herkende Remie een gitaar met de klankkast naar boven en de gitaarsteel naar achteren gericht; zo leek het ding veel op een ufo. Dacht het apenkoppel dat hij hen met de jacht en de visvangst kwam helpen? Of zagen ze in de tekening een profetische boodschap die met zijn komst uitgekomen was? Was hij hun langverwachte adoptiekind?

Remie besloot het erop te wagen en vroeg:

‘Mamma, pappa?’

De grijns van de man vergrootte, even later volgde de vrouw zijn voorbeeld.

‘Ik ben een homo sapiens sapiens, dat wil zeggen, een héél verstandige mens,’ zei Remie, ‘en jullie?’

‘Wat maak je die mensen wijs Remie?’

Hij schrok zich rot, ook zijn vermeende ouders deinsden enkele stappen achteruit. Remie draaide zich om en stond oog in oog met een kind van ongeveer tien jaar. De jongen leek verdomd veel op de jongere versie van Lewie. Hij schaamde zich niet voor zijn naaktheid, wellicht omdat zijn genitaliën en de bijbehorende haarbos verder geëvolueerd waren dan die van Remie.

De jongen wees naar zijn geslachtsdelen en zei:

‘Er is niet veel veranderd hé Remie?’

‘Ben jij dat Lewie?’ vroeg hij, ‘waar kom jij vandaan?’

‘Toen jij verdween, kreeg ik het portier niet onmiddellijk open. Ik ben je gevolgd, maar op een bepaald moment kreeg ik geen voet meer verzet. Ik weet niet hoe lang ik daar heb gestaan. Toen mijn hoofd weer helder was, zag ik jouw jongere versie uit de verstening smelten. Ik moest wachten tot ik zelf loskwam om je te volgen. En hier ben ik dan.’

De mensapen keken hen ongelovig aan.

‘Die twee denken dat ik hun zoon ben,’ zei Remie, ‘in de grot is een tafereel van drie mensen uitgebeeld, vader en moeder met kind. Wat zeg je daarvan?’

‘Jij bent de archeoloog,’ zei Lewie, ‘maar het lijnenspel achter de man doet me denken aan lopende lullen.’

Remie keek en zei:

‘Inderdaad Lewie, en dat fallussymbool duidt op een vruchtbaarheidscultus.’

De mensapen waren nu moedig genoeg om Lewie te knuffelen. Lewie duwde ze echter snel van zich af en maakte zo duidelijk dat hij hun onsympathieke zoon wilde spelen. Teleurgesteld nam de man zijn vrouw bij de hand en samen wandelden ze naar buiten.

Remie wilde het koppel volgen, maar Lewie hield hem tegen en zei:

‘Hier zou Fiebi wel iets van lusten.’

Lewie wees een gigantische fallus op de rotsmuur aan. Zijn grijns zei genoeg.

Remie herkende in de fallus de klink van een in de rotswand geïntegreerde deur en duwde hem omlaag. De stenen deur knarste en zwaaide automatisch open. Een steile trap nodigde hem uit om naar boven te gaan.

Zonder naar Lewie om te kijken begon Remie aan de beklimming. Zijn conditie was iets beter dan die van Lewie waardoor hij een halve minuut eerder boven aankwam.

‘Dit lijkt op een modern observatorium om de sterrenhemel te bestuderen, zoals de Maya’s en de Inca’s dat deden,’ zei Remie toen Lewie op de top aankwam.

Het primitieve planetarium bezat geen sterrenkijker, maar er zaten wel gaten in het dak. Wellicht waren ze zo geplaatst dat de bouwers ervan uit de beweging van de zon en de maan konden afleiden wanneer het voorjaar of het najaar begon. Of wanneer de zon op haar hoogste of laagste punt stond. En wanneer de maan opnieuw aan haar jarenlange rondvaart over de sterrenhemel begon.

‘Dit is geweldig, vind je niet Lewie?’

Lewie knikte en keek met hem mee hoe de stralen van de ondergaande zon door de ronde en vierkante gaten schenen. De zon daalde zo snel dat ze de stralenbundel over de vloer zagen bewegen.

In een van de gaten stond de vollemaan. Ze scheen een bundel licht naar binnen dat veel witter van kleur was, over zijn hoofd naar de achterkant van de ronde zaal. Het vierkante lichtvlak schoof geleidelijk over een bolle spiegel.

‘Kijk Remie,’ zei Lewie en wees het fenomeen aan.

Ze hoefden niet lang te wachten om het spiegeleffect te zien. Toen de bundel het spiegelvlak volledig vulde, klapte de spiegel van bol naar hol om.

Ineens stonden ze terug aan hun auto in een wereld waar geen waterapen of voorhistorische planetaria bestonden. Remie hoorde hoe de auto zichzelf herstelde na de botsing met de muur. De blik die Remie met Lewie wisselde sprak boekdelen, elk boek duizend bladzijden dik.

‘Verdomme Lewie, de laatste drie dagen worden we vergast met buitenissige ervaringen die ik mijn hele leven nog niet heb meegemaakt.’

‘Ik weet het Remie. Ik ben eens benieuwd wat de vrouwen nu weer hebben uitgespookt.’

Ze stapten in de auto en vervolgden hun weg. Er was geen stofwolk en dat betekende dat er geen voorligger meer was.

De zusjes Gillon wachtten hen aan de eindmeent opgewonden op. Lewie kuste Fiebi terwijl Laurence met haar rechterhand naar de kin van Remie reikte en hem liefdevol over zijn tweedagenbaard aaide.

‘Jullie hebben die proef wel heel snel gereden,’ zei ze.

‘Als buitenaards gespuis ons niet ophoudt kan ik vijfenveertig kilometer in minder dan zesendertig minuten afleggen,’ zei Remie.

‘Wat hebben jullie in die tijd gedaan?’ vroeg Lewie aan Fiebi.

‘We hebben elkaar intieme dingen verteld.’

Remie stond op het terras en keek naar de sterrenhemel terwijl Laurence zich in de badkamer klaarmaakte om te gaan eten. Lewie en Fiebi hadden zich na het douchen onmiddellijk in het avondleven gegooid. De koppels zouden elkaar nadien treffen in het plaatselijke dorpscafé.

De aantrekkingskracht van de maan was voelbaar op de aarde. Eb en vloed brachten zijn gedachten bij de zondvloed en de ark van Noach, een verhaal dat hij zonder twijfel zelf had willen beleven. Sommige wetenschappers beweerden resten van de ark op de vulkaan Ararat in Turkije te hebben teruggevonden, maar geen enkele kon dat met enig bewijsmateriaal staven.

Niet alleen flirtte de maan met de aarde maar ook met de zon. Een Frans geleerde uit de zestiende eeuw, Nostradamus, had de laatste zonsverduistering een maand te vroeg voorspeld. Gelukkig was de wereld nog niet ten onder gegaan.

‘Remie, ik ben klaar.’

Laurences stem verlostte hem van zijn vreemde gedachten. Ze zag er geweldig goed uit in dat zwarte kleedje en Remie moest meermaals wegstijven van haar borstjes die uitnodigend de wereld in staken. Ze was zo mooi dat hij haar naar zich toe trok en haar een gemeende kus op de mond gaf.

Tien minuten later namen ze in het restaurant van het hotel plaats aan een van de tafels aan het venster. Zo konden ze de maan in de gaten houden.

‘Lewie toonde mij zijn hoteluitrusting,’ zei Remie, ‘een handig reistasje, het had zelfs een apart vakje voor een condoom.’

‘Normaal neem je niet zo snel het initiatief hé? Zoals daarstraks. Lewie weet de vrouwen wel aan te pakken.’

‘En ik niet dan?’

Laurence knipperde hevig met haar oogleden.

Remie parkeerde de auto van Laurence illegaal op het trottoir voor het café. Fiebi en Lewie waren te voet gekomen en zaten al aan de toog. Lewie hield zijn vlam met zijn linkerarm goed vast terwijl hij met zijn rechterarm een flesje Corona hees.

‘Het publiek is te jong en de muziek doet me aan instortende gebouwen denken,’ riep Laurence.

Gelukkig kon Remie liplezen, want anders had hij haar niet begrepen. Wat erger was, was de rook. Toch probeerden ze van de avond iets te maken.

Toen er dansbare muziek gedraaid werd, trok Laurence Remie naar de dansvloer. Fiebi volgde haar voorbeeld en slaagde erin Lewie mee te sleuren. Samen rockten ze een stukje in de nacht; een stukje maar, want ze moesten weer vroeg opstaan.

Remie speelde Bob en reed met de Panda naar het hotel alsof het een rallyauto was. Vervolgens begeleidde hij Laurence naar de hotelkamer. Ze gingen nog niet naar binnen omdat Fiebi en Lewie in de deuropening van de kamer ernaast bleven staan. Niet veel later knipoogde Lewie naar Remie, het teken waarop Laurence Remie de kamer introk.

Remie leunde tegen het hoofdeinde van het bed en las een boek. Laurence sliep al, maar hij verzette zich tegen haar poging om hem met haar hypnotiserende ademhaling mee naar dromenland te trekken. Hij wilde nog even in de tussenwereld vertoeven.

In dit hotel hadden ze geen tv op de kamer. Het ultieme middel om zich naar een andere wereld te verplaatsen was de tv, maar nu slaagde het boek op zijn schoot er ook in hem naar de wereld van de oermens te transporteren.

Remie stelde zich voor dat hij in een grot een rotsschildering maakte. Door de ogen van de toenmalige kunstenaar zag hij hoe hij met een vette rode substantie de omtrekken van een berggeit op de wand spuwde. Die vroege artiest maakte vooral dieren die hij wilde jagen, want hij mocht zijn ziel niet in zijn zelfportret verliezen. Hij slaagde erin zijn werken op een eenvoudige manier diepte te geven. Zijn kunst getuigde van een drang om zichzelf in zijn tijd te situeren en dat voor de toekomst vast te leggen.

Dat hadden de Maya's uit Midden-Amerika ook gedaan, maar op een heel andere manier. Zij offerden dagelijks mensen aan de zonnegod opdat de zon de volgende dag weer zou opkomen. De priesters rukten de harten van de geofferden uit en gooiden de lijken langs de steile trap omlaag. Ook al waren de Maya's er niet meer, hun kunstige bouwsels stonden nog min of meer overeind.

Laurence knorde in haar slaap en Remie stelde zich voor dat zij in haar droom de liefde met hem bedreef. De geluiden uit de andere kamer maakten hem duidelijk dat Lewie en Fiebi al zover waren. Maar Laurence en hij hadden besloten met seks te wachten. En dat was ook een kunst.

Woensdag 20 september

Etappe 4: Aalst – Arras (87/129)

Proef 1: Aalst – Kortrijk (55 km)

Aan de ontbijttafel bleek dat ze allemaal uitzonderlijk goed geluimd waren. Op weg naar de volgende proef nam Lewie poolshoogte en vroeg:

‘Condoompje nodig gehad meneer Mantelle?’

‘Ik heb gehoord dat meneer Spaas *spaa*s heeft gehad, maar wij hebben gepraat en naar elkaar geluisterd.’

Toevallig betekent het Duitse woord *Spass* in het Nederlands plezier.

Lewie kon zijn oren niet geloven.

‘De vrouwen willen niets liever,’ zei hij.

‘Concentreer je liever op de rally, jij rijdt vandaag.’

‘Mocht het je nog interesseren, met Fiebi heb ik het grote lot gewonnen.’

Remie kon zijn goede bui niet verbergen en glimlachte.

‘Daar heb ik geen seconde aan getwijfeld Lewie,’ zei hij, ‘ik hoop voor haar dat ze meer dan enkel seks krijgt.’

‘Liefde zeker, poeh.’

Op het menu stond een behendigheidsproof op het grote industrieterrein van Aalst, waar ze ook heuse racewedstrijden voor motoren hielden. Het parcours was afgebakend met rood-witte linten en kegels. Elke kegel die je raakte, leverde strafpunten op.

Remie kon vrij goed met hoge snelheden overweg, maar Lewie was beter in de behendigheidsproeven, vandaar dat hij achter het stuur zat en Remie het routeboek las.

Lewie trapte zenuwachtig op het gaspedaal en Remie zette zich schrap. De aftellende vingers van de wedstrijdcommissaris verschenen voor het venster en bij de laatste vinger riep Remie:

‘Go, go Lewie.’

De bomen zoefden voorbij en de cadans van de voorbijflitsende boomstammen dreigden Remie te hypnotiseren. Gelukkig was de auto in goede handen, misschien in die van een spokende François Delecour. De auto bonkte hevig door de gaten en bulten in de aardeweg. Heel even vroeg Remie zich af waarom hij deze gevaarlijke hobby had uitgekozen.

Hij was al verscheidene keren aan de dood ontsnapt en grote kwetsuren waren uitgebleven. Remie was nuchter van aard en kopelde de doodsbelevissen niet aan een god of een andere mythe. Hij legde het op zijn genen, de onsterfelijke elementen van zijn lichaam die hem gebruikten om zich te handhaven.

Zijn potentiële onsterfelijkheid hing van zijn voortplanting af. Het was zaak om vóór zijn dood kinderen op de wereld te zetten, daarna kon hij vrede nemen met het vergaan van zijn lichaam en wilde hij als feestmaal voor insecten dienen.

De auto sprong over een bult en kwam hard neer. Remies kin sloeg meermaals tegen zijn borstbeen en zijn staartbeen stootte herhaaldelijk tegen de kuipstoel. Maar hij bleef instructies naar Lewie roepen.

Ze reden door een stromende beek. Het water spoelde over de voorruit en kwam via allerlei openingen naar binnen. De motor sputterde, maar Lewie kon hem aan de praat houden.

In de volgende scherpe bocht hoorde Remie een deel van het chassis over de weg schuren. Rechts flitste een elektriciteitscabine voorbij en in die korte tijd las hij een graffititekst af: LUL IN KUT.

Lewie stuurde de auto over een zandweg naar een afgrond die onduidelijk in het routeboek was vermeld. Hij kreeg geen tijd om nog een stuurcorrectie uit te voeren en de auto schoot de lucht in.

Remie begreep langzaam dat ze niet vielen maar vlogen. Onder hen lag een zee met golven van wel dertig meter hoog. De golftoppen leken de auto uit de lucht te willen scheppen, maar Lewie kon ze ontwijken. Blijkbaar had hij de auto nog op een magische manier onder controle. Maar daar keken ze al lang niet meer van op.

Hevige wervelwinden kwamen aangestormd en dwongen hen naar het hoekpunt van twee hoge bakstenen muren te vliegen. Remie telde tien wervels. Toen hij achteromkeek, zag hij hoe achter hen een derde muur het geheel afsloot.

‘We zitten vast in onze eigen Bermudadriehoek,’ riep Lewie.

‘Pas op,’ riep Remie, ‘kijk uit.’

De wervelstormen groepeerden zich. Het geheel leek veel op de snaren van een buitenissige gitaar, niet strak aangespannen maar door de vinger van een reus tot resonantie gebracht. Waar ze het water raakten, flitsten veelkleurige bliksemschichten.

De waterhozen kwamen dichterbij. Onder hen was een eiland in de vorm van een hart verschenen. Hoewel de vorm irreëel overkwam, was het beter dan niets.

‘Op dat eiland kunnen we misschien landen,’ zei Remie.

‘Hoe?’ vroeg Lewie, ‘ik kan alleen naar links en naar rechts sturen.’

Hij probeerde het rempedaal en het gaspedaal, maar er gebeurde niets. Nonchalant trok hij de handrem aan en onverwacht daalde de snuit van de Alfa.

Met zijn handremkunst slaagde Lewie erin de auto tot boven het strand te vliegen. Toen hij de auto op het zand wilde neerzetten, opende het eiland zich als de muil van een gapende draak. De auto zakte verder, de kaken sloten onherroepelijk al het licht buiten en toen werd het muisstil.

‘Ben je er nog Remie?’

‘Oef, ik dacht dat ik in een nachtmerrie was terechtgekomen.’

‘Dat ben je ook,’ zei Lewie, ‘maar met mij erbij.’

Ze zaten niet meer in de auto maar liepen vrij rond, als mollen op de tast.

Ineens kwam er licht in de zaak. Remie schrok zich rot omdat hij dacht dat zijn eigen schaduw hem voorbijliep, maar het was Lewie die net achter hem kwam staan. Ze draaiden zich om en staarden in het licht van een stel koplampen. In de lichtbundels dansten

miljoenen opgegooide zandkorrels in het rond, maar motorgeluid ontbrak.

De lampen draaiden naar beneden en stegen tegelijkertijd enkele meters op om als verlichting van een ronde kamer te dienen. De ruimte stond vol boeken met allemaal dezelfde donkergroene rug en gouden boordjes waartussen de titel vermeld stond.

‘Remie, hier staat wel een interessant boek of twee, niet?’

‘Wat mij opvalt is dat deze kamer geen deur heeft.’

Lewie keek rond en zei:

‘Enkel een geheime deur kan onze hoop om hieruit te komen inlossen.’

Lewie ging naarstig op zoek naar een uitgang, want hij zou zijn waardevolle tijd nooit aan een boek verprutsen. Remie nam een boek met de titel N.CHR. uit de rij: *Na Christus?*

Hij sloeg het boek open en doorbladerde het. Het geschrift bevatte letters van het Nederlandse spellingsysteem, maar de zinnen waren onleesbaar. Toen Lewie over zijn schouder kwam meekijken, zei Remie:

‘Jammer dat het geen runen zijn, want dan kon jij het vertalen.’

Lewie reageerde niet. Hij nam het boek van Remie over en bekeek het gedurende enkele minuten. Toen zei hij:

‘De letters staan achterstevoren. Het gaat over wereldgebeurtenissen, maar ze komen me niet bekend voor. Het zijn nogal buitenaardse toestanden.’

Remie testte het uit en kwam tot dezelfde bevinding.

‘Je hebt gelijk. Het boek begint op de laatste bladzijde en eindigt op de eerste. Misschien vertellen deze boeken over onze toekomst.’

‘Hoe kom je daarbij?’ vroeg Lewie.

‘Die boeken verhalen over een wereld met een omgekeerde tijd, hun verleden is onze toekomst en omgekeerd.’

‘Fantasie heb je genoeg,’ zei Lewie hoofdschuddend, en ging verder met het zoeken naar een geheime deur.

Remie las veel omdat hij vond dat boeken het permanente geheugen van de wereld zijn. Als hij het verleden en de toekomst helemaal kon overzien, zou hem dat een goddelijk gevoel geven, een gevoel van onsterfelijkheid.

‘Hebbes,’ riep Lewie.

Remie draaide zich om en de bibliotheek loste op in de duisternis. Het was niet belangrijk hoe Lewie het had klaargespeeld, misschien had hij doodeenvoudig een lichtschakelaar overgehaald.

Remie zat achter het stuur van de Alfa. Ze raasden over de eindstreep van de ochtendproef en hij remde als een bezetene. Toen ze stilstonden, keek hij verwonderd naar Lewie die onderuitgezakt in de passagierszetel zat. Blijkbaar waren ze tijdens de rit van plaats verwisseld.

Met stijve gewrichten stapten de mannen uit. Het portier kraakte enorm en dat betekende dat de auto er niet zonder kleerscheuren was uitgekomen.

Remie zag dat de linkerflank van de auto over de volle lengte bekrast was. Hij liep rond de auto naar Lewie die de shade aan de rechterkant in ogenschouw nam. Beide banden waren stukgescheurd alsof ze zich aan een burn-out op het asfalt hadden gewaagd.

Ze wachtten af, maar de Alfa herstelde zich niet.

Ze kwamen net op tijd aan op het perron in het station van Kortrijk. De trein stond er al. Ze hoefden slechts in te stappen en zich in de zetels te laten neerploffen.

Laurence ging naast Remie zitten terwijl Fiebi zich tegenover hem zette en haar weergaloze benen over elkaar legde. Lewie was er niet bij omdat hij de auto moest repareren. Hij had gezegd: *Je zult toch maar in de weg lopen*. En daar had Remie geen problemen mee.

De trein trok zich moeizaam in beweging. Fiebi legde zich te slapen en niet veel later opende Laurence het gesprek met:

‘Hoe komt het dat je naar Hasselt bent verhuisd?’

Remie twijfelde even en zei:

‘Ik wou gaan samenwonen, maar dat is niet doorgegaan.’

Meer woorden maakte hij er niet aan vuil. Laurence vroeg niet verder, wel zei ze:

‘Ik wil eens zien hoe je woont, of op jouw motor meerijden.’

‘Ik zou niet meer stoppen,’ geksheerde Remie.

‘We zien elkaar wel zitten, niet?’

Remie beantwoordde haar vraag met een glunderende glimlach die zijn verliefde gezicht tot in Brussel zou tooien. Ondertussen gingen ze elkaars interesses af en merkten dat er veel overeenkomsten waren. Fiebi, die sliep door alles heen.

Tijdens de wandeling vanuit het centraalstation naar het natuurhistorische museum merkte Fiebi ook dat Remie en Laurence heel goed bij elkaar pasten. Ze voelde zich een beetje jaloers.

Aan de ingang van het museum stond een houten beest. Remie vermoedde dat het een dinosauriër was, een creatie van een moderne kunstenaar die het dier op een heel andere manier zag. Ze liepen in een wijde boog rond het standbeeld dat elk moment levend kon worden.

Fiebi bleef buiten in de zon zitten omdat ze het museum al ooit had bezocht. Laurence en Remie gingen naar binnen en werden er getrakteerd op kreten van voorhistorische dieren. De meeste skeletten stonden roerloos, alleen het hoofd van een T-rex bewoog op en neer terwijl hij door merg en been snijdende kreten slaakte.

Het was opmerkelijk hoe ze gefascineerd raakten door de voorstellingen van uitgestorven dieren en hun evolutie. Het moest een heksenwerk zijn geweest om de negenentwintig Iguanodons uit Bernissart in het museum weer in elkaar te zetten. De skeletten op de kunstmatig aangelegde, 60 miljoen jaar oude bodem waren zwart geschilderd en opgesteld op de ouderwetse manier. Vroeger dachten onderzoekers immers dat hun staarten over de grond hadden gesleept, maar moderne theorieën namen aan dat ze als tegenwicht dienden om een grotere loopsnelheid te verkrijgen.

Remie en Laurence kwamen aan in een deel van de zaal waar de mens centraal stond. Een kale man kwam Remie tegemoet. Het duurde even voordat hij inzag dat het zijn eigen spiegelbeeld was. Hij stak zijn tong naar zichzelf uit en dat had Laurence gezien. Ze kwam naast hem staan en krulde haar tong in een cirkeltje. Hij probeerde haar na te doen, maar dat lukte niet.

‘Jij bent een van die tien procent die dat niet kan,’ zei Laurence terwijl ze naar een verduidelijkende tekst wees.

Remie las hem snel door en zei:

‘Nu breekt mijn klomp, dat is genetisch bepaald.’

Laurence trok hem naar zich toe en kuste hem vol op de mond, waarbij haar tong zich rond die van hem krulde.

Tijdens de tongkus hield Remie zijn ogen open. Zijn blik viel op een naakte pop, waarvan de rechterhelft onderhuidse spiermassa's toonde. En voor één keer had de ontwerper het gemiddeld mannelijke geslacht niet onderschat.

‘Pappa, wat doen die mensen?’

Remie schrok zich rot. Tijdens hun kus was een kereltje van amper vijf jaar achter hen komen staan. Remie liet Laurence los en ze zagen hoe een volwassen man binnenkwam, de jongen bij de hand vastnam en zei:

‘Kom, die mensen gedragen zich onfatsoenlijk.’

Remie wilde iets zeggen, maar Laurence was hem voor:

‘Laten we buiten wat gaan afkoelen.’

Remie ging akkoord en samen verlieten ze HET MENSDOM.

Aan de muur hing een tekst die hij bij het binnenkomen niet had gezien. Die trok nu zijn aandacht omdat in de titel de afkorting N.CH voorkwam. Alweer: *Na Christus?*

‘Wacht even,’ riep hij naar Laurence.

‘Neem je tijd maar, ik wacht buiten op je,’ zei ze.

Remie las de tekst. N.CH betekende Noach in het Hebreeuws. God had Noach bevolen een ark te bouwen. Noach was scheepgegaan met zijn familie en elke diersoort die hij had kunnen vinden. Zo vertelde het boek van het begin: GENESIS.

Een pijnscheut trok door zijn onderbeen. Hij vloekte omdat hij met zijn scheenbeen tegen de hoek van een plantenbak was gestoten. Kwaad op zichzelf besloot hij zich bij de anderen te voegen en stampte naar buiten.

Toen hij weer in het felle zonlicht stond, viel het hem op dat het in Brussel zo rustig was. Dat was in de tijd van de dinosaurïërs wel anders geweest.

Tijdens het uur dat hem nog restte voor de snelheidsproef rustte Remie op zijn hotelbed uit, nadenkend over de vreemde ervaringen van de laatste dagen. Laurence lag naast hem een boek te lezen.

‘Ik begrijp niet hoe de auto kon vliegen. En die zee met die driehoekige muur kan ik ook niet verklaren.’

Laurence keek op en zei:

‘Zoals je ziet heb ik weer een interessant boek vast.’

Op het voorplat van haar boek prijkte een felgekleurde draak.

‘Wat wil je me vertellen?’

‘Dit boek gaat over de tegenpool van de Bermudadriehoek,’ zei ze, ‘al van gehoord?’

‘Nee.’

‘In de Mano Umi, of de driehoek van de draak, verdwijnen er geregeld vliegtuigen, schepen en onderzeeërs. Het is een actief vulkanisch gebied dicht bij Japan waar ook soms tsoenami’s ontstaan. In tegenstelling tot de westerse draak is de oosterse draak een symbool van goedheid. Hij verschuilt zich liefst in de holen van een vulkaan. Als hij zich omdraait in zijn slaap laat hij ongewild stormen en winden over het zeeoppervlak wervelen.’

‘Laat hem slapen.’

‘Vissers hebben er beesten gevangen die veel op de uitgestorven plesiosaurus lijken, zoals Nessie in het meer van Loch Ness.’

‘Die Nessie toch,’ zei Remie, ‘ik geloof er niet in.’

Het bleef even stil, toen zei Laurence:

‘Ik kan me ook voorstellen dat ze een vliegtuig niet meer terugvinden als het in zee terechtkomt, maar een schip kan toch niet zomaar verdwijnen.’

‘Misschien door een vulkaanuitbarsting onder water,’ zei Remie, ‘of een aardbeving.’

‘Inderdaad, in dit boek staat dat de bewegingen in de gesmolten kern van de aarde en de wrijvingen tussen de tektonische platen grote temperatuurverschillen in het water veroorzaken. De zo ontstane onderwatergolven kunnen zelfs onderzeeërs in moeilijkheden brengen. En de verstoorde elektromagnetische krachtvelden openen poorten naar andere dimensies. Er staat hier dat een dialoog tussen een vliegenier en grondpersoneel abrupt werd afgebroken door een metaalachtig geluid, alsof het vliegtuig werd opgeslokt door een ander vliegend tuig.’

Laurence zweeg even om het dramatische van het verhaal beter uit te laten komen, toen zei ze:

‘Misschien leeft de vliegenier nog, maar niet op de plaats waar hij was en niet meer in de tijd waarin hij leefde.’

‘Toen de zee ons opslokte en we door een tijdmechanisme in de vreemde bibliotheek terechtkwamen, dacht ik dat we nooit meer terug konden,’ zei Remie, ‘toch zijn we weer in het hier en nu teruggekeerd, op een paar minuten na misschien.’

‘Gelukkig,’ zei Laurence.

Ze legde het boek op het nachtkastje en sloot haar ogen.

Remie volgde haar voorbeeld en probeerde telepathisch in contact met haar te komen. Hij had haar heel wat te vertellen.

Sommige mensen kunnen beter omgaan met zintuiglijke energievormen. De ene kan in de toekomst kijken, de andere leest gedachten of beweegt voorwerpen zonder ze aan te raken. Nog anderen ontwaren allerlei astrale lichamen en andere verschijningsvormen daar waar de doorsneemens slechts grijze mist ziet. Die bijzondere mensen worden vaak profeten genoemd.

Nostradamus was zo’n profeet. Deze geneesheer uit de zestiende eeuw zag de tijd veeleer als een geheel dan een drieluik

bestaande uit verleden, heden en toekomst was. Nostradamus had ziektes en geweld voorspeld, maar dat was niet zo moeilijk omdat de mens voortdurend oorlog voert. Zijn voorspellingen behelzen de periode van 1555 tot 3797, zelfs de dag waarop hij zou sterven was geen geheim voor hem. Na zijn dood werden zijn Centuriën postuum uitgegeven en het boek wordt nog steeds herdrukt.

En de oermensen? Waren ze louter verschijningen? Want een verschijning is niets anders dan een manier om taalbarrières tussen werelden te overwinnen. Zieneren ontvangen boodschappen van mensen uit andere tijden. Op een andere manier is het tijdreizen voor mensen onmogelijk. De oermensen kwamen dus uit het verleden, of de toekomst, en hun bezoeken veroorzaakten minimale tijdsverplaatsingen in Remies wereld.

Speelde zijn liefde voor een vrouw ook mee? Zat hij vast in een verhaal dat in de Hof van Eden was begonnen? De enige echte tuin van Eden ligt volgens de Hawaïanen in het verdronken continent Mu. De beelden op het Paaseiland zijn stille getuigen van die oerwereld. Zij kijken nog steeds verwachtingsvol uit naar de zee en doen zelfs de nazaten van hun bouwers naar het woord *toverij* grijpen, om uit te leggen hoe ze daar zijn terechtgekomen.

Remie zag zichzelf en Laurence in een bootje op de zee dobberen, naakt, zoals Adam en Eva. De wereld onder water was van de hunne afgesloten door een flinterdunne wand die gemakkelijk te doorbreken was, maar onder het rimpelende wateroppervlak vermoedde hij enge wezens en daarom bleven ze waar ze waren.

Remie opende zijn ogen en zag dat Laurence ook wakker was.

‘Heb je zin om te rollebollen?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk, ik ben geheel van jou.’

Hij was verrast. Zijn telepathie-experiment was mislukt, maar hij nam zich voor zijn theorie een andere keer verbaal aan Laurence kenbaar te maken. Hij kon niet aan zijn oerlust weerstaan.

Proef 2: Nieuwe chapelle – Arras (32 km)

Lewie had de beschadigingen over de flank van de auto met enkele reclamestickers gecamoufleerd. De rechtervelgen en -banden waren verwisseld en de rest van de auto was grondig nagekeken.

Het portier aan de bestuurderskant kraakte hevig toen Remie instapte. Volgens Lewie zou dat wel geleidelijk weggaan. Tijdens het korte traject naar de startplaats hadden ze achteraan een rammelend geluid gehoord en ze hoopten dat de snelheidsproef duidelijk zou maken of de auto het nog enkele dagen kon uithouden.

Een baancommissaris keek op zijn horloge en maakte zich klaar om het startsein voor hun voorganger te geven. Terwijl Lewie alle carrosseriesluitingen controleerde, genoot Remie in de auto na van het beeld van Laurence, liggend op het grote bed, bevredigd en met een hemels gezicht naar hem opkijkend.

Een sportman had beter geen seks vóór de match, maar de verleiding was te groot geweest. Het was een goede manier om 's avonds gemakkelijk in slaap te vallen, maar hij was er zeker van dat hij aan zijn excursie naar vleesland dat leeg gevoel in zijn hoofd en daaronder te danken had. Het liefst van alles wilde hij in een bed kruipen om te slapen.

De belevenis met Laurence verdiende het om in zijn dagboek te worden opgetekend. Wellicht zou de passage een uitgave in een toekomstig boek halen. Het gevoel om iets te vertellen dat anderen misschien nog niet wisten, dreef hem voort.

Een dichtslaand portier trok Remie uit zijn dagdroom. Lewie was ingestapt.

‘Remie, zal ik vanaf nu alleen getallen of afkortingen geven? Of wil je de normale methode gebruiken?’

‘Waarom vraag je dat?’

‘Omdat de proef nogal veel bochten heeft.’

‘Doe maar eerst de snelheid, dan de hoek van de bocht, en als laatste de indicatie of ik mag couperen of niet.’

Niet veel later kreeg Remie het startsein van de baancommissaris. Hij liet de Alfa als een raket vooruitschieten en de G-krachten drukten hem stevig in zijn kuipstoel. François Duval had het niet beter gedaan.

Lewie gaf de moeilijkheidsgraad van de bochten, van 1 tot 5, de richting en de afstand tot die bocht. Hij taterde dat het een lieve lust was. Zijn aanwijzingen kwamen kristalhelder tot Remies gehoorgangen door. Het gaspedaal voelde aan als computergestuurd, zelfs de remmen leken aan het slipalgoritme van de boordcomputer uit de Alfa Gtv te gehoorzamen.

Toen Remie de elfde bocht coupeerde, sloegen grote stenen tegen de onderkant van het chassis. Hij voelde de auto slippen, maar met enkele snelle stuurbewegingen kreeg hij hem weer onder controle.

Opeens hield Lewie op met getallen te spuien. Remie zag in zijn ooghoek hoe zijn navigator het routeboek doorbladerde.

‘Ik begrijp er niets van,’ zei Lewie, ‘als laatste instructie staat er in mijn routeboek een spiraal getekend, niet meer.’

De volgende bocht boog flauw naar links en was met een snelheid van 100 km per uur gemakkelijk te nemen.

‘Dan volgen we die toch gewoon.’

Remie vertraagde omdat de bocht scherper werd. Omkeren was een laatste mogelijkheid, maar dat was niet zo spannend.

De motor stotterde. Het uitvallen van een automotor tijdens een ufo-verschijning zou volgens allerlei filmregisseurs te wijten zijn aan elektromagnetische invloeden, maar zelfs de meest flitsende bliksem kan een motor niet uit de wijs brengen. Wat deed de motor dan wel stokken?

Remie keek op het dashboard en zag de naald van de benzinetank in de rode zone wijzen, op de koop toe stond de dagteller op nul.

‘Kijk Remie,’ zei Lewie naar buiten wijzend.

Remie keek op en zag dat ze zich in een maanlandschap bevonden. In de verte herkende hij de contouren van een krater.

‘Als dit geen vermelding in een ufo-boek waard is, weet ik het niet meer.’

Ze staarden naar het punt waar de spiraalweg ophield. Daar was een wervelwind ontstaan. Ondanks het feit dat een ufo-ontmoeting normaal slechts kortdurend is, bleef de 3d-waانvoorstelling hun hippocampus minutenlang storen.

‘Zullen we een kijkje gaan nemen?’ vroeg Lewie.

‘Oké.’

Ze stapten zwijgend uit. Het lawaai van de wervelwind was vergelijkbaar met die van een stofzuiger.

Dichterbij zagen ze dat de werveling veroorzaakt werd door een luchtstroom via een breuk in de aardkorst. Enkele meters van de gapende opening vandaan stond een ruwe steen van 50 centimeter hoog. Tot hun grote verbazing was er een boodschap in uitgehouwen. Remie zag de runentekens, maar ze ontcijferen lukte niet zo snel.

‘Enkele woorden komen mij bekend voor. Het begint met *hier*, en *voet* herken ik in de tweede lijn, *aarde* herken ik ook. Lijkt de derde lijn niet op een datum?’ vroeg Remie.

‘*Kwamen in vrede voor iedereen*,’ vulde Lewie aan zonder op de vraag over de datum te reageren.

‘Meneer Spaas, jij bent goed.’

‘Ik kan het niet letterlijk lezen. Mijn hersenen vangen zomaar op wat al lang in deze luchtlagen op afstemming wacht.’

‘Krijg je nog meer gegevens binnen?’

Lewie keek met gefronste wenkbrauwen naar de steen, zocht in zijn brein naar nieuwe betekenissen en sprak de boodschap vloeiend uit, alsof hij dagelijks zijn krant in runen las:

‘*Hier zetten wij als eersten voet op deze aarde, elf augustus negentienhonderd negenennegentig na Christus. We kwamen in vrede voor alle mensen.*’

‘Staat dat daar echt geschreven?’

‘Als je mij niet gelooft, zoek je ze maar in het runenboek op,’ zei Lewie.

‘Ja, goed idee. Schrijf jij ze op in je routeboek?’

Remie wees naar het boek dat Lewie nog vasthad. Lewie keek er eerst afwezig naar, maar even later begreep hij het. Remie begreep er echter niets meer van.

De boodschap leek op de tekst die de astronauten op de maan hadden achtergelaten. Enkel de datum was anders en de afkorting voor Anno Domini kwam niet overeen met Lewies vertaling *na Christus*.

‘Met *aarde* zullen ze *grond* bedoelen, maar wie zijn die *wij*?’ vroeg Remie meer aan zichzelf dan aan Lewie.

‘Misschien hebben de oermensen deze boodschap achtergelaten,’ zei Lewie terwijl hij de runentekst optekende.

‘Lewie, denk toch eens na. Die apen konden zelfs niet fatsoenlijk spreken, wat willen zij dan al een schrift hebben. En wij herkennen dat schrift als runen, maar ze stellen misschien een heel andere taal voor.’

‘De tekst komt nochtans treffend overeen met die van Neil Armstrong en zijn collega’s van Apollo elf.’

‘Ik weet het.’

Het maanlandschap leek ineens veel meer op een woestijn.

‘Deze spiraal doet me aan iets denken,’ zei Remie, ‘ken je de woestijnvlakte van Nazca aan de zuidkust van Peru?’

Lewie schudde zijn hoofd.

‘Vóór de Inca’s woonden daar de Nazca-Indianen. Zij hebben grote tekeningen in de aarde gemaakt. En die kun je alleen vanuit de lucht herkennen als dieren of mensen. Ik heb het vermoeden dat we in de staart van de aap staan, want die heeft ook een spiraalvorm.’

‘Ik geloof niet in die kunstenaars uit het verleden.’

‘Nee? Ik ben er zeker van dat de oermens kunst heeft bedreven. Hij schilderde op rotsen, zette steencirkels en wierp heuvels op die later als graf konden dienen.’

‘Jouw fantasievermogen overtreft dat van mij veruit.’

De mannen schrokken op van een geluid dat leek op een startende motor. Ze draaiden zich om en zagen in hun auto twee mensen zitten die verduiveld veel op Laurence en Fiebi leken.

Laurence lag voldaan op het hotelbed naar de zoldering te staren. Het fantasievolle seksspel met Remie Mantelle had haar verrast en ze wilde er meer van.

Haar rust duurde niet lang, want Fiebi kwam zonder kloppen binnengestormd. Laurence schrok niet omdat ze geen schroom had om zich naakt voor haar zus te vertonen.

‘Was de seks zo groots dat ik het nog op je zalige gezicht kan aflezen?’ vroeg Fiebi.

‘Zijn aanrakingen leken op de strelende handen van een god.’

‘Je raaskalt. Kom maar uit dat bed, want me moeten onze beschaving van de ondergang redden, zonder hulp van jouw god.’

‘Wees gerust, de mannen zullen daar wel voor zorgen,’ zei Laurence, ‘hoe laat moeten ze rijden?’

Fiebi keek op haar horloge en zei:

‘Het is kwart voor vijf, over tien minuten zijn ze aan de beurt. De proefrit duurt hoogstens een halfuur en we kunnen binnen het uur in het hotel te Arras zijn. Net genoeg tijd om de versierde vuursteenspitsen van kwartsiet hier in de buurt te bezichtigen. Kleed je aan en pak je koffer.’

Laurence stond op en rende naar de badkamer.

Terwijl haar zus zich klaarmaakte, nam Fiebi het boek dat op het nachtkastje opengeslagen lag: WELK SPEL SPEELT GOD. En ze begon te lezen.

Een tiental minuten later schrok ze op toen Laurence uit de badkamer kwam, klaar om te vertrekken.

‘Kom je nog?’ vroeg ze.

Fiebi vroeg zich af waarom de mens het spelletje van God meespeelde en of het niet allemaal misleiding was. Ze legde het boek terug en stoot Laurence achterna.

‘Rij jij maar,’ zei Laurence terwijl ze haar autosleutels naar Fiebi gooide.

Fiebi ving ze op, ontsloot de centrale vergrendeling van de portieren en stapte in. Even later verlieten ze het parkeerterrein met piepende banden.

Het duurde niet lang of een gele sportauto kwam achter hen rijden. Fiebi vond het vreemd dat hij geen aanstalten maakte om in te halen.

‘Kun jij merk en type van de auto herkennen?’ vroeg ze.

Laurence keek achterom en zei:

‘Het is een Alfa Spider. Remie heeft er een schaalmodel van.’

‘Kun je de bestuurder zien?’

‘Nee, hij rijdt met de grote lichten aan.’

Fiebi draaide het raampje open en gaf met haar arm teken dat de Spider voorbij mocht. Toch deed hij dat niet.

Fiebi vloekte en zei:

‘Wacht maar.’

Niet veel verder reed ze een bushalte op en stopte.

In plaats van hen voorbij te rijden, parkeerde de Spider zich achter hen. Niemand stapte uit.

Fiebi en Laurence verroerden zich niet.

‘Wat doen we nu Laurence?’

‘Verder rijden.’

Fiebi vertrok vanuit de bushalte en zag in haar binnenspiegel de Spider volgen.

‘Die raken we niet zomaar kwijt.’

‘Sla die veldweg in,’ zei Laurence, ‘misschien kunnen we hem daar afschudden.’

De weg was veeleer een pad voor een tractor om een afgelegen weide te kunnen bereiken. Maar de Spider bleef hen volgen, echter zonder hen op te jagen.

De landweg draaide flauw naar rechts. Iets verder reden ze een korenveld in, waar de bocht scherper werd. Laurence begreep de situatie en riep:

‘We volgen een weg in de vorm van een spiraal.’

‘We zitten in de val,’ meende Fiebi.

De weg liep dood aan een platgewalste cirkel in het korenveld, hij mat ongeveer vijf meter in diameter.

‘Stop hier,’ zei Laurence.

Fiebi deed wat haar zus zei en zette de motor af.

Laurence zocht iets achter de passagierszetel en haalde twee stukken gereedschap tevoorschijn.

‘Neem jij de moersleutel als wapen, ik neem de Engelse sleutel wel.’

Fiebi keek Laurence verbaasd aan en vroeg:

‘Ben je van plan iemand te vermoorden?’

‘Ik laat me niet zomaar molesteren.’

Ze glimlachten. Niet lang, want ze hadden geen tijd te verliezen. Samen stapten ze uit.

De Spider was een vijftal meter achter hen blijven stilstaan. Zijn motor stond af en de verblindende lichten waren uit.

‘Verdomme, er zit niemand in de auto,’ zei Laurence.

‘Laten we samen gaan kijken,’ stelde Fiebi voor.

Langzaam naderden ze de geheimzinnige auto. Fiebi keek voorzichtig door de linkersijruit naar binnen, Laurence deed dat rechts. Er zat niemand in de auto, en achterin was niet genoeg plaats om zich te verbergen.

‘Hoe kan dat nu?’ vroeg Fiebi zich af.

Laurence opende het portier aan de passagierskant en stapte in. Er gebeurde schijnbaar niets bijzonders. Fiebi liep naar de andere kant, opende het linkerportier en zette zich achter het stuur.

‘Het interieur lijkt op dat van de Alfa Giulia,’ zei ze draaiend aan het stuur als een spelend kind, ‘en de contactsleutel steekt er verdorie nog op.’

Dat was vreemd, want de motor van zo’n antieke bak moest je normaal vooraan aanzwengelen.

Fiebi draaide de contactsleutel om en de motor kwam tot leven. Het feilloze starten had meer effect dan ze had kunnen vermoeden, want de omgeving veranderde plots in een woestijnlandschap.

Een tiental meter verderop stonden twee mannen bij een halve meter hoge steen.

De heren haastten zich naar hun dames. Terwijl Lewie Fiebi hartstochtelijk in de armen sloot, ontfermde Remie zich over een huilende Laurence. De spanning was haar te veel geworden en sussend masseerde Remie haar hals en schouders.

Toen ze bedaard was, vroeg hij:

‘Hoe komen jullie in onze auto terecht?’

Laurence begreep hem niet en keek achterom. Waar haar auto had gestaan, daar stond de Alfa Giulia waarmee Remie en Lewie de rally reden.

‘Wij zijn met de Panda gekomen en een Alfa Spider is ons tot hier gevolgd.’

‘Een gele antieke?’ vroeg Remie.

‘Ja.’

Remie herinnerde zich de Spider die hen had gedwongen een andere weg te nemen tijdens de rit van Chimay naar Philipville.

‘Hoe zag de bestuurder eruit? Als een robot?’

‘Laurence keek hem aan alsof hij van een andere planeet kwam en zei:

‘Ik kon hem niet zien door de felle koplampen.’

‘Ik ben blij dat hij weg is,’ zei Fiebi.

Laurence leunde haar hoofd tegen Remies borst en vond daar geborgenheid in. Lewie en Fiebi omstrengelden zich stilzwijgend. Remie had Lewie nog nooit zo zacht met een vrouw zien omspringen. De portieren van de rallyauto stonden nog open.

‘Misschien was zijn verdwijning een neveneffect bij het maken van een graancirkel,’ zei Remie.

Zijn gezelschap keek hem vreemd aan. Als een verstrooide professor zei hij:

‘Eugène Ionescu heeft ooit gezegd dat we denken dat we allerlei ervaringen opdoen, maar het zijn de ervaringen die ons vormen.’

Ze keken hem nog vreemder aan. De woestijn rondom hem inspireerde hem en hij vroeg:

‘Wisten jullie dat volgens de Dode Zee-rollen Noach een hemels product van buitenaards sperma en een aardse draagmoeder was?’

Lewie vond dat Remie te ver ging en zei:

‘Wat bazel je allemaal? Begrijp je wel wat je zegt?’

Lewie had gelijk. Remie verstond er zelf niets meer van, en hij slaagde er perfect in dat aan de anderen duidelijk te maken. Hij besloot op de ingeslagen weg verder te gaan en zei:

‘Waarom zouden buitenaardsen onze beschaving komen bespieden in ufo’s als ze dat ook in antieke auto’s kunnen doen?’

Laurence duwde zich van Remie af om hem met een vreemde blik aan te kijken.

‘Remie stop daarmee,’ zei ze, ‘je maakt me bang.’

‘Wat ik mezelf aandoe, bezorgt mij het meeste leed,’ citeerde hij een andere filosoof, of was dat zijn eigen mening?

Hij draaide zich om en bekeek de halve meter hoge steen aandachtiger. De runenboodschap over hoe buitenaardsen de eerste voet op aarde hadden gezet, was veranderd in een perfect leesbare zin: U STAAT HIER OP DE U-HURU SPITS, 5.895M. Toen hij opkeek en de weidse omgeving rond hem zag, begreep hij dat hij op de besneeuwde bergtop van de Kilimanjaro stond.

‘Onder mij ligt Afrika,’ riep hij.

Omdat niemand reageerde, draaide Remie zich weer om. Hij was niet verbaasd toen hij zag dat zijn drie kompanen veranderd waren in naakte mensapen: twee vrouwen en een man. Bovendien waren ze zich er niet van bewust dat achter hen een hevige brand woedde.

Als waarschuwing slaakte Remie een luide oercreet en sloeg met zijn armen op zijn borst. Om de catastrofe de baas te blijven

legde hij zijn drie onderdanen – gesticulerend en rare geluiden uitkramend – uit wat ze moesten doen om de catastrofe te overleven:

‘Babel, jij neemt je vrouw Elisja en bouwt samen een toren zodat de vlammen ons niet kunnen raken. Saraï en ik bundelen al onze energie in een laserkanon en richten het op de maan. Misschien kunnen we zo een buitenaardse beschaving opmerkelijk maken van onze aanwezigheid op deze planeet, in de hoop dat ze ten onder zal gaan in een zee van water en niet in een van vuur.’

‘Oké Rama,’ zei Babel.

Saraï keek hem vragend aan.

‘Er is een god in het spel,’ legde Rama uit.

Die zin werkte als een wachtwoord, want Remies brein kreeg weer zicht op zijn eigen vertrouwde wereld. De Alfa Giulia stond een vijftal meter van hen vandaan, met wagenwijd geopende portieren. Links stond de Panda van Laurence met draaiende motor.

Laurence keek hem verwonderd aan, Lewie bekeek hem alsof hij een spook had gezien en Fiebi trok een grimas alsof ze een aanval van een bende oerapen had afgewend.

Laurence kwam voor Remie staan en vroeg:

‘Welke god speelt er mee?’

Geïnspireerd door het boek op Laurences nachtkastje dat ze even had ingekeken, zei Fiebi:

‘De grote misleider.’

Remie en Laurence keken haar begripvol aan, maar Lewie kon niet meer volgen.

De zusjes Gillon keerden hun auto, vast van plan nog een museum te bezoeken. Het oponthoud in de spiraal weerhield de mannen niet van de vierde tijd neer te zetten.

Remie lag op het hotelbed terwijl Lewie aan het bureautje zat. Lewie controleerde aan de hand van het runenboek de tekst die hij in zijn routeboek had opgeschreven. Op de achtergrond speelde het muziekkanaal op tv liedjes uit ver vervlogen tijden.

‘Mijn vertaling klopt,’ zei Lewie, ‘er staat wel degelijk dat iemand er op elf augustus negentienhonderd negennegentig na Christus als eerste voet op aarde heeft gezet en in vrede kwam voor alle mensen.’

‘Ik herinner me dat er op die dag een zoneclips was,’ zei Remie.

‘Daar was niets van te merken in België. Maar ik heb hem gedeeltelijk meegemaakt omdat ik toen op vakantie in Pornichet was, in Frankrijk.’

‘Werd het er echt donker?’

‘Toch meer dan ik had verwacht, het was eng en ik kan me voorstellen dat oermensen het fenomeen als het werk van een god aanzagen.’

Beide mannen dachten een tijdje na. Toen zei Lewie:

‘In negentienhonderd negennegentig leefden er miljarden mensen op aarde, dus ze kunnen niet de eersten zijn geweest.’

‘Herinner je je de boeken in de bibliotheek en mijn theorie over de omgekeerde tijd? Misschien is N.CH hier niet als *na Christus* bedoelt maar als Noach, een ruimtereiziger die de aarde nog moet ontdekken.’

‘Dat klinkt goed,’ zei Lewie, maar in zijn gezicht scheen door dat hij er niets van geloofde.

Lewie legde zijn boeken neer en ging op het bed liggen, terwijl Remie aan het bureautje ging zitten om het Laurences boek in te kijken.

Volgens de schrijver was de vooruitgang op technisch vlak onvoorstelbaar, maar de oude potjes in de bovenkamer van de mens waren op het vuur blijven staan. De tijd was als een elastiek. Duzendjarige rijken eindigden in vuur en vlam of door een zondvloed, maar de profeten bleven de vervaldatum achteruit- en vooruitschuiven. Zij redeneerden vanuit het bekende en konden onmogelijk rekening houden met het onbekende terwijl precies dat de toekomst bepaalde. Hoe zou een geschiedenisleraar uit 3797 in godsnaam de voorspellingen van Nostradamus interpreteren?

Remie schrok uit zijn gedachten op toen hij een harde klik hoorde. Het deurslot was opengegaan. Hij zat met zijn rug naar de deur en keek naar de reactie van Lewie. Die keek op en glimlachte. Remie draaide zich om en zag hun vrouwen in de deuropening van de hotelkamer staan. Laurence droeg een ding dat op een harp leek en Fiebi verraste hen met een voorhistorische viool.

‘Wat willen jullie daarmee beginnen?’ vroeg hij terwijl de dames binnenkwamen.

‘Niet zo snel Remie, laat ons eerst die instrumenten afdoen, daarna zal ik het je uitleggen.’

Ze sloot de deur, zette haar harp op de vloer en ging op het bed zitten. Fiebi ging naast Lewie liggen en knuffelde hem. Remie bleef op zijn stoel zitten.

‘Herinner je je de god die meespeelt?’ vroeg Laurence.

Remie knikte.

‘In het winkeltje aan het museum hebben we deze aparte muziekinstrumenten op de kop kunnen tikken.’

‘Wat heeft die god met jouw instrumenten te maken?’ vroeg Lewie voordat Remie het kon vragen.

‘Het zijn tiensnarige instrumenten. Dat is toch wel toevallig, niet?’

Remie gaf haar gelijk.

De gestolen gitaar stond in de hoek van de kamer. Met de viool en de harp erbij vormden ze een opmerkelijk trio. Remie zag zichzelf, Laurence en Fiebi verkleed als Rama, Elisja en Saraï op het hemelse podium staan. Maar om een kwartet te kunnen spelen, moesten ze nog een instrument voor Babel vinden.

Die avond gingen Remie en Laurence naar de bioscoop. Lewie en Fiebi hadden meer gezien in een optreden van een popgroep op de markt van Arras. Ze zouden elkaar terugzien in een pas geopend eethuis.

Op het filmdoek verscheen de titel: CRASH. De openingsscène was overweldigend: ze zaten in een auto en reden met een redelijke

snelheid op een andere auto in. In tegenstelling met de vertraagde explosiescènes in menig actiefilm duurde de botsing slechts een fractie van een seconde. Er kwam ook geen vuur bij te pas.

Remie keek opzij. Laurence glimlachte, maar hij zag dat de botsing op het filmdoek ook haar even van haar stuk had gebracht.

Niet veel later waren ze getuige van de reconstructie van het dodelijke ongeval van James Dean. De stunrijder overleefde de gensceneerde aanrijding niet. Net echt dus.

Terwijl de botsingen uiterst kort duurden, namen de neukscènes veel tijd in beslag. Onveilig vrij- en rijgedrag, kapotte lichamen, mengsels van motorolie en lichaamsvochten, nieuwsgierigheid voor botsingen en de onsterfelijke James Dean, dat was *Crash*. Over voorbehoedsmiddelen, geen woord.

De film propageerde volop seks op de achterbank en het was geen toeval dat Laurence niet kon wachten tot ze in het hotel waren. Ze stelde voor het in de auto te doen, maar Remie was daar niet voor te vinden. Toen ze hem met een zwoele blik aankeek, kon hij zich niet meer inhouden.

Ze zetten zich op de achterbank en deden de moeite niet om zich helemaal uit te kleden. De film had als voorspel gediend, dus dat sloegen ze over. Laurence opende zijn riem en ritste zijn gulp open terwijl hij onhandig probeerde haar slipje uit te trekken. Toen dat niet lukte, trok hij het stuk.

Remie stootte hard toe. Laurence riep dat hij niet mocht stoppen. Hij probeerde zijn orgasme uit te stellen, maar nog geen twee minuten later spoot zijn zaad haar lichaam binnen. Tien seconden later kwam ook zij kreunend klaar.

Zwaar hijgend wachtten ze tot ze weer konden spreken.

‘Dat was pas neuken,’ zei Laurence.

‘Het voelde aan alsof goddelijke lippen mijn lid masseerden.’

Remie kroop weer naar de voorbank, zette zich achter het stuur en schikte zijn kleren. Laurence bleef uitgeteld op de achterbank liggen.

Remie startte de auto en stuurde hem rustig naar hun hotel.

In het hotelbed herbeleefden ze enkele pikante scènes uit de film. Na het zoveelste hoogtepunt herinnerde Remie zich ineens dat ze met Lewie en Fiebi in het restaurant hadden afgesproken. Niet erg, dan hadden zij ook wat privacy om hun relatie tot in de puntjes uit te bouwen.

Donderdag 21 september

Etappe 5: Arras – Charleville Mezières (93/133)

Het was nog vroeg, maar Remie kon niet meer slapen. Hij zat met zijn rug tegen het hoofdeinde van het bed. Wat moest hij van de vreemde ervaringen met de oermensen en de vliegende vikingschepen denken? Ook het idee om muziek te maken met behulp van de tiensnarige instrumenten speelde door zijn hoofd. Met wie of wat moesten ze in resonantie komen? Hij had al wat zinnige antwoorden in gedachten.

Laurence piepte vanonder de deken die ze tot onder haar kin had opgetrokken en zei slaperig:

‘Ben je al lang wakker?’

‘Ik zit al een tijdje een theorie uit te dokteren.’

‘Over wat?’

‘Over ruimte en tijd.’

‘Vertel eens, meneer de professor,’ zei ze en ging lekker knus naast hem zitten.

‘Ik denk dat alles duidelijker wordt wanneer je een dimensie hoger gaat. In de hyperruimte kun je via wormgaten naar andere tijden en plaatsen reizen. De hyperruimtetheorie is vervat in de supersnarentheorie. Met die theorie zijn de wetenschappers de algemene formules van de natuur dicht genaderd, de formules waar Einstein zo naar op zoek was.’

‘Wat zijn supersnaren?’

‘Supersnaren beschrijven de kleinste materiedeeltjes die deelbaar zijn. Geloof het of niet, kap één snaar in twee en je hebt weer twee hele snaren.’

‘En waar zitten die tien dimensies verstopt?’ vroeg Laurence.

‘De ruimte heeft er drie en de tijd is de vierde dimensie, daarnaast zijn er nog zes of zeven dimensies nodig om een elementair deeltje te bouwen. Die deeltjes bezitten een lengte maar geen breedte. Het zijn lange strengen die je kunt buigen als de snaren

van een gitaar. Ik stel me voor dat je die kunt bespelen, dan zou je het heelal kunnen zien als de muziek van de goden.'

'Het klinkt als muziek in de oren,' zei Laurence.

Ze wist niet dat de enige examens die Remie op de humaniora had moeten overdoen aardrijkskunde en muziek waren geweest.

'Met welk instrument zouden we die oermuziek kunnen spelen?' vroeg hij als een meester voor de klas.

'Met een synthesizer?'

'Inderdaad, daarmee moeten we een tiendimensionaal geluid kunnen produceren.'

'En hoe past de god die meespeelt in je theorie?'

'Daar kom ik via een omweg nog aan toe,' zei Remie, 'vroeger deed muziek meer dan stemmingen oproepen, het was ook een communicatiemiddel en een mogelijke therapie voor ingebeelde kwalen. De genezer begeleidde zijn instrument door mee te zingen, euforisch magische woorden uitsprekend.'

'Zoals ik met Brian May het liedje *Lovetoken* meezing?'

'Ja,' zei Remie, '*amen* is zo'n magisch woord, het is afgeleid van de oermoeder en beëindigt een gebed. Zo zijn in de kerk de Gregoriaanse gezangen ontstaan.'

'Dan moet *Jahweh* ook een magisch woord zijn, of *Jezus*,' zei Laurence, 'daar heb je de god die een spel met ons speelt.'

Remie was in zijn nopjes met Laurence als leerling.

'Herinner je je nog dat ik jullie gisteren in de spiraal met bizarre namen heb aangesproken?'

'Nee, jij stond daar als een stenen beeld en je deed je mond niet open gedurende een tiental seconden. Lewie probeerde je uit je trance te halen, maar dat lukte niet.'

'Vreemd,' zei Remie nadenkend, 'niet erg, ik voelde me in de huid van Rama, instructies uitdelend aan mijn kompanen. We moesten samen een machine bouwen om naar de maan te reizen. Het beste wat we konden doen was een raket bouwen, maar nu lijkt me een muziekinstrument geschikter.'

‘Bedoel je dat we in de juiste tijd terechtkomen als we met z’n vieren de goede muziek maken?’

‘Inderdaad, Fiebi speelt viool, jij de harp, ik de gitaar en Lewie speelt desnoods op zijn eigen fluit.’

Remie lachte met zijn grapje, maar Laurence fronste haar wenkbrauwen en zei heel serieus:

‘Voor hem moeten we inderdaad nog een instrument vinden.’

‘Maar ik heb geen idee welke magische woorden we moeten gebruiken.’

‘We kunnen het proberen met de lettercombinaties van mijn naam,’ stelde Laurence voor.

‘Met acht letters? Dat zijn te veel mogelijkheden.’

Hoe het kwam dat het wiskundige deel van zijn brein een link legde tussen het aantal permutaties van 8 en de huidige dag, 21 september, wist hij niet. Liefdevol keek hij Laurence aan en glimlachte bij de gedachte dat ze niet wist waarom hij dat deed.

‘Een raadseltje: twee cijfers geef ik je, een drie en een zeven.’

Laurence keek hem onbegrijpelijk aan, maar toen vroeg ze:

‘Verjaar je misschien vandaag? Zevenendertig?’

‘Yep,’ zei hij en glunderde.

Ze zette zich schrijlings op zijn buik en kustte hem. Hun houding was gepast om zijn verjaardagscadeau in ontvangst te nemen. Zij liet hem toe de liefde met haar te bedrijven alsof het de eerste keer was.

De afronding van hun gesprek in bed had zijn laatste krachten gevegd, maar dat was niet erg, want een stevig ontbijt zou hem aansterken. Laurence besloot nog even verder te slapen. Remie ging alleen naar de eetzaal.

Lewie had wallen onder de ogen toen hij hem alleen aan de ontbijttafel aantrof. Misschien had hij zich ook uitgesloofd om Fiebi in de zevende hemel te krijgen.

‘Wat scheelt eraan Lewie?’

‘Ik heb slecht geslapen vanwege allerlei nachtmerries.’

‘Dat is niet zo goed.’

‘Ik herinner me alleen de laatste.’

‘Vertel eens Lewie.’

‘Ik liep met reusachtige stappen over de wolken tot aan een kolk. Ik kon gemakkelijk in het oog van de wervelwind kijken en herkende mijn eigen huis. Ineens stond ik aan de voordeur. Een vrouw opende de deur op een kier en keek naar buiten zonder mij te zien. Onverwachts kwam een witte hond door de opening gestormd. Hij sprong op en duwde me omver. Ineens zat ik in de Alfa Giulia en de bestuurder had een zwarte hoed op. In de schaduw van zijn de rand van zijn hoed kon ik zijn gezicht niet zien, maar hij bleef erop hameren dat ik niets aan de anderen mocht doorvertellen. Of anders zou hij mij in steen veranderen.’

Lewie liet zijn hoofd zakken. Remie had hem nog nooit zo’n waterval van woorden horen spuien.

‘En toen?’

‘Dat is alles. Het volgende moment lag ik in bed naast Fiebi.’

‘Laat je niet uit het lood slaan door die droom Lewie. Jij mag vandaag sturen, zo zetten we je droom schaakmat.’

Lewie glimlachte flauw en zei:

‘Oké, dan zeg jij maar tegen die mysterieuze vent met de hoed dat hij kan ophoepelen.’

Proef 1: Arras – Guise (58 km)

De klokken van de kerktoren in Arras luidden tienmaal. Het wagenpark was al flink uitgedund, een twintigtal auto's was al met pech uitgevallen. Lewie en Remie hadden de derde plaats kunnen pakken en zagen zich al op het ereschavotje staan.

Omdat de motor van de Alfa Giulia traag reageerde, trapte Lewie een halve seconde eerder het gaspedaal in dan de baancommissaris zijn arm omlaag zwaaide. Toen ze als een raket vooruitschoten, herkende Remie in Lewie een nijldige Didier Auriol. De auto slingerde van links naar rechts, maar Lewie hield het mechanische monster meesterlijk onder controle.

Remie doorbladerde het dikke routeboek op zoek naar mogelijke hindernissen die ze op hun weg mochten verwachten. Toen hij opkeek, schrok hij van een gehavende Porsche die frontaal op hen in wilde rijden. Maar Lewies stuurkunst bracht de auto in een uitwijkende slip en vervolgens weer op de baan.

Remie keek achterom en zag hoe de Porsche zich keerde en hun auto volgde. De zoveelste verschijning drong zich aan hen op, want hij herkende de hersenschim achter het stuur.

‘Lewie, James Dean racet mee.’

‘Tegen ons, bedoel je zeker?’ zei Lewie.

Hij vertraagde en de Porsche kwam tot net achter hen rijden. Remie dacht dat James hun auto ging rammen, maar met zijn typisch guitige glimlach op het gezicht maakte hij een bocht van negentig graden en verdween tussen twee heuvels uit het zicht.

Lewie remde, maar het duurde lang eer de auto stilstond. Toen het opgeworpen stof was verdwenen, stapten ze uit. Remie vond dat het landschap lichtjes was veranderd, te vergelijken met een seizoenswisseling van lente naar zomer. Hadden ze de zoveelste zinsbegoocheling?

De zon stond laag en maakte lange schaduwen. Enkele menhirs die boven op een heuvel stonden, trokken hun aandacht.

‘Laten we die stenen eens bekijken,’ stelde Remie voor.

Lewie knikte gelaten omdat hij er niet veel zin in had.

Te voet liepen ze naar de staande stenen. Lewie bleef achterop.

Remie aanschouwde zes blauwe monolieten die als wachters rond een trioliet van zandsteen stonden. Uit de vele verwelkte en bloeiende bloemen leidde Remie af dat het een bedevaartsoord was dat gelovigen nog steeds aantrok.

Lewie kwam naast hem staan en zei:

‘Dit lijkt op Stonehenge.’

In tegenstelling met Lewies weezin voor alles wat ouder was dan hijzelf trok zijn nieuwsgierigheid hem naar een van de monolieten.

‘Hierin zie ik wulpse rondingen,’ zei hij en streelde de steen, ‘maar het voelt aan als echte mensenhuid.’

‘Je overdrijft,’ zei Remie.

Remie raakte een andere monoliet aan en het rare gevoel deed zijn adem stokken. Lewie had gelijk.

Toen begreep Remie dat Lewie niet reageerde omdat hij er helemaal niet meer was.

Nadat Remie vertrokken was, had Laurence de ogen gesloten. Nu werd ze voor de tweede keer wakker. Ze wist niet meer wat ze had gedroomd, maar ze vond het spijtig dat hij gedaan was.

Ze slenterde naar de badkamer en draaide de douchekraan open, vervolgens trok ze het pyjamajasje van Remie uit. Het warme water gutste met dampende stralen uit de douchekop. Toen het op temperatuur was, stapte ze in de douchecel en liet het water over haar lijf stromen.

Terwijl ze zich waste dacht Laurence terug aan Remies handenspel, want dat was magisch geweest. Toen ze de kraan dichtdraaide, hoorde ze het sprenkelen van de douche in de kamer ernaast. Blijkbaar nam Fiebi ook de tijd om zich te verfrissen na een nachtelijke vlucht in dromenland.

Laurence droogde zich met een zachte handdoek af, gooide hem in de hoek van de kleine badkamer en staarde via de hoge

spiegel naar haar naakte lichaam. Haar borsten waren aan de kleine kant, maar haar figuur was goed geproportioneerd, de verhoudingen klopten volledig.

Ze schrok hevig omdat ze iets over haar platte buik voelde gaan, een hand dacht ze. Ze deinsde terug voor de aanraking ondanks het aangename gevoel en draaide zich om. Niemand. Ze verliet de badkamer om te kijken of er zich iemand in de slaapkamer bevond, maar dat was niet het geval. In haar blootje liep ze naar het venster en keek naar buiten.

Opnieuw voelde ze de onzichtbare hand, maar ze schrok er niet meer van. Toen voelde ze twee handen. De ene onderzocht haar rechterborst, de andere gleed over haar linkerwang naar de nek af. Een hand streelde zelfs over haar bilspleet. Haar emoties stegen ten top.

Ze vroeg zich af of haar geile toestand merkbaar was in de wereld van de hand, maar daar mocht ze niet te lang over nadenken. Ze gaf zich uiteindelijk niet over aan de intieme behandeling en kledde zich aan.

Toen Remie de steen aanraakte, veranderde diens kleur van blauw naar grijs. Ongelooflijk genoeg kwam er ook beweging in de vorm. De steen veranderde in een naakte vrouw.

Haar huid was glad en nat, haar borsten staken volumineus vooruit en haar stevige benen kwamen samen in een weelderig gekroesde, zwarte driehoek.

Ze liet geen enkel schaamtegevoel blijken maar bewoog zich stijf, alsof ze net had leren lopen. Ze keek hem met haar donkere ogen doordringend aan en zei met een hese stem:

‘Saimé.’

Remie begreep haar niet en vroeg:

‘Wablief?’

De vrouw zette haar handen op de heupen alsof ze door iets geërgerd was.

‘Waar is mijn kompaan?’ vroeg Remie.

‘Sraimie,’ zei ze, maar Remie begreep haar nog steeds niet.

‘Saraï mee,’ zei ze weer.

Remie krabde zich achter de oren. Wat wilde ze hem zeggen?

Toen wees ze met haar wijsvinger naar zichzelf en zei:

‘Saraï.’

Ineens begreep hij het. Saraï was haar naam.

‘Remie is mijn naam,’ zei hij en wees zichzelf aan, of moest hij Rama zeggen?

Maar hij voelde zich meer Tarzan tegenover Jane.

‘Saraï mee?’ vroeg ze.

‘Wil je met me mee? Waarheen?’

‘Saraï mee Rama?’

Ineens begreep hij dat ze niet vroeg of zij met hem mee mocht maar of hij met haar mee wilde gaan.

Saraï begon zijn gezicht te strelen en zo trok ze hem haar wereld in. Terwijl hij zich liet leiden, herinnerde hij zich zijn doel: de genenkalender van Rama, of de oorsprong van het leven.

Ontspannen, bevredigd en aangekleed trok Laurence de deur van haar hotelkamer achter zich dicht en liep naar de kamer van Fiebi. Ze klopte aan en de deur zwaaide onverwacht snel open, alsof Fiebi op haar had staan wachten.

Ze stond naakt in de deuropening. Haar borsten waren vol en getooid met grote tepelhoven, bovendien was haar venusheuvel kaalgeschoren.

‘Laurence, je weet niet wat ik net heb gevoeld,’ zei Fiebi, ‘goddelijke handen die mij overal betastten, het was heerlijk en tegelijk beangstigend.’

Laurence duwde haar zus de kamer in en smeede de deur achter zich dicht.

‘Dat is me net ook overkomen,’ zei ze, ‘in het begin vond ik het eng, later niet meer.’

Ze glimlachten. Stel je voor dat het de handen van een echte god waren.

Fiebi was zich nog steeds niet bewust van haar naaktheid. Daarom zei Laurence:

‘Kleed je aan Fiebi Gillon.’

Fiebi keerde zich om en liep verleidelijk naar de badkamer.

Laurence vond dat het tijd werd dat de mannen terugkwamen.

De menhirs hadden plaatsgemaakt voor een prachtig kasteel uit de zestiende eeuw. Over de muren heen weerklonk feestgedruis.

Remie klopte op de deur en wachtte. Even later verscheen een gezicht in het kijkdeurtje.

‘Ja, wat wilt u?’ vroeg de poortwachter.

‘Ik zoek mijn kompaan die ongeveer dezelfde kleren draagt als ik. Hebt u hem misschien gezien?’

De wachter antwoordde niet en sloot het deurtje. Enkele seconden later ging de poort krakend open en de wachter kwam tevorschijn, gekleed in de kleren van zijn tijd en elegant door zijn knieën buigend om aan te duiden dat Remie welkom was.

Remie ging naar binnen en zag een menigte feest vieren op de binnenplaats. Tegen de muur zaten vier muzikanten die elk een ander instrument bespeelden. Hij zag Lewie op de houten dansvloer ronddraaien als een tiener tijdens zijn eerste feestje.

Lewie herkende hem en riep zonder op te houden met dansen: ‘Heb je die jonge meiden al gezien? Dat belooft voor straks.’

De aanwezigheid van twee mannen in raceoveralls baarden de aanwezigen geen zorgen.

Remie liep naar een bank en ging zitten. Aan zijn rechterkant zaten enkele dames naar de capriolen van Lewie en de andere dansers te kijken. Iets verderop stond nog een lange bank waarop slechts een vrouw zat. Ze oogde mooi en hij zag haar gezelschap wel zitten.

Remie liep in haar richting, maar door zijn onhandigheid struikelde hij over een steen. Hij viel voor haar voeten neer en keek verlegen op. De vrouw glimlachte en stak haar hand uit. Vervolgens liet hij zich door haar overeind trekken.

In de stijl van de tijd zei hij:

‘Vrouwe, ik dank u voor uw hulp.’

Ze keek hem met haar blauwgroene ogen lief aan en hij moest zich inhouden om haar niet ter plaatse het jawoord te vragen.

‘Kijk eens wat ik op de kop heb getikt,’ hoorde hij Lewie zeggen.

Remie draaide zich om. De vrouw aan Lewies zijde zag er iets minder elegant uit dan zijn eigen dame, maar hij stak toch een duim op om aan te duiden dat ze prima scoorde op de schaal van het schoonheidsideaal.

‘Jij hebt ook niet stilgezet,’ zei Lewie terwijl hij knipoogde.

‘Ik ben nog niet zo ver als jij, maar dat komt nog wel.’

‘Fijn,’ zei Lewie.

Lewie nam zijn vrouw van lichte zeden bij de hand en leidde haar verder tot bij de muzikanten. Remie keek hem na en zag hoe Lewie in een drieste bui de dwarsfluit van een muzikant afnam en ermee begon te improviseren.

Wat hij speelde klonk niet slecht. De pret duurde echter niet lang toen de grote poort waarlangs Remie was binnengekomen uit elkaar sprong in ontelbare brandende houtsplinters die bij het neerkomen als lucifersstokjes uitdoofden. Mensen begonnen angstig te schreeuwen en stoven uiteen.

Een reusachtige man in het zwart verscheen in de poortopening; zijn gezicht bleef onzichtbaar in de schaduw van zijn kap. De reus wachtte geduldig af.

Lewie kwam bij Remie staan. Hun vrouwen hadden zich al in het kasteel verscholen. Tussen hen en de onbekende reus stonden nog enkele verwaasde feestvierders te dansen, hoewel de muziek was stilgevallen en het kwartet ijlings was vertrokken.

De zwarte gedaante trok zijn kap af en bekeek het tafereel met argwaan. Remie herkende hem en riep verheugd:

‘Welkom op ons feest, Michel de Notredame.’

‘Ook welkom,’ zei Lewie.

Nostradamus lachte mysterieus. Hij liep voorbij de dronken dansers die niet bewust waren van zijn aanwezigheid en schoot met

de wijsvinger van zijn linkerhand een lichtstraal in hun richting. Een voor een versteenden de dansers in een vorm waarin je nauwelijks een mens kon herkennen.

Remie duwde Lewie opzij om langs de achterdeur weg te kunnen vluchten, maar Michel riep:

‘Ik zal jullie niet straffen omdat jullie mij gegroet hebben.’

Hij zei het in het Frans, maar het klonk in hun hoofden als Algemeen Nederlands.

Laurence en Fiebi zochten in de bibliotheek van Cambrai naar archeologische vondsten uit de streek.

Laurence overliep de ruggen van de boeken en haar blik viel op een soort encyclopedie waarvan elk deel over een beroemde persoon handelde. Ze stonden alfabetisch op een rijtje: ATAHUALPA, BROCA, CICERO, DRAKE, EINSTEIN, FAUST, GAGARIN, HUBBLE, ISIS, JUNG, KUKULCÀN, LEAKY, MANCO CAPAC, NOSTRADAMUS, OSIRIS, PLATO, QUETZALCOATL, SOCRATES ENTOTH.

Ze vroeg zich af waarom er geen beroemde vrouwen bij waren en trok het boek over Nostradamus uit de rij.

‘Laurence,’ riep Fiebi, ‘kijk wat ik heb gevonden.’

Laurence draaide zich om en zag op herkende voorplat van Fiebi’s boek twee naakte vrouwen die elkaars borsten bevoelden. Ze keek Fiebi verontwaardigd aan en zei:

‘Je bent geobsedeerd.’

‘Helemaal niet, het gaat over erotiek doorheen de geschiedenis. Luister maar,’ zei ze en las een zin uit het boek voor: *‘Erotiek is het temmen van de geslachtsdrift en ze in de samenleving proberen in te passen.’*

‘Mooi, dan stel ik voor dat je de hete passages opzoekt en ze in de praktijk brengt met Lewie.’

Dat was als grap bedoelt, maar Fiebe speelde het spelletje mee en zei:

‘Dat is een goed idee.’

Ze zette zich in een gemakkelijke driepersoonszetel en ging aan het werk. Laurence ging naast haar zitten en opende haar eigen boek.

Nostradamus liep met Remie en Lewie mee naar hun auto. Toen hij de Alfa Giulia zag staan, vroeg hij:

‘Mag ik daar eens mee rijden?’

Remie was verrast maar zei zonder nadenken:

‘Dat mag, als je dat kunt.’

Hij reikte hem de contactsleutel aan.

Nostradamus aarzelde niet en nam de sleutel aan. Vervolgens deed hij zijn kapmantel af en gooide hem op de achterbank. Tot hun grote verbazing droeg hij een zwarte overall met reclame van Ferrari erop genaaid. Hij stapte in en zette Remies helm op die op de passagierszetel lag.

Zijn handelingen wezen erop dat het niet de eerste keer was dat hij met een auto reed. Ook het starten van de auto ging hem gemakkelijk af. Binnen de kortste keren stook hij ervandoor, de heuvel af en het veld op waar hij enkele rondjes in het mulle zand trok en toen in een razende vaart op de mannen af kwam gereden.

Nostradamus leek Remie en Lewie te willen aanrijden. Ze sprongen opzij en zagen hoe de raceauto door een onzichtbare muur werd opgeslokt. De auto was van de aardbodem verdwenen.

Een fractie van een seconde later verscheen de Alfa Giulia weer, maar in de tegenovergestelde richting. De auto remde in een verschrikkelijk lange slip over de aardeweg en kwam in een wolk van stof net voor Remie en Lewie tot stilstand.

Nostradamus stapte uit, trok de helm van zijn hoofd en blies van opluchting. Zijn gezicht parelde van het zweet, blijkbaar had hij niet stilgezeten in de auto.

‘Toffe kar jongens,’ zei hij, ‘als je ziet met wat voor een ding ik moet rijden, lach je je krom.’

Ineens bedacht Remie iets en vroeg:

‘Heb jij al je voorspellingen met de auto kunnen verifiëren?’

Nostradamus reageerde niet. Hij nam zijn kapmantel van de achterbank en zwaaide hem over zijn hoofd. Onmiddellijk was zijn bezweet gezicht opgedroogd en lag zijn haar er weer netjes gekamd bij. Zijn ademhaling verried nauwelijks een pas uitgevoerde, zware sportbeoefening. En met rustige stem zei hij:

‘Wat ik heb gezien, zal ik jullie besparen,’ zei hij, ‘wat heeft het voor zin om de toekomst te voorspellen als je hem niet kunt veranderen.’

‘Vertel het ons toch maar,’ zei Remie, ‘wat ben je te weten gekomen?’

‘Wel, de auto streelt menig ego en de mens draagt de auto op handen. De autowereld is fascinerend, maar in het jaar tweeduizend veertig zullen de autowegen meer dan vijftig procent van de oppervlakte van de aarde ingepalmd hebben. Dan zal de volledige olievoorraad opraken en zullen jullie weer de paarden van stal moeten halen.’

‘Als er niets anders op zit, zullen wij dat doen,’ zei Remie.

‘Prima,’ zei Nostradamus, ‘ik voorspel dat jullie de race zullen winnen, maar nu moet ik ervandoor. Ik sta namelijk op het punt het raadsel van de Sfinx op te lossen.’

Ze zwegen, bang dat de profeet hen met een kwatrijn oneindig ver in de toekomst zou slingeren.

Nostradamus toverde een uitschuifbare verrekijker vanonder zijn kapmantel vandaan, richtte het instrument in de lucht en het volgende moment spatte hij in twinkelende sterretjes uit elkaar. Ook het landschap kreeg zijn oorspronkelijke uitzicht terug.

Ze schrokken al niet meer van de zoveelste verdwijningstruc. Zonder er woorden aan vuil te maken, begrepen ze dat er niets anders opzat dan de proefrit uit te rijden.

Remie haastte zich naar de auto waarvan de motor nog draaide, zette zich achter het stuur en wachtte op Lewie. Toen hij ingestapt was, gaf Remie de Alfa de sporen.

Ze bereikten de eindmeet zonder brokken te maken, maar Nostradamus’ voorspelling kwam niet uit.

Proef 2: Mom idee – Charleville Mezières (35 km)

Tot hun grote teleurstelling kwamen de mannen buiten tijd aan en misten ze de start van de tweede proef. Verslagen reden ze naar de eindmeet in Charleville-Mezières.

Aan de balie van het hotel vroegen ze de sleutelkaarten. De hotelbediende zei dat de vrouwen de hotelkamers al hadden betrokken.

De kamers lagen tegenover elkaar en de mannen bleven voor de respectieve deuren staan.

‘Tot straks,’ zei Lewie en opende zijn deur.

‘Oké,’ kreeg Remie er amper uit.

Lewie sloot de deur achter zich.

Een fractie van een seconde later ging de deur van Remies kamer open en Laurence verscheen in de deuropening.

‘Daar ben je eindelijk,’ zei ze.

Remie was doodop, slenterde naar binnen en legde zich languit op het bed. Laurence liep naar het voeteneinde, trok zijn schoenen uit en begon hem zijn dagelijkse massage te geven.

‘Je raadt nooit wie we vandaag hebben ontmoet,’ zei Remie.

‘Zal ik gokken?’

‘Doe maar, je komt er niet achter.’

‘Nostradamus?’

Ondanks zijn afgematte lichaam veerde hij recht op het bed.

‘Hoe weet jij dat?’

Laurence ging tegenover hem op het bed zitten en zei:

‘Hij heeft mij een bezoekje gebracht.’

‘Heeft hij je iets gedaan?’

‘Nee, maar eerst moet ik je iets over zijn leven vertellen.’

‘Ik ken hem, hij heeft de ondergang van de wereld voorspeld,’ zei Remie.

‘Inderdaad, hij heeft zich bij het voorspellen laten leiden door zijn epileptische aanvallen. De sterrenhemel was eveneens een bron aan gegevens, maar hij heeft ook veel uit boeken gehaald.’

‘Zoals wij dat doen.’

‘Inderdaad,’ zei Laurence, ‘de moeder van de zigeunerkoning erkende zijn bovennatuurlijke gave en gaf hem een boek over toverkunst. Daarin heeft hij over het raadsel van de Sfinx gelezen.’

Remie herinnerde zich dat Nostradamus iets over een raadsel had gezegd, maar hij wilde Laurence niet onderbreken.

‘Hij reisde naar Caïro en slaagde erin de bronzen deur tussen de poten van de Sfinx te openen. Maar nadien herinnerde hij zich daar niets meer van. Maar hij had er wel het boek van Toth gevonden.’

‘Wat stond daar in?’

‘Geen idee,’ zei Laurence.

‘Oké, ga verder.’

‘Nostradamus bleef niet bij de pakken zitten en ontdekte op zijn reis door Egypte nog andere interessante boeken. Daaruit leerde hij hoe hij visioenen kon oproepen en hoe plantenextracten zijn geestelijke toestand konden beïnvloeden. Langzaam aan begreep hij dat zijn helderziendheid van goddelijk belang was en dat hij een echte tovenaars in de ogen van de onwetende leek was. Al zijn bevindingen schreef hij op om ze later uit te kunnen geven.’

‘Bedoel je de beroemde Centuriën?’

‘Ja, om zich geen moeilijkheden op de hals te halen beschreef hij zijn toekomstbeelden in kwatrijnen die niet chronologisch op elkaar volgden, maar volgens sommigen bestaat er een sleutel. Helemaal heeft hij de oplossing van het raadsel en de sleutel van zijn boek meegenomen in zijn graf.’

‘Hoe is hij gestorven?’ vroeg Remie.

‘Ze hebben hem dood aangetroffen op de bank van zijn terras, met geopende ogen naar de hemel kijkend.’

‘Hij zag het allemaal in de sterren.’

Remie kon een glimlach niet onderdrukken.

‘Jij gelooft mijn verhaal zonder vervelende vragen te stellen,’ zei Laurence, ‘maar er zijn critici die beweren dat Nostradamus goed kon inspelen op de toenmalige lichtgelovigheid van de mensen. Misschien was hij een ongelooflijk goede entertainer.’

‘Misschien wel, maar nu weet ik nog niet wat hij van jou wou?’

‘Wel, Fiebi en ik hadden enkele boeken in de bibliotheek geleend en ik zat hier in mijn kamer te lezen terwijl Fiebi zich in haar eigen kamer had teruggetrokken. Ineens hoorde ik een auto onder mijn venster tot stilstand komen, maar ik lette daar verder niet op. Het boek boeide me zodanig dat ik niet onmiddellijk de man in zwarte raceoverall voor mijn bed opmerkte. Het was een man met een baard die uitliep in twee punten. Ik dacht, dit kan niet, omdat ik net een beschrijving van die man in het boek had gelezen. Hij noemde zich Nostradamus, meester der tijden. Hij legde uit dat hij was gekomen om uit te zoeken wat voor een vrouw jij had uitgekozen.’

‘En was hij tevreden?’

‘Ik denk het wel, want hij betastte me.’

‘Wat?! Heeft hij je toch aangeraakt?’

‘Niet zoals jij denkt,’ zei Laurence, ‘voor zijn komst had ik onder de douche een eigenaardige ervaring met onzichtbare handen die mijn lijf streelden, Fiebi kan dat beamen, want het overkwam haar ook. Nostradamus keek vanachter het voeteinde op me neer en ik leek wel van steen. Toen Fiebi onze kamer kwam binnengestormd, kon ik me weer bewegen, maar Nostradamus was verdwenen. Fiebi geloofde mijn verhaal niet, maar ik ben er zeker van dat jij me gelooft.’

‘Natuurlijk, want mijn verhaal past in dat van jou.’

‘Dat is nog niet alles. Ik heb een briefje op het bed gevonden dat van niemand anders kan zijn dan van Nostradamus.’

Laurence gaf hem een stuk papier dat er erg oud uitzag.

Remie ging in het licht van het raam staan en las hardop: *‘Een mand die de juiste weg beklimt, van liefde voor één lichaam naar meerdere lichamen, van elegante vormen naar heerlijke*

gebeurtenissen en van die onvergetelijke belevissen naar lumineuze ideeën, die zal de absolute schoonheid zien. Met zijn ogen zal hij geen beelden registreren maar de enige werkelijke wereld maken en zich zo een weg naar onsterfelijkheid banen.'

'Niet niks hé?' vroeg Laurence.

Remie tuurde door het venster.

De kunst van de profetie zat misschien enkel in een goed geschapen imaginatievermogen. Profeten zagen helemaal geen visioenen en ze verzonnen ook geen dingen. Met hun fantasie máakten ze dingen, ze ontstonden bij het denken.

Iemand klopte op de deur. Zonder een antwoord af te wachten, kwamen Lewie en Fiebi binnengestormd. Lewie toonde de dwarsfluit die hij op het kasteelfeest had uitgeprobeerd en in het beenzakje van zijn broek had teruggevonden.

'En ze heeft tien knoppen.'

Remies interesse was gewekt.

'Hoeveel knoppen heeft een normale dwarsfluit?' vroeg hij.

'Ik heb er geen idee van,' zei Laurence.

'Maar ze is niet versierd met runen,' merkte Fiebi op.

'Dan zijn we klaar om een kwartet te beginnen,' zei Lewie.

Niemand kon zich echter voorstellen welk soort muziek dat orkestje zou kunnen spelen.

Ineens had Remie een idee:

'Ik stel voor dat we er een spelletje van maken. Kom over een kwartier frisgewassen terug naar hier, met alleen een vers laken om je lichaam geslagen.'

'Wat bedoel je?' vroeg Fiebi.

'Geen vragen, doen,' besliste Remie.

'Oké, kom dikkerd,' zei ze tegen Lewie, 'misschien kunnen we iets seksueels bedenken tijdens onze wasbeurt.'

Remie wist niet waar zijn idee naartoe zou leiden, maar de kans om een grapje met Fiebi en Lewie uit te halen, kon hij niet laten liggen.

'Geen seks voor het spel, Fiebi,' zei hij streng.

Ze keek kwaad. Remie kon zijn lach bijna niet inhouden en hij zag Laurence op haar lippen bijten.

‘Na het spel zal ik het weer goedmaken,’ zei Lewie.

Samen verlieten ze de kamer.

Laurence stond op en liep naar de badkamer, maar in de deuropening keek ze schalks achterom en vroeg:

‘Zin in een pijpbeurt?’

Gehuld in verse lakens en zittend op het tapijt ontvingen Remie en Laurence hun kameraden in hun hotelkamer. Lewie en Fiebi waren eveneens in wit linnen gehuld en wachtten Remies instructies gelaten af.

‘Zet jullie elk op een hoek van het tapijt. Zorg ervoor dat je goed zit opdat je niet hoeft te verzitten tijdens het spel.’

Remie deed voor hoe ze het beste een tantra- of yogahouding aannamen. Stilzwijgend deden ze hem na.

‘De instrumenten liggen in handbereik achter jullie. Wanneer het zover is, zal ik een teken geven om ze te gebruiken. Tijdens het spel verwacht ik van jullie discipline. Niet praten. Als je toch iets wilt zeggen, zing het dan.’

‘Zingen?’ vroeg Lewie, ‘ik kan niet zingen.’

‘Je zult merken dat het beter gaat dan je denkt,’ zei Remie.

Hij gaf ieder een blad en zei:

‘Ik heb hier enkele notencombinaties opgeschreven. Het zevende notenpaar is heel belangrijk, want dat komt overeen met een winnende rallyauto. Het klinkt als het geruis van zijn snelle vaart.’

De spelers glimlachten omdat hij zijn rol zo serieus speelde.

‘Dit belooft wat,’ zei Lewie voordat Remie met een hard *sht* duidelijk maakte dat de periode van discipline en zwijgplicht was begonnen.

‘Waar haal je het idee van dit spel?’ vroeg Fiebi.

‘Uit een horoscoopboek, maar laten we beginnen met de vraag wie we zijn.’

Een halfuur later – de spelers hadden zich netjes gedragen – legde Remie zijn eerste bevindingen uit:

‘Ik begin bij Lewie, want hij is er het slechts aan toe. Babel is zijn oernaam. Zijn element is vuur en dat maakt hem boosaardig. Hij streeft naar materialisme en laat zich willoos meeslepen door seksueel genot waardoor hij grote kans maakt op geslachtsaandoeningen.’

Lewie reageerde niet en gaf zo toe dat Remie dicht bij de waarheid zat.

‘Fiebi’s oernaam is Elisja en haar element is water. Zij wil in alle omstandigheden opvallen en raakt gemakkelijk verliefd. Mogelijk krijgt zij last van spijsverteringsstoornissen.’

Fiebi keek in het rond om de reacties te peilen en besliste te zwijgen tot ze alle beschrijvingen had gehoord.

‘Laurence heette in de oertijd Saraï. Haar element is aarde, ze is niet van haar stuk te brengen en streeft naar spirituele overwinning. De kans zit erin dat ze een aandoening aan het zenuwstelsel oploopt.’

‘Het wordt beter en beter,’ zei Laurence.

‘Stilte,’ riep Remie.

Hij keek haar eventjes kwaad aan omdat ze de zwijgplicht niet nakwam, maar dan gaf hij haar een knipoog en vervolgde zijn bevindingen:

‘Mijn oernaam is Rama en mijn element is lucht. Ik heb een groot inlevingsvermogen en een goed overzicht op de wereld. Helaas zullen ademhalingsstoornissen me op mijn weg hinderen.’

‘Dat weten we ook weer,’ zei Lewie en maakte aanstalten om op te staan.

‘Blijven zitten Lewie Spaas. We weten nu wie we zijn, maar we moeten ook nog uitzoeken wie of wat we worden.’

Lewie liet zich terug op zijn achterwerk vallen en keek verveeld naar Fiebi. Ze trok een gezicht om te zeggen dat hij nog even het spel moest meespelen, anders zouden ze achteraf niet vrijen.

‘Lewie, jij krijgt van mij het magische woord *fileh* waarmee je alle mogelijke buitenzintuiglijke lusten kunt oproepen,’ zei Remie, ‘voor Fiebi heb ik *lathu*, voor Laurence *laukar* en voor mezelf *alu*.’

‘Kun je dat eens uitleggen?’ vroeg Fiebi.

‘Lathu is een dwingende oproep tot contact met de doden. Laukar roept de dwang naar voortplanting op en doet verschijningen materialiseren. Alu maakt van mij een runenmeester die tegelijk op twee plaatsen kan zijn, of op verschillende tijdstippen op dezelfde plaats.’

‘Meen je dat?’ vroeg Lewie.

Remie negeerde hem omdat Fiebi een betere vraag stelde:

‘Geloof jij in die magische woorden Remie?’

‘Ja, toverspreuken werden al in de oude Egyptische magie gebruikt. De woorden of woordcombinaties moet je correct en in de juiste volgorde uitspreken, anders hebben ze geen effect. De vikingen gebruikten amuletten met runen erop geschreven, maar die spraken een vloek uit over de vijand en waren geen bescherming voor de drager. Vergeet niet dat het zingend herhalen van het magische woord dat je van mij gekregen hebt, helpt om de geesten een gemakkelijke doorgang naar deze wereld te geven.’

Fiebi knikte.

Remie nam de kaart op die hij had klaargelegd en vouwde ze open. Het was een cirkelvormig stuk plastic met aan de rand ervan twee coderingscirkels.

‘Je schrijft met deze uitwisbare stift in de binnenste cirkel een vraag op en op de buitenste cirkel zal naarmate het spel vordert een antwoord in runen verschijnen.’

‘Hoe komen die antwoorden tevoorschijn?’ vroeg Laurence.

Remie dacht even na en zei:

‘Als we geluk hebben maken we contact met een geest. Die zal het voor ons opschrijven.’

Remie grijnsde.

‘Meen je dat Remie?’ vroeg Lewie.

‘Toch wel, wacht maar af. Een entiteit zal ons helpen, maar we moeten oppassen voor kwade geesten. Probeer niet in trance te geraken, want als medium heb je dan geen controle meer over je eigen lichaam.’

‘Lewie heeft nu al geen controle meer over een deel van zijn lijf,’ zei Fiebi.

Het was duidelijk welk deel ze bedoelde.

‘Lach jij maar,’ zei Lewie, ‘ik zal niet schrikken als je in een kwelgeest verandert, want dat ben je al.’

Ze lachten allebei.

‘Ik zou maar niet te hard lachen,’ zei Remie, ‘tijdens het contact is het mogelijk dat je gelaatstrekken de vorm van de geest aannemen.’

‘Ik geloof er niets van,’ zei Laurence.

Remie merkte een zenuwachtig trekje rond haar mond.

‘Je zult het wel zien,’ zei hij, ‘alles is mogelijk.’

Op haar gezicht verscheen een spottende glimlach, ook Fiebi en Lewie begrepen dat hij te zeer in zijn fantasie opging.

Ondanks hun ongeloof wilde hij zijn kompanen nog op één ding wijzen:

‘Laat jullie vooral niet verleiden om mee naar de schimmenwereld te gaan, oké?’

Ze zongen magische woorden en hun muziekinstrumenten bleven niet onaangeroerd. Remie verwachtte dat het spel hen in contact met de geesten zou brengen, maar het was slechts een aangenaam tijdverdrijf.

Hij probeerde het serieus te houden, maar Fiebi en Lewie stelden onnozele vragen over wat er onder hun lakens zat. Laurence raakte opgewonden en Remie vond het beter dat Lewie en Fiebi naar hun eigen kamer gingen om de apotheose intiem te beleven.

Terwijl Laurence de kamer op orde bracht, lag Remie op bed uit te rusten om de avond met een fris hoofd aan te kunnen vatten. Zijn

verjaardag leek hem een uitstekende gelegenheid om de bloemetjes buiten te zetten.

Hij dacht na over de schimmenwereld die hem langs alle kanten omringde maar waar hij helemaal geen vat op had. Hij voelde zich als een spiritist die contact zocht met geesten van overledenen en stelde zich voor dat zij vorm kregen door zijn eigen gedachten.

Sommige mensen kunnen beelden van belevenissen uit het verleden registreren zonder er een persoonlijke binding mee te hebben. Er zijn zelfs mensen die schimmen tot buiten de grenzen van hun hersenen op de buitenwereld kunnen projecteren. Hoe doen ze dat? Hebben zij een speciaal gen in hun DNA?

Remie stelde zich voor dat die mensen informatie opvingen in hun dromen of via hypnose. Of stemden zij hun hersenen af op de buitenzintuiglijke golven van mensen uit het verleden, het heden of de toekomst, zoals een radio-ontvanger? Had hij die kundigheid zonder dat hij het wist? Dat betekende dat Laurence, Fiebi en Lewie ze ook bezaten. Het kon natuurlijk ook zijn dat ze naar voorspellingen toeleefden en ernaar handelden.

Remie voelde hoe Laurence het zwaartepunt van zijn seksualiteit begon te masseren. Zijn ogen hield hij gesloten en zijn brein was niet helemaal alert, maar zijn speelorgaan had geen verdere instructies nodig en groeide volautomatisch naar zijn maximale grootte. Voor één keer liet hij zich verwennen. En Laurence kon meer met haar mond dan verhalen vertellen.

Laurence en Remie ontvingen Lewie en Fiebi op hun hotelkamer voordat ze naar het restaurant zouden vertrekken.

‘Terwijl jullie met andere dingen bezig waren, ben ik me gaan informeren over onze plaats in de algemene rangschikking,’ zei Lewie schalks, ‘blijkbaar zijn we van de derde naar de vierde plaats gezakt vanwege de niet verreden proef.’

‘We hebben nog twee dagen om de achterstand in te halen,’ zei Remie, ‘dat lukt ons wel.’

‘Als de goden met ons zijn,’ zei Laurence.

‘Ik heb een cadeautje voor je god meegebracht,’ zei Lewie knipogend naar Laurence.

Hij overhandigde Remie de speelgoedmotorcrosser die Remie hem ooit voor zijn verjaardag had gegeven.

‘Geweldig,’ riep Remie en probeerde het ding uit.

De motorcrosser maakte een wheelie en knalde tegen de muur.

‘Hij werkt nog,’ zei Lewie verrast.

‘Hier, klein kind,’ zei Laurence tegen Remie en gaf hem een doosje met een rood strikje omheen.

Remie maakte het open en haalde er het speelgoedautootje uit dat zij tot nog toe als talisman had gebruikt.

‘Ben je er zeker van?’ vroeg hij.

‘Jij hebt alle geluk van de wereld nodig om de race te winnen.’

Remie bedankte haar met een gemeende kus op de mond.

Fiebi kwam met een middelgroot pak aan. Remie vermoedde een boek, maar hij hield er de spanning in door het papier er langzaam af te halen.

‘Wow, een boek over draken. Bedankt Fiebi, jij weet wat me aanspreekt,’ zei hij en drukte zijn dankbaarheid uit met een kus op een van haar mondhoeken.

Lewie had zich ondertussen op een medisch boek gestort dat Remie had meegenomen om de tijd te doden tijdens de rallyweek.

‘Remie, ik heb niet alleen ‘s morgens maar de hele dag door last van ochtendstijfheid. Staat daar ook iets van in dit boek?’

De zusjes Gillon schoten in de lach. Remie barstte op zijn beurt in lachen uit.

Met een halfuur vertraging vielen ze het restaurant van het hotel binnen. Remies verjaardagsfeestje kon beginnen.

Ze aten, praatten en betaalden de rekening. Remie en Lewie namen hun vrouwen vervolgens in de arm en wandelden door de straten van Charleville-Mezières.

De markt stond vol met kermis- en circusattracties. Laurence schrok toen ze een heuse struisvogel zag aankomen, maar Remie herkende er onmiddellijk een rare vogel met mensenbenen in.

Ze zetten zich op het terras van een café. Remie en Laurence hielden het bij een colaatje. Lewie en Fiebi kozen echter voor een alcoholische drank: cactusjenever.

Toen het kouder werd gingen ze binnen aan de toog zitten. Daar kwamen ze enkele collega-rallyrijders tegen. Zij toonden een grote belangstelling voor de vrouwen waardoor Remie zich een beetje buitengesloten voelde.

Lewie kreeg ook geen aandacht meer van Fiebi en zei:

‘Stop met drinken, je bent een echte zuipschuit.’

‘Ik ben niet met je getrouwd,’ zei ze.

Lewie en Fiebi kibbelden nog wat voort. Remie zweeg, maar Laurence hield het hoofd koel en zei:

‘Hou nu eindelijk eens op. De tijd om te gaan is gekomen.’

Het gezelschap volgde haar terug naar de auto. Laurence zette zich achter het stuur van de Panda en Remie nam plaats op de passagierszetel. Lewie en Fiebi zetten zich op de achterbank maar bleven uit elkaars buurt.

Onderweg probeerde Remie de brokstukken tussen Fiebi en Lewie te lijmen.

‘Jongens, stel jullie niet aan en maak het alstublieft weer goed.’

Het bleef stil. Remie hoorde Lewie grommen en Fiebi reageerde door te grinniken. Remie keek naar Laurence die via de binnenspiegel kon zien wat er gebeurde. Ze glunderde en zei:

‘Fiebi, zo snel moet je nu ook weer niet toegeven.’

Remie kon de weg naar dromenland niet vinden. Voor het eerst tijdens de rally had hij een pen ter hand genomen om zijn belevenissen van de afgelopen dagen op te schrijven. De vier bladzijden die hij al had geschreven, vormden samen nog geen boek, maar ze konden er wel een worden.

Primeerde het schrijven of was het belangrijker om ook gelezen te worden? Hoopte hij als schrijver op succes? Hij wilde niemand zijn mening opdringen, maar het leek hem een goede manier om zijn gedachten onsterfelijk te maken. Zijn prehistorische ouders hadden dat ook gedaan door op rotsen te schilderen.

Er was altijd wel iemand die de belangrijkste boodschappen aan de volgende generatie doorgaf. Al ging het om kennis, filosofie of fantasie, elke keer waren dezelfde teksten verschenen maar werden de onderliggende betekenissen anders geïnterpreteerd. De geschiedenis herhaalde zich, net zoals Remie de zoveelste poging was van een god om een goed mens op de aarde neer te zetten.

Remies broer had zijn eigen scheppingsverhaal in een boek laten uitgeven. Remie had er een levensfilosofie in teruggevonden die zich baseerde op de moeder en haar nakomelingen. Als vader bleef zijn broer liefst op de achtergrond. Hij dacht dat de big bang vrouwelijk was, dat de moeders in spe bij het vervangen van hun tampons de touwtjes van de wereld in hun handen hadden en dat enkel een vrouw de tijdlijn tot een eeuwige cirkel kon ombuigen.

Ondanks zijn optimistische visie op de wereld kon Remie zich zijn eigen boek niet anders voorstellen dan als een verzameling scherven van een spiegel.

De pen viel uit zijn slappe handen, maar dat merkte hij niet.

Vrijdag 22 september

Etappe 6: Charleville Mezières – Stavelot (88/134)

Remie schoot wakker en merkte dat hij alleen in bed lag. De wijzers van zijn horloge wezen 07u15 aan. Hij begreep dat hij slechts één kwartier had om op tijd voor de ochtendproef te komen. Het was vreemd dat Laurence hem niet had gewekt.

Hij stapte uit het bed, viel bijna terwijl hij staand zijn kousen aantrok en kleepte zich vlug aan. Scheren en tandenpoetsen sloeg hij over, zich kammen hoefde niet. Vervolgens stootte hij de gang op naar de kamer van Lewie. Hij bonkte op de deur, deed ze zonder te wachten open en stapte resoluut naar binnen.

Het bed van Fiebi en Lewie was leeg. Wat was hij vergeten? Remie dacht na, maar zijn geheugen liet hem in de steek. Hij keek op zijn horloge en schrok. Hij had de secondewijzer voor de grote wijzer aangezien. Het was niet 07u30 maar 08u00.

Een harde klap weerklonk achter hem. Hij draaide zich om en merkte dat de deur naar de gang dicht was geslagen. Had de schoonmaakster ze achter zijn rug gesloten? Of was het misschien de wind door het open venster geweest?

Hij haastte zich naar de deur en greep de klink vast, maar wat hij ook deed, hij kreeg ze niet open. Hij hoorde weer een slag. Geschrokken draaide hij zich om. Het venster was dichtgeslagen en het gordijn van horizontale lamellen was naar beneden gerold. De zon scheen door de spleten naar binnen. Stralenbundels bewogen van boven naar onder alsof de zon veel sneller dan anders opkwam.

Uit het zonlicht en de stofdeeltjes in de kamer materialiseerden zich een stel handen, gebald als vuisten. Ze gingen langzaam open en waren leeg. De rechterhand knipte met zijn duim en meteen verschenen nog drie paar handen naast elkaar in de ruimte. Samen voerden de acht handen een dansend handenspel op dat op een goocheltruc leek.

Remie kon zijn ogen niet geloven. De verschijning sloeg alles wat hij ooit in boeken over vreemde verschijnselen had gelezen. Nu begreep hij de mensen die ooit getuige waren geweest van zoiets buitenissigs dat ze kwaad werden omdat niemand hun verhaal geloofde.

De handen groeiden tot lichamen, twee mannelijke en twee vrouwelijke. Hun gezichten keken hem strak aan zoals alleen etalagepoppen dat zo goed kunnen. De vier mensen leken op Maya-indianen in het kostuum dat ze enkel bij het offeren hadden gedragen. Ze verborgen hun gezichten achter helmen die via rubberen slangen met een doos achter op hun rug waren verbonden. Rond hun handen slingerden zich houten slangen en aan hun voeten droegen ze schoenen met hoge hakken. Rond hun middel hadden ze schorten van plastic zoals een kanovaarder er een draagt om het water uit zijn boot te houden.

Het licht door de lamellen was ondertussen zo verzwakt dat Remie de contouren van de hotelkamer niet meer kon zien. Hij zag wel een flakkerend licht ergens tegen de wanden van een grot weerkaatsen.

De indianen leken nu meer op de waterapen die hij al eerder had ontmoet. Een van de mannen hield een grote schelp vast en zette die langzaam aan zijn mond, alsof hij een rol in een stijf theaterstuk speelde. Met bolle wangen blies hij enkele harde luchtstoten tot een geluid van tien sirenen.

Remie liet de man zijn verbazend monotone muziekstuk uitspelen. Toen hij klaar was, reikte hij Remie de schelp aan. Remie begreep dat hij het geschenk niet mocht weigeren en nam het aan. Hij merkte onmiddellijk hoe zwaar de schelp was. In het weinige licht herkende hij een grote nautiluschelp.

De vrouw die het dichtste bij hem stond gaf een teken om erop te blazen.

Remie ademde enkele keren diep in om zijn longen optimaal te vullen en blies in één keer alle lucht eruit en in de schelp. Het geluid overtrof de hoorn van een cruiseschip dat een haven binnenvaart.

Alles rondom hem viel in fotonen uiteen, die met de lichtsnelheid naar nergens ijlden. Zijn grote fantasie drong hem een beeld op waarin hij een vuurspuwend ruimtetuig zag opstijgen, dat van de vier indianen die naar huis terugkeerden.

Toen hij ophield met blazen, was hij weer in de hotelkamer van Fiebi en Lewie. Ze sliepen nog, ondanks de herrie die de kamer minutenlang had gevuld. Hij had nog steeds de schelp krampachtig vast. Stilletjes deinsde hij achteruit de gang in, om hen niet wakker te maken.

Beduusd liep hij naar zijn eigen kamer en was opgelucht toen hij zag dat Laurence nog zoet lag te dromen. Hij liet haar slapen, verliet de hotelkamer en vluchtte langs de trap naar beneden.

In de hal van het hotel keek hij op zijn horloge: 05u45. Ter controle keek hij naar de klok boven de balie. Die gaf hetzelfde uur aan. En dat stelde hem weer gerust.

Hij installeerde zich in een gemakkelijke zetel met de schelp op zijn schoot. Nieuwsgierig legde hij zijn oor te luisteren en dacht eerst het geluid van aanslaande golven op het strand te horen, maar het kon ook hulpgeroep zijn. Wat hadden de Maya's hem willen vertellen? Daar kon hij geen antwoord op vinden, maar hij wist wel iets van hun geschiedenis af.

De Midden-Amerikaanse indianen hadden in een ver verleden een fel licht aan de hemel gezien. Daaropvolgend was de zon voor een poosje verduisterd. Als verklaring hadden ze het verhaal verzonnen van enkele goden die in hun raket naar de aarde waren gekomen om alles weer in goede banen te leiden, maar hun missie was mislukt.

Na de verduistering dachten de indianen dat de zon nooit meer zou schijnen en ze kwamen op het idee om mensen te offeren. Ook zonder die offers was de zon weer opgestaan, maar de verbeelding van de indianen sloeg op hol. Volgens hen zou in de verre toekomst – zo rond het tweede millennium – een zonsverduistering alsnog de aarde voorgoed in het duister hullen.

Rond het tweede millennium? Dat moest 1999 zijn geweest.

Remie schrok omdat iemand op zijn schouder tikte. Hij opende zijn ogen en keek in het gezicht van een vroege hotelbediende die zei:

‘Meneer, u kunt beter naar bed gaan. Een ronkende heer aan de receptie is geen mooi beeld.’

‘Ik ben al weg.’

Toen Remie zich uit de zetel verhief, hoorde hij iets op de grond vallen. Hij zag hoe de grote schelp over het tapijt rolde en aan de rand ervan bleef liggen.

Proef 1: Charleville Mezières – Bouillom (29 km)

Laurence en Fiebi hadden ongelovig met hun hoofden geschud. En Remie had toegegeven dat zijn verhaal over de Maya's vergezocht was, maar de schelp was het beste bewijs dat hem iets onverklaarbaars was overkomen. Niemand had een idee wat ze met de schelp konden beginnen.

Remie was blij dat hij zich weer op de rally kon concentreren. Lewie legde de laatste hand aan de preparatie van de auto maar maakte toch tijd om vrouwelijk schoon te bekijken.

'Heb je die griet van nummer eenentwintig gezien?'

Remie keek geïnteresseerd in de richting die Lewie hem met een veelzeggende blik aangaf. De vrouw stond ergens naar te staren terwijl haar navigator – ook een vrouw – de toestand van hun oranje Ford Cortina uit de zestiger jaren van de voorbije eeuw controleerde. Ze had vermoedelijk de twee stoere binken in hun strakke overalls in de gaten, die naast hun Bugatti Type 55 uit 1932 stonden te pronken.

'Vergeet het Lewie,' zei Remie, 'ben je Fiebi al moe?'

'Naar vrouwen kijken is een hobby. Geef toe dat jij ook je ogen niet in je zakken steekt.'

'Ik zie graag mooie vormen en als ze vrouwelijk zijn is dat meegenomen, maar jij gaat verder, dat weet ik zeker.'

'Akkoord, maar dat belet Fiebi niet om hetzelfde te doen.'

'Dan ken jij haar nog niet,' zei Remie, 'de zusjes Gillon zijn trouwer dan een sint-bernardshond.'

'Vergeet het maar.'

'Daar kom je nog wel achter,' zei Remie profetisch.

Iemand riep via de luidsprekers om dat de rallyauto's naar de startplaats moesten komen. Hun vierde plaats in de algemene rangschikking dwong de mannen er werk van te maken.

Ze kwamen op tijd bij de start aan, en zagen nummer drie nog net wegscheuren. Binnen de minuut voerde de baancommissaris

zijn toneelstukje uit. Maar door de onbeheerste acceleratie zwiepte de Alfa naar rechts en miste hem op een haar na.

Remie had geen tijd om stil te staan bij de mogelijkheid dat de geschrokken man een rapport over zijn abominabele weggedrag aan de organisatie zou overdragen. Als ze wilden winnen moesten ze racen. Remie voelde zich als Jacky Ickx tijdens de enige Formule1-wedstrijd die hij ooit won.

Het duurde niet lang of ze werden door elkaar geschud alsof ze in Parijs-Dakar meereden. Lewie riep allerlei aanduidingen over de staat van het wegdek: asfalt, losse aarde of beton. Hij meldde ook of er een helling of een vlak gedeelte volgde, de aan te houden snelheid en de aanwezigheid van waterplassen, andere vloeibare substanties of verraderlijke, afgevallen bladeren. Hij ratelde erop los, maar de antieke auto die voor hen reed zag Remie als eerste.

Het ding leek veel op een boot op wielen. Op de flank prijkte: LA JAMAIS CONTENTE.

‘Dat is de auto van Jenatzy.’

‘Ken ik niet,’ zei Lewie.

Ze naderden hem veel te snel, wat wilde zeggen dat Jenatzy niet hard reed. Remie remde en kon een aanrijding met het vehikel vermijden.

‘Jenatzy is de Belg die voor het eerst over de kaap van de honderd kilometer per uur ging, met een elektrische motor nog wel.’

‘Nu je het zegt,’ zei Lewie, ‘hij maakt weinig lawaai.’

Remie nam aan dat de man achter het stuur Jenatzy in hoogsteigen persoon was. Jenatzy had geen achteruitkijkspiegels, vandaar dat hij herhaaldelijk achteromkeek. Zo zag Remie dat de man een leren helm en een grote motorbril droeg, dat de kraag van zijn jas omhooggeslagen was, en het opmerkelijkste van alles, dat hij een rosse puntbaard had.

Remie probeerde Jenatzy in te halen, maar de oude zot zwenkte over de onverharde weg naar links en gooide toen iets uit zijn wagen.

‘Pas op Remie.’

Enkele knallen weerklonken aan weerszijden van hun auto.

‘Wat is die gek van plan?’ vroeg Lewie zich af.

‘Vroeger gooiden ze bommetjes om lastige honden weg te jagen. Misschien gebruikten ze die ook om concurrenten te hinderen.’

‘Verdorie, daar doet hij het weer,’ riep Lewie.

Wat Remie de man uit de open auto zag gooien, tartte elke verbeelding. Jenatzy had een klein anker aan een ijzeren ketting links buitenboord gegooid. Het sprong wild over de weg.

‘Straks blijft dat ding ergens hangen,’ zei Lewie.

‘Ik denk dat dát de bedoeling is. Kijk maar.’

Het anker bleef achter de wortel van een struik haken, sleurde ze uit de grond en vertraagde de op hol geslagen auto danig. Het ding bleef echter vreemde capriolen maken en niet veel later botste het tegen een dikke boom waardoor het zo’n schwung kreeg dat het de zijruit van de Alfa aan diggelen sloeg. Een stukje glas vloog tegen Remies voorhoofd, net onder de rand van zijn open helm. Bloed baande zich een weg via zijn neus naar zijn bovenlip en bleef daar hangen. Hij hoefde het maar op te likken.

Het leek Remie beter de achtervolging te staken en remde de auto af, terwijl Jenatzy’s auto onderdoor een reclamebord in de vorm van een reusachtige autoband reed en waarop in grote letters stond: FIRESTONE.

‘Wat doe je nu?’ vroeg Lewie, ‘we moeten die vent een lesje leren.’

‘Nee Lewie, ik laat iedereen zijn gang gaan in de hoop dat de anderen mij ook geen strobreed in de weg zullen leggen.’

‘Ja, die meneer had veel respect voor jou, dat heb ik gezien.’

Ze reden met een snelheid van 30 km per uur onderdoor de autoband. Remie vroeg zich af waarom het reclamebord op zo’n afgelegen plek stond opgesteld.

Maar hij kreeg de tijd niet om daarover na te denken omdat hij een zware auto in de binnenspiegel zag opdoemen. Remie herkende er een Lincoln Continental in.

De auto naderde tot op enkele centimeters van hun bumper. Lewie keek achterom en riep:

‘De voorruit is bewasemd, de bestuurder is niet te herkennen.’

De Lincoln deelde een tik uit aan de Alfa. Maar Remie kon hun auto onder controle houden.

‘Stop de auto,’ riep Lewie, ‘ik zal me er eens mee bemoeien.’

‘Kalmte zal ons redden Lewie. In het volgende dorp vragen we versterking.’

De Lincoln botste weer op de achterbumper van de Alfa. Remie riskeerde het niet harder te rijden, want de bochten in het heuvel-landschap waren gevaarlijk. En een dorpje zag hij nergens.

‘Die treiterauto wil ons opjagen tot we een verkeerd maneuver uitvoeren,’ riep Lewie.

‘Ik weet het.’

‘Remie, je bent gewond, het bloed druipt over je gezicht.’

‘Ja, ik moet mijn hoofdwonde dringend laten verzorgen.’

Via de binnenspiegel hield hij de Lincoln in het oog. Tot zijn grote opluchting zag hij de oranje Ford Cortina van hun vrouwelijke collegaatjes achter de Lincoln verschijnen.

‘Kijk Lewie, er is hulp op komst.’

Lewie herkende ook de auto van de dames die ze voor de start hadden bewonderd.

De meiden in de Ford zetten hun inhaalmanoeuvre in. De Lincoln dreigde er zijdelings op te botsen, maar de Cortina maakte een schijnbeweging en kon een aanrijding vermijden. De Lincoln zwenkte ineens naar rechts en botste met de flank tegen een boom. Hij ontplofte niet zo opzichtig als een auto in een actiefilm. Enkel een zwarte rookwolk bleef achter.

Remie had even niet opgelet waardoor de Ford hun Alfa kon inhalen.

‘Erachteraan Remie,’ riep Lewie.

Remie verdacht Lewie ervan aan zijn libido te willen gehoorzamen, maar hun eerste prioriteit was winnen. Toen Lewie begreep dat Remie de dames liet gaan, zei hij verontwaardigd:

‘Besef je wel wat ons is overkomen? Twee vrouwen zijn ons voorbijgereden, snap je dat?’

Remie vervolgde zijn weg op een gezapig tempo. Samen met de Ford Cortina waren de dorpjes terug in het landschap verschenen. Hun vierde plaats waren ze zeker en vast kwijt.

Aan de meet bleek dat de Ford-equipe helemaal geen Lincoln Continental had gezien. Ze overwogen protest aan te tekenen vanwege onsportief rijgedrag, maar gelukkig kon Lewie de dames op andere gedachten brengen door ze uit te nodigen voor een gratis drankje in de bar.

Toen ze in de Alfa stapten om naar het hotel te rijden, was de stukgeslagen zijruit als bij wonder hersteld.

Op het tafeltje in de wachtkamer van de rallydokter zag Remie een stripverhaal over James Dean liggen, de coureur die hen met zijn gehavende Porsche had belaagd. Toeval of niet, hij haastte zich de strip even door te nemen.

De ultieme droom van James Dean was Formule1-kampioen worden. In 1955 had hij al drie races gereden toen hij op weg naar de vierde race slachtoffer werd van een frontale botsing. Enkel een autokenner zou in het verwrongen aluminium een Porsche Spider 550 hebben herkend.

Remie wist niet of het de bedoeling was om het noodlot te tartten door het nummer 130 op zijn auto te kleven, maar James Dean had er wel tienmaal meer ongeluk mee aangetrokken. Hij had ooit gezegd dat het de kunst was om de kloof tussen leven en dood te vullen door verder te leven na de dood. En daar was hij wonderwel in geslaagd.

Het is geen toeval dat de filmtrilogie van James Dean nog steeds tot de verbeelding spreekt van iedere jongeman die de weg naar onsterfelijkheid wil vinden. Dat hij in het dagelijkse leven een bril droeg, maakte hem een mens van vlees en bloed.

Remie was ooit aan de dood ontsnapt in zijn Alfa Gtv. Zijn verzekeringsmakelaar had hem erop gewezen dat de auto was

ingeschreven op 06-06-2006, een datum waarin het getal van de duivel zat verscholen. Remie wilde niet bijgelovig zijn. Hij hoopte dat hij meer geluk dan James Dean zou hebben, nadat de dokter naar zijn gekwetste voorhoofd had gekeken.

Laurence voelde zich goed in haar vel na het runenspel van de avond ervoor. Maar er waren geen antwoorden gekomen op hun vele vragen. Ze vond het allemaal verwarrend: de tiensnarige muziekinstrumenten, de rare tijdsprongen van Remie en Lewie, en hun eigen vreemde ontdekkingen in de grot.

Ze wilde niet bij de pakken blijven zitten en ging met Fiebi op onderzoek uit in het dichtbijgelegen grottencomplex van Kanne. Ondergronds vonden ze misschien een hint die hen naar de oplossing van het raadsel zou leiden.

In een boekje had Fiebi gelezen dat de grotten niet natuurlijk waren ontstaan. Mensen hadden er al in de veertiende eeuw blokken uitgehakt om er huizen mee te bouwen. Zo was een doolhof van 300 kilometer lang ontstaan met gangen van vier meter breed en galerijen tot tien meter hoog. De wanden van een aantal galerijen waren opgesmukt met muurschilderingen van voorhistorische dieren. Er was ook een fossielenmuseum ingericht en enkele grotten dienden voor de champignonkweek.

Fiebi wilde de toeristeningang niet gebruiken en parkeerde de auto bij een grottoegang die normaal afgesloten was met houten planken maar sinds een enige tijd vrij toegankelijk was.

‘Hoe wist je dat deze ingang open was?’ vroeg Laurence.

‘Ik ben hier enkele weken nog geweest om mijn uitrusting te testen.’

In de grotopening staken ze elk hun lantaarns aan, die op batterijen werkten en die ze op hun rug zouden meedragen. Ze verwachtten er geen stenen werktuigen of fossielen van 3 miljoen jaar oud te vinden, maar ze hoopten dat hun collectieve geheugen zich opnieuw zou afstemmen op dat van de mannen.

Onverwacht naderde een langzaam rijdende auto met ontstoken koplampen. Het leek Laurence een goed idee om haar lamp uit te schakelen en in een nis te springen. Fiebi volgde haar voorbeeld.

De auto reed hen voorbij, de grot in.

Een minuut later kwamen ze uit hun schuilplaats.

‘Heb je die auto herkent,’ vroeg Laurence.

‘Die auto leek op een Leader Le Mans van de equipe Gengis Khan,’ fluisterde Fiebi.

‘Zat Michel Vaillant achter het stuur?’ vroeg Laurence.

Ze grinnikte.

Fiebi was een stripfanaat en kon er niet om lachen.

Ze staken hun lampen weer aan en liepen verder. De gang werd breder en hoger en gaf uit op een zaal van minstens dertig meter lang en twintig meter breed, veel groter dan in het toeristenboekje stond. In het weinige licht zagen ze een heleboel antieke auto’s staan.

‘Dit lijkt op Autoworld,’ zei Laurence.

‘Kijk hier, de eerste auto op stoom uit 1795, een Fardier’, riep Fiebi, ‘en daar een Leclair met de eerste verbrandingsmotor, uit 1870.’

Laurence keek oprecht verwonderd naar Fiebi en vroeg:

‘Hoe weet jij dat allemaal?’

‘Mijn vader was een verwoed verzamelaar van autoprenten. Dat is goedkoper dan echte auto’s kopen.’

Om haar kennis verder te etaleren rammelde Fiebi de namen van alle auto’s die ze herkende af. Hier een Delage, daar een Ford T, hier een White Riley, daar enkele MG Midgets en een Fiat uit 1899.

‘Remie zou hier zijn ogen uitkijken,’ zei Laurence.

‘Dat weet ik zeker,’ zei Fiebi, ‘moet je die Itala zien, en die De Dietrich, het is niet te geloven, maar waarom staan die auto’s in deze galerij?’

‘Iemand wil ons inwijden in de geschiedenis van de auto.’

‘Het lijkt wel op een verzameling die de evolutie van de auto in de laatste honderd jaar voorstelt. Hoe vind je de Opel Kadett van negenendertig?’

‘Hou maar op Fiebi, je bent geslaagd voor het examen.’

‘Misschien is Nostradamus een groter autoliefhebber dan we dachten en heeft hij deze auto’s gestolen,’ zei Fiebi.

‘Je bent gek. Waarom is hij er dan niet vandoor gegaan met de Alfa Giulia?’

‘Oké, het is al goed.’

Ze vervolgden hun wandeling door het autopark. Nog andere exemplaren wekten Fiebi’s interesse. In de F1-auto van Niki Lauda wilde ze wel een rondje maken, of in de Renault Turbo F1. Ze wist zelfs dat een turbo vroeger een *aanjager* werd genoemd.

Verderop herkende Laurence het embleem van Alfa Romeo op drie futuristische auto’s. Fiebi legde uit dat het de enige exemplaren waren van de Alfa-BAT of Berlinetta Aerodinamica Technica, gebaseerd op de 1900 Sprint.

Laurence bracht niet veel interesse aan de dag, maar Fiebi vervolgde haar bijzonder detailrijke rondleiding:

‘Dit is een Nazca-BMW, naar de indianen van de Nazca-woestijn genoemd.’

‘Die lijkt op een vliegende schotel.’

‘Misschien vlogen de indianen met deze auto over de woestijn om hun kunstwerken op de grond te controleren.’

Je kon het nog zo gek niet bedenken.

‘Kijk hier, een droomauto,’ riep Laurence.

‘Wow, mag ik je de Maserati van Juan Manuel Fangio uit negenveertig voorstellen?’

Ze liet even een stilte vallen en herhaalde zijn naam:

‘Fangio.’

Even schrok ze toen ze achter het stuur van de Maserati een jongeman met een leren helm op zag zitten. Zijn witte sjaal wapperde lichtjes rond zijn nek. Het tochtte in de zaal en dat was goed, want het was er veel te warm.

De motor van de auto tikte na alsof hij net de 12 urenrace van de Ardennen achter de rug had. Fangio glimlachte sympathiek. Zijn gelaat was gebruid, of was het zwart van de olie? Laurence en Fiebi durfden zich niet te bewegen.

Fangio stapte stijf uit en naderde Fiebi met uitgestoken armen. Ze wilde niet terugdeinzen en liet zich omhelzen, waarbij haar lamp op de grond viel en uitging.

Laurence zag in de stralenbundel van haar eigen lamp dat Fiebi haar hoofd in zijn hals legde en dat Fangio haar in de nek kuste. Vervolgens nam hij haar hoofd in beide handen vast en kuste haar op de mond. Laurence vond dat Fiebi iets meer had mogen tegenstrubbelen.

Toen Fangio Fiebi's hoofd losliet, vroeg Laurence:

‘Waarom kus je haar?’

De man fronste zijn wenkbrauwen, glimlachte en zei:

‘Ik heb haar enkel iets in haar mond gefluisterd.’

Fiebi hing slap in zijn armen en het was duidelijk dat zij niets aan haar toestand wilde veranderen. Laurence vond het welletjes en vervolgde haar ondervraging:

‘Ik veronderstel dat iemand je opdracht heeft gegeven om ons de zoveelste hint in dit raadsel te geven, of niet?’

De man trok zijn dikke wenkbrauwen op, draaide zijn hoofd naar Fiebi en zei:

‘Ik zag nog nooit van die lippen en ik hoopte vurig dat ik er even aan mocht nippen.’

‘Zeg casanova, hou daar eens mee op,’ riep Laurence.

Fangio draaide zich naar Laurence en sprak haar op een heel andere toon aan:

‘Zwijg, weet je wel met wie je spreekt?’

Zonder een antwoord af te wachten, vervolgde hij:

‘Fangio, de grootste autoracer aller tijden.’

Theatraal nam hij Fiebi's hoofd weer in beide handen vast en kuste haar in cinemastijl. De vermeende tongkus duurde minstens vijftien seconden. Laurence stond als aan de grond genageld. Niet

voor niets onderscheidt de mens zich van alle dieren door zijn kunde om te strelen en te kussen.

Toen Fangio Fiebe losliet, zakte ze in elkaar en kwam met haar knieën hard op de kalkbodem terecht. Fangio hielp haar niet maar deinsde zeker een meter achteruit en zei in de stijl van een toneelspeler:

‘Ik wens jullie een wervelende toekomst toe, maar let op de hardrijders.’

Terwijl Laurence naar Fiebi liep om haar overeind te helpen, stapte Fangio gezwind in zijn auto. Hij startte de motor, zwaaide een kushand en trapte het gaspedaal in. In plaats van vooruit te schieten, viel de motor stil en ging de auto met Fangio in lucht op.

Laurence en Fiebi stonden beduusd naar de plek te kijken waar Fangio verdwenen was. In gedachten zag Laurence de coureur opnieuw een kushand maken, een liefdesgebaar dat minstens tweeduizend jaar oud was.

Fiebi werd langzaam wakker uit haar levensechte dagdroom en nam haar lamp van de grond op. Die werkte nog en ze scheen ermee door de galerij. De verzameling antieke auto’s was verdwenen.

Ze rustten uit in de hotelkamer van Laurence en Remie. Lewie zat onderuitgezakt in de gemakkelijke zetel met zijn ogen dicht en Fiebi bladerde in een tijdschrift. Remie lag op het bed en dokterde een theorie uit. Laurence wilde hem wel daarbij helpen.

In een helder moment had Remie begrepen dat ze nog geen enkele keer iets vreemds waren tegengekomen tijdens de verbindingssritten, alsof het rijden tegen de tijd een noodzakelijk element was in het interwerelds reizen.

Na de ontmoeting met de waterapen en de Maya’s in de hotelkamer had hij al begrepen dat alles te maken had met verloren beschavingen. Na de aanvaring met het anker van Jenatzy’s boot op wielen en de gedeukte aluminium Porsche van James Dean was het duidelijk dat ook de geschiedenis van de auto meespeelde. En na zijn bewogen gesprek met Nostradamus over de toekomst van de

wereld en Fiebi's pakkende interactie met de legendarische Fangio en diens profetische woorden wist hij het zeker: het verleden wilde hem iets vertellen over de toekomst.

'Wie is de grote dirigent achter dit alles?' vroeg Laurence.

Fiebi las nog steeds in haar tijdschrift en Lewie leek te slapen. Al was het slechts voor Laurences oren, Remie spuide zijn theorie uit met de allure van een antropoloog die de pas gevonden fossielen schedel uit de Olduvai Gorge aan het begin van de fylogenie van de mens wilde plaatsen:

'Sinds mensenheugenis zijn er op aarde halfgoden verschenen die de plaatselijke bevolking een eind op weg naar een grotere beschaving hebben gestuwd. Viracocha, Quetzalcoatl, Kukulcàn of Osiris, noem maar op. Het is mogelijk dat zij overlevenden waren van een verloren gewaande beschaving die bij het einde van de laatste ijstijd spoorloos is verdwenen.'

'Bedoel je Atlantis?' vroeg Fiebi terwijl ze haar tijdschrift terzijde legde.

'Niet per se. Ik denk dat een heel speciale ijstijd ooit de hele wereld in zijn macht heeft gehad, zoals de huidige ijstijd Antarctica in zijn greep houdt. Grote stormen, vulkaanuitbarstingen en andere catastrofes waren keer op keer stof voor dezelfde mythen. Een van die voorvallen was de oorzaak van het verval van een beschaving die toen even ver stond als de onze.'

'Misschien hebben wij hun wetenschap geërfd en daarop voortgebouwd,' zei Laurence.

'Allicht gaan wij ook onze ondergang tegemoet,' zei Remie.

Enkele seconden verstreken in stilte. Omdat niemand reageerde ging hij gewoon verder met zijn uitleg:

'Let maar op wat ik zeg: de precessie en de groei van de ijskap zullen aardverschuivingen teweegbrengen. Daar is een klimaatverandering niks tegen.'

Lewie hief zijn hoofd op, opende zijn ogen en vroeg:

'Wat is precessie?'

'Eindelijk wakker Lewie Spaas?' vroeg Laurence.

Hij reageerde niet en keek Remie doordringend aan.

‘Dat is de malende beweging van de aardas op het vlak van de ecliptica of het vlak van de aardbaan rond de zon. Die veroorzaakt de verschuiving van de sterrenhemel en de opkomst van de sterrenbeelden over een periode van zesentwintigduizend jaar. En dat konden onze voorouders al vijfduizend jaar geleden uitvissen.’

Hij vroeg zich af of Lewie het begrepen had.

‘Hoe hebben ze dat klaargekregen?’ vroeg Lewie.

‘Vroeger was de sterrenhemel veel meer dan nu een inspiratiebron omdat er geen lichtpollutie was.’

Lewie verviel in stilzwijgen en Remie vervolgde zijn betoog:

‘Het is mogelijk dat de opgetelde zwaartekracht van een aantal planeten op een lijn, samen met de wringende effecten van de draaiing van de aarde en de groeiende ijskap aan de zuidpool onze beschaving ooit zal vernietigen.’

‘Daar gaat hij weer,’ zei Lewie, ‘onze pessimist denkt dat de wereld teloor gaat.’

‘Amai, iemand die het werkwoord *teloorgaan* durft te gebruiken? Dat is bijzonder knap van je,’ zei Laurence.

‘Let wel Lewie,’ zei Remie, ‘dat onze verre nakomelingen misschien een nieuw begin aan het einde van onze wereld zullen ontdekken.’

Lewie gaapte. Het was duidelijk dat hij de redenering niet wilde volgen, maar Fiebi had aandachtig naar de theorie geluisterd en vroeg:

‘Zou het kunnen dat al die historische figuren ons willen waarschuwen voor een catastrofe?’

‘Misschien wel,’ zei Remie, ‘stel dat de voorspelde toekomst het verleden is van een wereld waarin de tijd de tegenovergestelde richting van onze tijd volgt. Dan is het gemakkelijk om gebeurtenissen te voorspellen, niet?’

‘Hoe denk je dat te kunnen bewijzen?’ vroeg Laurence.

‘Herinner je je de bibliotheek met de achterstevoren geschreven boeken?’ vroeg Remie aan Lewie.

Lewie knikte en Remie vervolgde zijn bewijsvoering:

‘Zo probeerde iemand ons duidelijk te maken dat elk punt op onze tijdskromme een overeenkomstig punt op een parallelle tijdskromme heeft. Volgens mij is er slechts één punt waar beide werelden een gelijke ouderdom hebben en dat moment ligt in de tijdspanne waarin wij nu op deze wereld leven.’

‘Remie Martelle, ik denk dat jij een meer dan gezonde portie fantasie bezit,’ zei Fiebi.

Remie had de Alfa Giulia naar het gesloten wagenpark gebracht en wandelde terug naar het hotel. De zesde dag zat er bijna op. Onder het wandelen dacht hij na over God die zes dagen nodig had om de habitat van de mens voor te bereiden. Op de zevende dag rustte Hij uit. Dat zat er voor hen niet in, want ze stonden op de vijfde plaats in de rangschikking en er restte hen nog maar één rallydag.

God had Adam uit een rib van Eva ontworpen en Adam was haar blindelings in de zonde gevolgd. Remie, zijn gezelschap en iedere katholiek in de wereld had de doodzonde geërfd. Remie stelde zich voor dat die in zijn genen vastgebakken zat, alleen zo kon God in het spel meespelen.

Hij stapte de hal van het hotel binnen, waar de zusjes Gillon en Lewie hem zittend in de zachte zetels opwachtten. Remie wilde Laurence op de wang kussen, maar ze ontweek hem spelend en vroeg:

‘Waar bleef je?’

‘Sorry, een man van de veiligheid dacht dat ik een spion was omdat ik mijn pasje niet bij me had.’

Laurence glimlachte en zei:

‘Kom hier.’

Ze gaf Remie alsnog de kus die hij had verdiend. Hij vond dat ze naar bananentaart smaakte en hij rook behalve haar parfum de geur van pas gewassen huid.

‘Zijn jullie eindelijk klaar?’ riep Lewie.

Hij stond in de deuropening, Fiebi was al naar buiten gegaan.

‘We komen eraan,’ riep Remie en trok Laurence overeind.

Giechelend haastten ze zich naar buiten.

Fiebi zat al achter het stuur van de Panda. Lewie stapte aan de passagierskant vooraan in. Remie en Laurence installeerden zich knus op de achterbank.

Fiebi stuurde de kleine Fiat als een volleerde rallyrijder richting Kanne. Lewie speelde navigator en had het regelmatig aan de stok met haar over de te volgen route. Laurence en Remie trokken zich daar niets van aan. Laurence vond het een goed moment om Remie te zeggen dat ze haar scheiding had aangevraagd. Een rooskleurige toekomst lag in het verschiet.

In Kanne parkeerde Lewie op aanraden van Fiebi opnieuw bij de grotopening waarvan de afsluitende planken om een of andere reden verwijderd waren.

Ze liepen de grot binnen en begaven zich door de gangen naar de plek waar de dames eerder het autopark hadden ontdekt. De lichtbundels van hun lantaarns zwiepten heen en weer en veroorzaakten akelige schaduwen op de grotwanden.

Fiebi liep voorop en bleef uiteindelijk stilstaan in de galerij waar de antieke auto’s hadden gestaan. Ze zocht met haar lantaarn de wanden af en constateerde dat er twee gangen uitkwamen op de galerij. Maar er was geen automuseum en Fangio daagde niet op.

‘Laten we ons in twee groepjes opsplitsen,’ stelde Remie voor.

Iedereen ging akkoord.

‘Hoelang gaat de reservebatterij mee?’ vroeg Lewie aan Laurence.

‘Hoogstens één uur.’

‘Dan zien we elkaar hier binnen het uur,’ zei Lewie.

Hij trok Fiebi bij de hand mee naar een van de twee nieuwe gangen.

Laurence draaide zich naar Remie om en vroeg:

‘Vind jij deze scheiding een goed idee Remie?’

‘Niet echt,’ zei hij, ‘maar als Lewie per se alleen wil zijn met Fiebi, dan moet hij dat zelf maar weten.’

Dus liepen ze de andere gang in.

Lewie liep voorop terwijl Fiebi de stralenbundel van haar lantaarn voor zijn voeten scheen. Ze keek achterom en zag het zwiepende licht van Laurences lamp in de andere gang verdwijnen. Toen ze zich terugdraaide, was Lewie nergens meer te zien.

Ze raakte in paniek en riep:

‘Lewie, waar ben je?’

‘Kalm maar,’ zei Lewie, ‘ik zit hier.’

Opgelucht liep Fiebi waar naar de plek waar zijn stem vandaan kwam en merkte dat er een zijgang was.

‘Zet die lamp maar af,’ zei Lewie, ‘hier is genoeg licht, dat spaart de batterij.’

Fiebi deed dat. Ze liepen verder, tot een schilderij van groene, rode en blauwe lichtvlekken zich voor hen ontplooidde. In een hoek van het plafond verscheen wit licht dat in sterkte toenam. Ze hielden hun armen beschermend voor de ogen tot ze merkten dat het licht weer verzwakte. Toen ze hun ogen durfden te openen, waren de muren en het plafond van de gang in ijs veranderd.

‘Wat moet dit voorstellen?’ vroeg Lewie, ‘zitten we vast in een gletsjer?’

‘Aan het lichtblauwe plafond te zien is het buiten dag.’

Lewie keek in de richting waarvan ze kwamen. De gang leek eindeloos, een donker gat, maar in de tegenovergestelde richting was een lichtpuntje te zien.

‘Laten we naar het licht gaan,’ zei Lewie.

Fiebi ging akkoord.

Lewie ging haar voor. Met een stevige tred liepen ze achter elkaar door de ijsgang. De ondergrond was modderig. Dikke waterdruppels pletten als welkome verfrissing op hun hoofden uit elkaar. Een halfuur later bereikten ze een uitgang. De warme buitenlucht kwam hen tegemoet.

Buiten stond aan weerskanten van het pad een rij menhirs. Het uitgestrekte landschap was kaal, buiten enkele zwerfkeien uit de ijstijd en een dolmen van recentere datum. De zon stond laag maar gaf toch een welkome warmte af.

Ze liepen naar de grootste steenhoop en Fiebi zei:

‘Dit is een begraafplaats in de vorm van een schip.’

‘Versierd met runen,’ zei Lewie terwijl hij de tekst aanwees, ‘ik denk dat het een waarschuwing is, in de aard van: *Wee degene die dit monument breekt of probeert erop te schrijven.*’

Het brommende geluid van een naderend ding verstoorde de stilte rond het graf. Ze draaiden zich om en zagen een rallyauto uit de verte komen aanstormen.

Te perplex om te reageren lieten ze de auto voorbijrazen, waarna hij zonder een stofwolk achter te laten achter de eerste heuvel verdween.

‘Heb je ze herkend?’ vroeg Lewie.

‘Ja, dat waren Remie en Laurence in de Maserati van Fangio.’

Toen ze hun kompanen bij de Panda terugzagen, vroeg Fiebi kwaad:

‘Waarom reden jullie ons voorbij? Hebben jullie ons niet gezien?’

‘Wij kunnen hetzelfde vragen,’ zei Remie, ‘ik ben halsoverkop voor jullie auto moeten wegspringen, die leek op de auto van Jenatzy.’

Fiebi keek Lewie vragend aan en Lewie glimlachte.

‘Vertel dan eens wat jullie is overkomen,’ zei hij.

Laurence schokschouderde en zei:

‘Wat ik weet is dat we door een gletsjer zijn gelopen, tot we bij een gekleurde grafsteen kwamen voorzien van runen in hevige kleuren en versierd met ornamenten bestaande uit draken en slangen.’

‘Onze begraafplaats had de vorm van een vikingschip,’ zei Lewie, ‘en de runentekst vervloekte iedereen die het oord schond.’

‘Wij konden de tekst op de grafsteen moeilijk vertalen,’ zei Laurence, ‘ik denk dat er zoiets stond als: *Ik Eiwi, bewaker van de dood, maakte deze runen.*’

‘En ineens kwamen jullie voorbij gesjeesd in Fangio’s Maserati, eentje voor twee personen,’ zei Remie.

Het werd even stil rond de Panda. Elk puzzelde het voorval op zijn eigen manier in elkaar.

‘En hoe zijn jullie weer hier geraakt?’ vroeg Fiebi.

‘We hebben elkaar daar gekust,’ zei Remie, ‘en ineens stonden we weer in de lege galerij.’

Fiebe keek Lewie glunderend aan. Laurence en Remie begrepen dat hun vrienden het niet bij één kus hadden gelaten.

Proef 2: Saint-Hubert – Stavelot (59 km)

De mannen waren net op tijd voor de start van de snelheidsproef. Hun vijfde plaats in de algemene rangschikking zouden ze kunnen verbeteren met de nodige teamspirit en inzet. Ze voelden zich goed in hun vel en gingen ervoor.

Bij het passeren van Baraque de Fraiture hoorden ze een geraas dat leek op een gevechtsvliegtuig, maar het stoorde hen niet langer dan het tuig nodig had om voorbij te vliegen. Zo veroverden ze de tweede plaats.

Lewie en Fiebi gingen naar het avondfeest met als grote gast Freddy Loix. Laurence en Remie bleven op hun hotelkamer.

Laurence lag te slapen en Remie zapte erop los. De kleine tv in de hoek bood via twintig kanalen allerhande koopwaren aan die hij niet nodig had, soapseries die over het liefdesleed van familieleden onder elkaar vertelden, praatshows waarin langs het onderwerp werd gesproken en nieuwsberichten over de vogel in de brievenbus die daar op zijn eieren broedde, of over de man die plastic zakken met menselijke lichaamsdelen op afgelegen plekken achterliet.

De dood was overal. Ziekte, verkeersongevallen, moorden. Bij elke dierbare dode had Remie zijn hartzeer verbeterd. De doodkist had elke keer respect afgedwongen en hem vervuld van een zeker ontzag voor de machten die sterker waren dan die van de mens. De ene zijn dood was de andere zijn brood. Was het verleden van de ene de toekomst van de ander?

Omdat hij het antwoord noch in zijn brein noch op tv vond, stapte hij stilletjes uit het bed om Laurence niet wakker te maken. Hij zette de tv uit, trok zijn pyjamajasje aan en liep het balkon op.

Rillend keek hij op naar de open sterrenhemel en herkende het sterrenbeeld Orion. Links flonkerde Venus boven de horizon. Veel minder opvallend en iets hoger zag hij Mars hangen. Maar hij voelde zich goed op aarde, de wieg van de mens en de droom van een god die anoniem wilde blijven.

Door de regel van de gulden snede toe te passen hadden de organisatoren van de rally een spiraalroute door België en Noord-Frankrijk uitgestippeld. Wellicht lagen zijn belevenissen in de toekomst ook zo vast als de aaneengeregen rallyritten op een landkaart.

De infrastructuur van de wereld dwong hem maatschappelijke regels te volgen en zijn vrije wil nu en dan uit te schakelen. Maar het leek hem beter zich niet in zijn lot te schikken en alle profetieën te verbreken.

‘Remie, het is koud, wil je het venster sluiten?’

Hij sloot het venster, gleed tussen de lakens naast haar en zei: ‘Sorry.’

‘Het is niet erg,’ zei ze zonder haar ogen te openen.

Hij sloot zijn ogen.

De zon was enkele dagen eerder over de evenaar gezweefd en had daarmee de herfst ingeluid. Hij wist niet welk seizoen hij het liefst had. De zomer die voorbij was? De lente die altijd op zich liet wachten? Hoe lang zou de aarde de dans rond de zon nog volhouden? Hoe kon hij zichzelf naar een robot kopiëren om bij de dood van het heelal via een wormgat naar een parallel heelal te reizen? Om daar een god te spelen?

De slaap had Laurence al overmand en Remie gaf zich nu ook over aan het zandmannetje.

Zaterdag 23 september

Etappe 7: Stavelot – Neerpelt (72/126)

Proef 1: Stavelot – Eupen (31 km)

Dopingcontroles waren er voor bestuurders én voor copiloten. Lewie had de vorige avond iets te veel alcohol gedronken, maar hij dacht daar geen effect van te zullen ondervinden tijdens de rit. Toch vroeg hij Remie niet ruw te rijden, kwestie van zijn maag wat te ontzien.

Winnen zou fantastisch zijn, maar ze mochten vooral hun tweede plaats niet verliezen. Als een furieuze Patrick Snijers stooft Remie de bochtige weg naar Francorchamps op. In nog geen vier seconden bereikte de auto de ongelooflijke snelheid van 100 km per uur.

Lewie riep dat Remie tot 140 km per uur op het rechte stuk van ongeveer anderhalve kilometer mocht gaan. Remie raasde over de goed onderhouden asfaltweg, remde net voor de top van de volgende heuvel af en reed met een matige snelheid het circuit van Francorchamps op.

Voorbij de tribunes dook de Alfa Giulia de Radillon in. In die bocht was de maximale G-kracht in de auto vergelijkbaar met die in een zwenkend gevechtsvliegtuig.

In de volgende bocht naar links doemde onverwacht een lif-tende man op. Remie ontweek hem behendig en ging op de rem staan. De auto kwam met piepende banden tot stilstand.

‘Wat doe je nu?’ vroeg Lewie.

‘Herken je hem niet?’

Lewie keek achterom en zei:

‘Geen idee.’

Lewie wist niet dat Remie de onbekende aan zijn opvallende helm had herkend: heldergroen met een gele band erover.

‘We nemen hem mee.’

‘Verdorie Remie, hij houdt ons op.’

‘Met hem erbij zal het nog veel sneller gaan.’

‘Jij je zin.’

Remie reed een eindje achteruit, terwijl de lifter de auto tegemoetkwam. Hij had zijn helm al afgenomen toen hij op Lewies ruit tikte. Lewie keek Remie verwonderd aan en Remie maakte hem met een handgebaar duidelijk dat hij moest uitstappen om de man achterin plaats te laten nemen.

‘Even controleren,’ zei Lewie terwijl hij de zijruit omlaag draaide. Aan de lifter vroeg hij:

‘Wie ben jij?’

‘My name is Ayrton Senna, can I have a ride please?’

‘Zie je wel,’ zei Remie.

Lewie stapte uit en zei:

‘Please mister Senna, get in.’

Toen Ayrton instapte, groette Remie hem met een hoofdknikje. Het duurde even voordat Ayrton goed zat in de krappe ruimte.

‘Let’s go,’ zei hij.

Remie gaf plankgas en ze vervolgden zwijgend hun weg.

Toen Ayrton nog leefde was hij niet erg tuk op de media geweest. Een grote prater was hij ook al niet. Remie wilde hem met rust laten, maar hij was nieuwsgierig naar de oorzaak van zijn fatale ongeluk op het circuit van San Marino.

‘What was – ’

Remie hoefde zijn zin niet af te maken, want Ayrton vertelde spontaan zijn verhaal. Hij legde uit dat hij punten moest scoren voor het wereldkampioenschap en beschreef hoe hij plankgas de Tamborello instuurde, een flauwe bocht naar links. Niets om schrik van te krijgen, behalve als er iets verkeerd gaat met de mechaniek. En dat was gebeurd. Door de hoge snelheid en de lagere druk in de banden vanwege een langzame ronde net daarvoor, had de auto het asfalt geraakt. Daardoor was de neerwaartse druk plotseling weggevallen en had de middelpuntvliedende kracht het heft in handen genomen.

De klap tegen de betonnen muur was hard, maar in tegenstelling tot de donkere bijna-doodervaringen van andere mensen was zijn wereld mistig grijs geworden. Hij had zijn raceauto niet naar de pits gereden maar bij de betonnen muur geparkeerd.

Hij zei niet dat een stang van de ophanging zijn helm had doorboord, en ook zijn hoofd. Op slag dood. Wel vertelde hij dat hij het vreemd had gevonden dat een Braziliaans vlaggetje langs de boord van het circuit lustig wapperde ook al was er geen zuchtje wind.

Toen was zijn oog op een klein apparaat ter grootte van een zaktelefoon gevallen. Dat ding hield hij Remie voor.

‘I don’t know how this thing works,’ zei Ayrton, ‘all I know that it is called an Eiwi.’

Dat stond op de zijkant, wellicht de merknaam.

Remie herinnerde zich de runentekst op de begraafplaats: *Ik eiwi, bewaker van de dood, maakte deze runen.* Was Eiwi de bouwer van het delicate instrumentje? Hoe kon het de bewaker van de dood zijn? Zat de geest van de maker erin gevangen?

Remie nam het ding aan. Ayrton liet zich achterover in de zetel vallen en verviel in stilzwijgen.

In het schermpje zag Remie hoe het apparaat naar input vroeg. Omdat hij zijn handen vol had met rijden gaf hij het aan Lewie.

‘Het lijkt op een Blackberry,’ zei Lewie.

Hij tikte een telefoonnummer in en drukte op de entertoets. Er werd geen verbinding gemaakt.

‘Bellen gaat niet,’ zei hij.

Lewie draaide zich om en wilde Ayrton iets vragen, maar Remie had al via de binnenspiegel gezien dat hun passagier niet meer in de auto zat.

‘Hij is weg.’

‘Nee Lewie, daar is hij,’ zei Remie en wees naar buiten.

In de lucht hing een engelachtige figuur, een reusachtige versie van Ayrton met een witte aureool boven zijn hoofd. Je zou vleugels verwachten, maar die had hij niet nodig om te vliegen. Ayrton bevoog met hun auto mee – zoals de zon en de maan dat doen – en

leek zich op te maken om de rol van engel der Wake met bravoure te spelen.

‘Wat wil hij ons duidelijk maken?’ vroeg Lewie.

‘Ik denk dat hij onze beschermengel wil zijn.’

‘En waarvoor moet hij ons behoeden?’

Remie antwoordde niet en keek weer naar buiten. Ayrton stond nu in dezelfde pose als die van het gipsen beeldje dat tijdens zijn leven samen met de beeldjes van andere Formule1-rijders op de markt was gebracht.

Ineens voelde Remie een onzichtbare entiteit zijn lichaam overnemen. Hun snelheid nam gestaag toe en hij klampte zich vast aan het stuur. In zijn rechterooghoek zag hij hoe Lewie met zijn rechterhand het handvat naast zijn hoofd vastpakte en zijn andere hand rond de handgreep van de handrem klemde.

Het zou zonde zijn als Lewie de handrem toevallig zou aantrekken terwijl Remie zo meesterlijk met de auto omging, gas gevend met de rechtervoet van God.

Met z'n vieren zaten ze in de hotelkamer te beraadslagen over de dingen die ze nog moesten doen, in de hoop dat de ontknoping van het mysterie op de laatste dag van de rally automatisch zou volgen.

‘We hebben slechts enkele seconden achterstand op de eerste,’ zei Remie, ‘Ayrton heeft ons echt geholpen.’

‘Hij had een stralenkrans rond het hoofd,’ zei Lewie, ‘hoe heet dat ook alweer?’

‘Een aureool,’ zei Remie.

‘Ayrton in de gedaante van een engel?’ vroeg Fiebi ongelovig.

Laurence fronste haar wenkbrauwen, maar vanwege de eerdere opzienbarende ontmoetingen moest ze de mannen wel geloven.

‘Een engel met vleugels?’

‘Nee, zonder. Maar pas op, van engelen weet ik alles,’ zei Remie, ‘zij waren boodschappers van God of hielden Hem op de hoogte van de vele aanbiddingen. Zij waren de link tussen hemel

en aarde. Het was abstract bedoeld, maar de mensen vormden zich een beeld en gaven de doorsnee-engel een stevig stel vleugels. De macht van de engelen groeide en dat maakte God jaloers, maar wat kon hij doen?’

‘Hij liet wetenschappers zoals Galileï en da Vinci ontwakten.’

Laurence was verdomd snel met haar antwoord.

‘Inderdaad, zij gaven boeken uit over planetenleer en vliegtchniek. Dat zette de wereld op zijn kop. De kerk voelde zich verplicht om de engelen te degraderen en stelde ze voortaan voor als engeltjes, of cupidootjes.’

‘Ach, de liefde is mooi,’ zei Lewie.

‘Ben je ziek?’ vroeg Fiebi.

‘Alles prima met mij,’ zei hij, ‘jullie ook?’

Remie zweeg en wierp Laurence een liefdevolle blik toe.

‘Ik dacht dat alleen heiligen een aureool hadden,’ zei Laurence zonder zijn blik te beantwoorden.

‘Dan is Ayrton geen engel maar een heilige,’ zei Fiebi.

‘Ik zie het zo,’ zei Remie, ‘een engel is iemand die van de sterfelijke wereld naar de onsterfelijke levenssfeer overgaat. Het omgekeerde is een geest. Volgens mij kun je naar hartelust overgaan van de geestenwereld naar de stoffelijke wereld.’

‘Hoe ga je dat doen?’ vroeg Laurence.

‘Zijn waar je hoort,’ zei Remie.

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg Fiebi.

Het klonk inderdaad veel te mysterieus.

‘Ik zie mijn wereld zoals ik denk dat ze is, maar ik moet ook luisteren naar wat anderen vertellen over de wereld die zij zien. Luisteren is geloven en boeken lezen is als spelen met de gedachte dat de beschreven werelden echt zijn.’

Iedereen zweeg en Remie filosofeerde lustig verder:

‘Het vergt veel moeite om je in de geestenwereld te begeven. En het is niet zonder gevaar. Je moet je voortdurend afvragen of je niet gek bent en of je met de goede geest omgaat.’

‘Is de zot van het Tarotspel niet de meest heilige figuur omdat hij symbool staat voor overgave?’ vroeg Laurence.

Remie geloofde zijn oren niet. Las Laurence zijn verhaal via telepathie?

‘Je overgeven brengt verrassingen mee,’ zei hij, ‘als je je in het onbekende waagt, kun je om je eigen dwaasheid lachen en herken je het beste jezelf.’

‘Met een spiegel gaat dat ook,’ zei Fiebi.

Lewie en Laurence glimlachten om haar grapje, maar Remie lachte niet omdat zij hem op een idee had gebracht. Via een spiegel kon je misschien van de ene wereld in de andere springen.

Remie probeerde het koude water uit de douchekop te trotseren, maar met momenten had hij veel zin om de warmwaterkraan open te draaien. Hij haastte zich eronder vandaan en droogde zich af. Toen hij zich in de spiegel zag staan, begreep hij dat hij aan zichzelf verscheen.

Geesten, tot daaraan toe, maar hij had nog de meeste problemen met buitenaardsen. Laat ze van een andere planeet komen of via poorten in de tijd, het blijven vreemde gasten. Zij die opperen dat ufo’s hen hebben ontvoerd zijn nog erger. Neuken met een buitenaardse? Belachelijk. Aan de andere kant kan het bestaan van buitenaardsen de mens naar een spiritueel inzicht leiden. Als hij inziet dat de aarde een uniek deel van de kosmos is, zal hij zijn leven beteren.

Remie bleef echter nog met een vraag zitten: waarom had Nostradamus de wereld zien ondergaan in 3797, ondanks alle buitenaardse hulp?

‘Remie Martelle?’

Hij schrok wakker uit zijn gepeins en zag in de beslagen spiegel Laurence uit de mist opdoemen. Ze keek hem via de spiegel verwonderd aan en vroeg:

‘Kon je het water niet dichtdraaien?’

‘Ik dacht na.’

‘Waarover?’

‘Misschien moeten we ons laten ontvoeren door een ufo.’

‘Kleed je dan snel aan, want ik wil niet dat de buitenaardsen jouw slappe toestand zien,’ zei Laurence.

De zusjes Gillon hadden de valiezen gepakt en waren naar Neerpelt vertrokken om er de aankomst mee te maken. Remie zat, in afwachting van de tweede proef om 15u00, op een stoeltje in het wagenpark even buiten Sittard terwijl Lewie de laatste hand aan de Alfa legde.

De equipe van nummer 23 bestond uit een koppel van rond de zestig. Terwijl de man aan zijn Bentley Speed Six uit 1926 sleutelde, keek zijn vrouw in de caravan naar een kleuren-tv aangesloten op een schotelantenne. Van een afstand keek Remie mee.

Hij zag hoe een kale man naar een stevige boom slofte. In zijn hand had hij het uiteinde van een dik touw vast dat hij in zijn volle lengte achter zich aan sleurde. Hij bond het rond de boom en slenterde terug naar zijn auto. Bij het instappen zorgde hij ervoor dat het touw langs het venster naar binnen ging voordat hij het portier dichtsloeg, vervolgens bond hij het touw rond zijn nek. Het volgende beeld toonde zijn voet die het gaspedaal diep indrukte.

De dramatische muziek veranderde in een amusante beat en het eindbeeld leerde Remie dat de auto op een andere auto was gebotst nog voor het touw strakgespannen stond en dat de airbag de man het leven had gered.

Zelfmoord in de auto. Het was een manier om dood te gaan, maar als niet-praktiserend katholiek kon het hem niet in de hemel brengen.

Remie concentreerde zich weer op de tv: een mevrouw uit Périgueux prees haar wasmiddel aan. De naam van de stad kwam hem bekend voor. Hij begreep dat de oude dame in de caravan haar tv op een Franse zender had afgestemd.

Hij herinnerde zich zijn korte vakantie in het begin van de tachtiger jaren van de vorige eeuw. Samen met zijn toenmalige vriendin

had hij de trein van Leuven naar Périgueux genomen. Met de boemeltrien waren ze naar Brantôme gereden en de lange weg naar Bourdeilles hadden ze te voet afgelegd. De volgende zes dagen had hun gastfamilie hen de mooie plekjes in de wijde omgeving getoond, zelfs Montignac waar zich de grot van Lascaux bevindt. Remie had er de bakermat van de Cro-Magnonmens bezocht.

‘Waarover zit je weer te peinzen Remie?’ vroeg Lewie, ‘straks kookt je brein.’

‘Dat zal jou nooit overkomen hé?’ zei Remie.

Hij glimlachte, maar Lewie deed niet mee.

‘Ik weet niet wat er aan de auto scheelt,’ zei hij, ‘de motor valt stil als ik stationair geen gas geef.’

Zo bezorgd had Remie hem nog nooit gezien.

‘Dan zal ik de hele rit plankgas geven,’ zei hij om Lewie op te beuren.

Proef 2: Sittard – Neerpeelt (41 km)

De rit verliep vlekkeloos, tot anderhalve kilometer voor de aankomst. Een man in zwarte kleren stond midden op de weg en zwaaide met zijn armen alsof hij hen tot stoppen wilde dwingen. Maar Remie remde niet.

De man begreep dat zijn hachelijke onderneming geen kans van slagen had en sprong net op tijd opzij.

Ze hadden geen seconde te verliezen en raasden verder.

Een kilometer verder stond nog een zwartgeklede man hen op te wachten, bovenop de Maasbrug. Zijn handen staken in zijn jaszakken en hij gaf de indruk geen centimeter te willen wijken.

‘Pas op Remie,’ riep Lewie, ‘je gaat hem overrijden.’

Het was te laat om te remmen. Remie gaf een ruk aan zijn stuur en de auto kantelde. Zijn brein registreerde het rollen als de beweging van de wereld en niet van de auto. Losliggende dingen kletterden tegen de ruiten en hij begreep dat ze van de brughelling afdonderden.

De dolle rit eindigde niet in de Maas maar liggend op het dak. Remie prees zich gelukkig dat hij geen pijn voelde en zijn armen en benen nog kon bewegen.

Lewie kreunde.

‘Gaat het?’ vroeg Remie.

Hij had geen tijd om naar eigen kwetsuren te zoeken.

‘Ik voel geen pijn,’ zei Lewie, ‘en dat is ongelooflijk.’

‘Onze engelbewaarders hebben hun werk goed gedaan.’

Remie klikte zijn gordel los terwijl hij zich van het dak, dat zich nu onder hem bevond, wegduwde om te vermijden dat hij met zijn hoofd ertegen zou botsen. Hij liet zich uit de kuipzetel zakken en probeerde het portier te openen, maar dat lukte niet.

Lewie vloekte omdat hij zijn eigen deur niet open kreeg.

‘Door het venster dan maar,’ riep hij.

‘Er zit niets anders op,’ zei Remie.

Remie vreesde voor een lekkende tank en haastte zich. Zijn overall bleef enkele malen ergens achter hangen, maar uiteindelijk kon hij zich uit het wrak bevrijden.

Terwijl Remie zijn overall afstofte, riep Lewie:

‘Kom eens helpen Remie, ik raak er niet uit.’

Remie liep rond de auto. Hij kon een glimlach niet onderdrukken omdat Lewie in de raamopening vastzat.

‘Vind je nu nog dat je niet te dik bent?’

‘Het is al goed,’ zei hij, ‘trek me eruit.’

Remie trok, maar hij verloor de greep op Lewies mouw en viel achterover. Van verstomming bleef hij liggen omdat een donkere gestalte boven hem uittorende. Het was de zwartgeklede man die ze bijna hadden omvergereden. Hij stak een hand uit om Remie recht te helpen en Remie nam die gretig aan.

Beduusd keek Remie toe hoe de man naar Lewie liep en hem uit het wrak hielp.

‘Bedankt,’ zei Lewie.

‘Waarom stopten jullie niet?’ vroeg de onbekende.

‘Waarom doen jullie zoveel moeite om ons tegen te houden?’ vroeg Remie.

‘Jullie weten te veel,’ zei hij.

‘Wat weten wij dan?’

‘Doe niet alsof je niets weet.’

‘Was dit dan een poging om ons koud te maken?’

De man trok zijn schouders op en zei:

‘Dat zou te veel opschudding veroorzaken. Als jullie de crash niet hadden overleefd, was ons dat wel goed uitgekomen.’

‘Ik zie het al in de kranten staan,’ zei Lewie, ‘Rallyequipe vermoord door staatsveiligheid.’

De man keek hem verwonderd aan maar zweeg.

‘Hij lijkt op die mannen in de tv-serie *The X-files*, weet je nog Remie? Midden jaren negentig, denk ik. De twee laatste seizoenen hebben ze veel later gemaakt, maar die vond ik abominabel slecht.’

‘Ja, Dana Scully en Fox Mulder wisten ook te veel, maar de regering wilde de wetenschap over buitenaardsen voor zich houden. Is het dat misschien?’ vroeg Remie aan de man in ‘t zwart.

De man leek afgeleid te zijn door iets achter Remie. Remie keerde zich om en zag de andere man in ‘t zwart staan.

‘Nu wordt het menens,’ zei Lewie.

‘Jullie hebben iets wat niemand mag hebben,’ zei de tweede man terwijl hij een revolver trok.

Remie nam de omgeving iets beter in zich op en zag dat ze zich op een verlaten kerkhof bevonden. Het onkruid tierde op de graven rondom hem. Alle foto’s waren verschoten door de zon. En het was vollemaan. Was het een zinsbegoocheling of herkende hij het gezicht van Laurence in de maan?

Het werd tijd om zijn leven in de waagschaal te stellen. Eens te meer balanceerde hij op de rand van de levende en de dode wereld.

Een groepje toeschouwers stond aan het kanaal op de eerste rally-auto’s te wachten. Niet ver daarvandaan was een speeltuin. Laurence en Fiebi hadden er de grote tol uitgekozen om rustig over hun belevenissen te praten.

‘Hoe werkt dat heen en weer springen van de ene wereld naar de andere denk jij?’ vroeg Fiebi.

‘Ik denk dat we ons op elk moment bevinden waar we moeten zijn. De gedachte is genoeg, niets anders telt. Dat is de kracht van de imaginatie. Waarom zou die minder echt zijn dan de tastbare wereld?’

‘Dat kan zijn, maar heb je ook een verklaring voor de ontmoetingen met Jenatzy, James Dean, Fangio en Nostradamus?’

‘Nee,’ zei Laurence, ‘misschien wil iemand, net zoals met de runenboodschappen, ons op het verkeerde been zetten.’

‘En waar kwamen de vikingschepen vandaan?’

Laurence schokschouderde en zei:

‘Ik kan me voorstellen dat de mannen op een filmset verzeild zijn.’

Fiebi glimlachte, dan vroeg ze:

‘Hoe kon de Alfa zichzelf zomaar herstellen?’

‘Ik denk dat die auto in verschillende parallelle werelden tot schroot is gereden en dat hij in onze wereld geen enkel schrammetje heeft opgelopen.’

Ook Laurence was met het vraagspel in haar schik.

‘Waar haalt het getal tien zijn magie?’ vroeg Fiebi.

‘Uit het aantal hemellichamen in ons zonnestelsel, de zon en haar negen planeten.’

Ook al was Pluto slechts een dwergplaneet.

‘Hoe passen de lettercombinaties van jouw naam in dit verhaal?’

‘Misschien dienen ze als mogelijke wachtwoorden voor de Eiwí.’

Ze bestudeerde het schermpje van het Blackberry-achtig ding.

‘Probeer eens je naam in te geven,’ stelde Fiebi voor.

Laurence gaf haar naam in, maar het ding vroeg opnieuw naar input en verder gebeurde er niets.

‘In hoofdletters?’ vroeg Fiebi.

Laurence probeerde het opnieuw. Niets.

Ze staarde naar de horizon waarachter de zon was verdwenen. De maan loste haar af, vol en groter dan ooit, alsof ze net zo dicht bij de aarde stond als honderden miljoenen jaren geleden.

Als het ding een wachtwoord vroeg, moest het iets te maken hebben met de rally. Of met de maan. Laurence liet haar blik van de maan naar het ding in haar handen gaan. Remie had haar verteld dat de meeste computersystemen wachtwoorden van 8 karakters eisen, net zoveel letters als haar naam.

Ineens herinnerde Laurence zich de naam op de gitaar: LUNERACE. Ze had aangenomen dat er een spatie tussen de N en de E stond, maar stel nu dat het LUNE RACE was? Lune betekent *maan* in het Frans. En de rally die de mannen reden is een *race*.

‘Op goed geluk,’ zei ze en tikte het 8-letterwoord in.

Remie begreep ineens dat de mannen in 't zwart de Eiwi wilden. De ene man stond achter hem terwijl de andere Lewie onder schot hield. Lewie keek Remie angstig aan. Ook hij dacht elk moment een kogel tussen zijn ribben te voelen.

De man achter Remie vroeg:

‘Geef me de Eiwi.’

‘Ik weet niet eens wat dat is.’

‘Misschien weet je vriend het wel,’ zei de andere man, die zijn revolver op het hoofd van Lewie richtte.

Remie kon niet riskeren dat ze Lewie zouden doden, daarom gaf hij toe.

‘Ik heb hem niet bij me.’

‘Wie heeft hem dan?’ vroeg de man achter hem.

‘Mijn vriendin.’

‘Waar is je vriendin?’

‘Ik heb geen idee.’

En dat was waar.

De man achter Lewie had zijn revolver nog steeds op Lewies hoofd gericht.

‘Dan zal mijn kompaan je vriend alsnog vermoorden.’

Een schot weerklonk. Even dacht Remie dat de man op Lewie had geschoten, maar toen hij een stekende pijn in zijn rug voelde, begreep hij dat hij zelf het slachtoffer was.

Remie zakte in elkaar.

Lewie rende voor zijn leven en verschanste zich achter een boom. Hij zag hoe de twee mannen in 't zwart op Remie neerkeken en wellicht hun volgende zet overlegden.

Plots weerklonk een harmonieuze klank uit de monden van een hemels koor dat alle liedjes die ooit waren geschreven samenvatte.

De ene man deinsde achteruit, en in zijn vlucht struikelde bijna over een grafsteen. De andere man legde snel een boek tussen de benen van Remie en rende zijn kompaan achterna.

Lewie kwam vanachter de boom vandaan, rende terug naar Remie, en knielde bij het zieltogende lichaam van zijn vriend neer.

De ondergang van de wereld was volgens Nostradamus pas in 3797, maar Remie voelde zich de draak met zeven koppen en tien hoorns die de aarde en zijn volkeren kwam vernietigen, de Satan en God in één. Hij had nog wel de notie van een lichaam dat op het kerkhof lag – Remie Martelle heette hij – maar door zijn huidige verantwoordelijkheid vergat hij hem even. Hij heette nu Rama.

Tot zijn grote genoegen naderde zijn vrouw Saraï. Ze gingen in elkaar op en aan haar orgastische geluiden leidde hij af dat ze zich goed voelde. Toekomst en verleden kwamen samen in een plaats die tegelijkertijd een tijdstip was en omgekeerd. Om tijdperken te splitsen waren de afkortingen n.Chr. en v.Chr. niet meer nodig. Als resultaat van hun bijeenkomst losten alle raadsels zich simultaan op.

Het volgende moment hield Remie een snikkende Laurence tegen de borst. Enkele meters van hem vandaan stonden Lewie en Fiebi in een innige omhelzing elkaar te zoenen.

Toen Laurence het wachtwoord ingaf, bracht de Eiwi een hemels klankenspel ten gehore. Zoiets moois had Fiebi nog nooit gehoord. Haar zus stond enkele meters van haar vandaan, toch had Fiebi de indruk dat ze kilometers ver verwijderd waren.

Een wirwar van zichtbare geluidsgolven deden het lichaam van Laurence golven als een spiegelbeeld in het water. Haar concentrische cirkels plantten zich eerst in een verticaal vlak voort, maar dat vlak helde algauw over en bewoog zich naar een horizontaal vlak tot op een hoogte van twintig meter, waarna kleinere cirkels als een uitschuifbare verrekijker voor één oog eruit neerdaalden. De Laurence zoals Fiebi ze zich herinnerde was verdwenen en een hevige wervelwind had haar plaats ingenomen.

Fiebi holde achter de Laurence-wervelwind aan. Bij het kanaal zag ze een auto op het dak liggen. Enkele mannen in zwarte kleren

leken zich uit de voeten te maken en Lewie boog zich over een man die in het gras lag. Boven hen wervelde een tweede windhoos.

‘Lewie Spaas,’ riep ze.

Ondanks het oorverdovende lawaai hoorde Lewie haar. Hij wenkte dat ze moest komen.

Ze haastte zich naar hem toe en vroeg:

‘Wat is er met Remie gebeurd?’

Remie lag nog steeds op de grond.

‘Twee mannen hebben ons achtervolgd. Ze wilden de Eiwí. Toen we die niet wilden afgeven, schoot een van hen Remie neer. Er weerklonk hemelse muziek en een van de mannen legde het routeboek tussen Remies benen. Toen ontstond die wervelwind.’

Hij probeerde aan haar gezicht te zien of ze hem geloofde.

‘Ik denk dat Laurence in die andere wervelwind gevangen zit,’ zei Fiebi.

Nu was het Lewies beurt om zijn wenkbrauwen in ongeloof te fronsen.

Samen keken ze ontzet naar de twee wervelwinden die in elkaar vloeiden en tot het dubbele van hun oorspronkelijke grootte groeiden. Het kabaal ging geleidelijk over in een melodie die hen aanspoorde om mee te zingen.

Fiebi herinnerde zich dat Remie haar Elisja had genoemd. Het had toen bijbels geklonken. Ze voelde aan dat die naam passend voor haar was en enkel samenging met Babel, de man naast haar. In een opwelling nam ze Lewie vast en kuste hem vol op de mond.

Tijdens de kus vroeg Lewie zich af wat hun bezielde. Hun lichamen toonden diepe liefde voor elkaar. Als Babel vergat Lewie alles rondom hem en beantwoordde de gulzige vragen van Elisja door haar wezen zoveel mogelijk te omvatten.

De vollemaan weerkaatste zonnestrallen door een gat in de wolken naar de aarde. Regenboogachtige stralen flitsten als bliksem-schichten omlaag en schoten de reusachtige wervelwind aan flarden. Tegelijk weerklonk een geluid als van een vliegtuig dat

door de geluidsbarrière scheurt. Toen slonk de wereld weer tot haar normale proporties.

Enkele meters verderop zag Lewie hoe Laurence Remie overeind trok, en hoe ze elkaar zedig kusten.

In de Panda reden ze huiswaarts. Laurence zette Fiebi en Lewie in Sint-Truiden af en reed verder naar Hasselt. Fiebi had Lewie uitgenodigd om bij haar te overnachten omdat het al zo laat was. Hij zou zijn vrouw pas de volgende morgen van zijn thuiskomst op de hoogte brengen.

Op zijn beurt vroeg Remie of Laurence bij hem wilde logeren. Zij ging akkoord en voelde zich onmiddellijk thuis in zijn rijtjeshuis. Zijn tweepersoonsbed moest wel zalig liggen, want ze viel als een baksteen in slaap.

Maar Remie kon de slaap niet vatten. Hij dacht te veel na. Hoe had Laurence het wachtwoord voor de Eiwi kunnen raden? Was dat een goed voorbeeld van telepathie met een robot of had elke lettercombinatie van haar naam dat effect gehad?

Wat hij zeker wist was dat, ondanks het feit dat zijn tijdsbesef grondig door elkaar was geschud, hij nog steeds op dezelfde aarde vertoefde. Voor zijn geestesoog zag hij de Alfa Giulia op het kerkhof liggen, redelijk beschadigd en met zijn wielen in de lucht. Een taktelwagen zou hem zo snel mogelijk naar een garage overbrengen voor reparatie. Remie hoopte dat de auto bij aankomst zichzelf weer hersteld had.

Hij had voor het slapengaan zijn stairway-to-heaven-intro op de elektrische gitaar uitgeprobeerd, maar ze bleek haar magische krachten te hebben verloren. Fiebi had de viool, de harp en de dwarsfluit meegenomen. Zij zouden wellicht ook niet meer voor schokkende gebeurtenissen zorgen. De Eiwi hadden ze tevergeefs gezocht op het kerkhof en de nautiluschelp was nog slechts een luisterend oor naar het verleden. Ze lag op het nachtkastje dat daar iets te klein voor was.

Had hij alles gedroomd? Het leek hem onwaarschijnlijk, maar hij wist onderhand wel dat alles mogelijk was. Alleen de rally hadden ze niet gewonnen.

De duisternis in de slaapkamer week even voor een felle lichtflits die van buiten kwam. Een bliksem of een vallende ster? Remie ging rechtop in bed zitten toen hij een streep licht onder de deur van de badkamer zag schijnen. Snel sloeg hij de dekens van zich af en liep ernaartoe.

Hij opende de deur en schrok van wat hij zag. Laurence had bij het uitpakken van de koffers de opgegraven schedel tijdelijk op het deksel van de toiletpot gezet. Een zacht geeloranje licht scheen door de oogkassen naar buiten. Remie moest aan een uitgesneden pompoen voor Halloween denken.

Toen hij de schedel wilde oppakken, verdween de badkamer in het niets. Hij voelde geen benen en hij had ook geen armen meer. Huid voelen deed hij niet, maar hij voelde wel de oplossing van een raadsel aan zijn vingertoppen kleven. Hij kon ze echter niet uitspreken, want dat was gelijk aan lezen, of omgekeerd. Hij kon ze ook niet opschrijven, want dan moest hij zwijgen.

Hulpeloos zag hij toe hoe een beeld langzaam in zijn brein opkwam. Hij had het al eerder gezien. Het was het platform, voortgetrokken door een vloot vikingschepen en op weg naar Atlantis. Op het platform stond een beeld dat op het vrijheidsbeeld leek. In het gebeeldhouwde gezicht herkende hij Laurence.

Ineens stond hij weer in de badkamer. Het enige licht kwam van het nachtlampje in de slaapkamer dat door de open deur van de badkamer naar binnen scheen.

‘Remie, wat doe je daar met de schedel?’

Hij schrok zich rot.

Laurence stond in de deuropening.

‘Ik heb niet gedroomd, eerlijk, het was allemaal echt. Jouw liefde voor mij en mijn liefde voor jou, tot de dood ons scheidt.’

‘Doe niet zo mal.’

‘Nee, ik ben Eiwi, de bewaker van de dood, en jij bent bij mij veilig.’

‘Hou op met die onzin,’ zei Laurence.

Ze sloeg liefdevol met haar hand tegen zijn slaapbroekje waar zijn geslacht zat, en dat was genoeg om hem uit zijn trance te halen, en om zijn libido wakker te maken.

23 december en later

Drie maanden later, twee dagen voor Kerstmis, zat Remie in de trein naar huis. Hij was alleen. Lewie en Fiebi hadden een weekje vakantie genomen om hun relatie verder uit te diepen en Laurence was niet gaan werken omdat ze last had van ochtendmisselijkheid. Remie hoopte dat ze zich wat beter zou voelen als ze straks met Fiebi en Lewie naar het kartingcircuit van Hasselt zouden gaan.

Remie was weer volledig gewend geraakt aan het werkritme. De hersengolven in zijn voorkwabben zetten hem voortdurend aan tot plannen. En met zijn zintuigen scande hij de buitenwereld af naar signalen die hem draaiende hielden, net zoals een computer een programma doorloopt.

Hij haatte het dat de tijd zo snel ging. Hij was jaloers op de mensen die geen enkel besef van tijd hadden, het woord *geschiedenis* niet kenden en totaal geen belang hechtten aan de chronologie der gebeurtenissen. Zo'n volkeren waren nog op aarde te vinden.

De piepende remmen van de trein die stotend tot stilstand kwam in het station van Hasselt maakten hem duidelijk dat hij moest uitstappen.

Vijf minuten later spinden de banden van de Alfa Gtv venijnig over het bevroren asfalt.

Laurence was zwanger. Remie moest nog aan het idee wennen. Ze zat naast hem in de Alfa Giulia die hij voor de gelegenheid van stal had gehaald, op weg naar het kartingcircuit van Hasselt. Lewie zat achterin naast Fiebi die zwijgzamer was dan anders.

Laurence droeg een iets te grote jeansoverall en had een goed humeur. Het was een heel verschil met de vorige dag toen ze last had van opvliegers en spontane huilbuien.

Remie had beloofd dat hij niet meer zo snel zou rijden omdat een zwangere vrouw in een auto nu eenmaal kwetsbaar was.

‘Ik heb gisteren bij de verhuizing in mijn oude appartement een pen teruggevonden die ik ooit van mijn vrouw heb gekregen,’ zei Lewie.

‘Misschien komt nu ook de liefde terug,’ zei Remie.

‘Plezante,’ zei Lewie.

Fiebi keek een beetje boos.

‘Ik heb gisterenavond laat nog naar een praatprogramma over seks gekeken,’ vertelde Laurence, ‘een man toonde waar de erogene zones van zijn vrouw lagen. Volgens hem mocht je het spleetje net onder de okselholte aan de achterkant van de arm niet overslaan.’

‘Zal ik het eens zoeken?’ vroeg Remie.

‘Je weet goed waar mijn gevoelige plekje ligt,’ zei ze.

‘Ik heb gedroomd dat Fiebi zwanger was,’ zei Lewie.

Remie zag in zijn binnenspiegel dat Fiebi verrast reageerde.

‘Misschien was het een voorspellende droom, nietwaar Fiebi?’ vroeg Laurence.

Fiebi knikte, wellicht omdat ze te emotioneel was om te kunnen praten. Als buitenstaander kon Remie moeilijk bepalen of Fiebi en Lewie een goed koppel vormden. Hij mocht zich niet laten misleiden door de ruzies die ze steeds maakten, want ze verzoenden zich elke keer stormachtig.

Fiebi brak in tranen uit. Lewie legde een arm om haar schouders en suste haar.

‘Kan het jullie troosten als ik zeg dat ik ook zwanger ben?’ vroeg Laurence, ‘van Remie welteverstaan.’

Ze maakte haar jas los zonder een reactie af te wachten en toonde het T-shirt onder haar overall waarop geschreven stond: DIT IS MIJN BABY.

Remie vond het de mooiste autorit van zijn leven.

Fiebi’s stuurkunst op het kartingcircuit bezorgde haar de eerste plaats. Remie was tweede en Lewie vierde. Op het laatste nippertje had hij zijn derde plaats moeten afstaan aan een blonde stoot die tegen zijn achterbumper botste om voorbij te kunnen.

Laurence had de gebeurtenissen op het circuit vanuit het restaurant gevolgd. Ze feliciteerde haar zus. Omdat haar zwangere buikje nog niet dik genoeg was om haar broek te laten spannen, moest ze die geregeld optrekken. Het was een lust voor het oog, ook voor de mannen.

Toen Remie de overwinningskus van zijn pitspoes in ontvangst nam, voelde hij het gespje van haar zwangerschapsbroek in zijn onderbuik prikken. Bovendien deden haar bobbels zijn champagne bubbelen. De zwangerschap bezorgde hem een nieuwe Laurence, een die at en dronk omdat het figuur niet meer op de eerste plaats stond.

Remie had het praatprogramma over seks ook gevolgd en wist dat haar orgasmen er enkel op vooruit zouden gaan. Zijn hoofd tolde van erotische beelden en hij zei zonder na te denken:

‘Ik verzeker je mijn liefde voor altijd.’

Laurence hapte naar adem. Lewie en Fiebi wisten niet wat ze hoorden.

Iets meer dan negen maanden na het einde van de rally, de dag des oordeels volgens Remie en niet volgens Nostradamus, maakte Laurence zich gereed om naar de bioscoop te gaan. Remie hoorde haar zingen in de badkamer. Ze zou nog wel een halfuur bezig zijn, maar hij was al bijna klaar.

Tot zijn verbazing stond ze niet veel later beneden aan de trap en deed ze alsof Remie te laat was. Hij kuste haar hartstochtelijk op haar mond en bekeek haar uitdossing. Ze zag er anders uit in haar bloemetjeshemd en vreemde haarband, maar dat wende wel. De donkere poelen in haar ogen waren groter en dieper dan ooit.

Lewie en Fiebi zaten in de woonkamer te wachten.

‘De nieuwste film van Peter Jackson lijkt me wel iets,’ zei Fiebi.

Lewie zweeg, want hij was helemaal geen filmkenner. Remie hoopte vooral dat Lewie niet zou snurken tijdens de voorstelling.

‘Ze draaien ook een film met Tom Cruise als de slechterik,’ zei Laurence.

Fiebi ging sneller akkoord dan hij had verwacht, misschien waren vrouwen in verwachting dan toch gemakkelijker.

Remie haalde de Alfa Giulia van stal omdat de Alfa Gtv slechts plaats bood aan 2 mensen en 2 kinderen. Hij paste zijn rijstijl aan de zwangere toestand van de vrouwen aan en Lewie loodste hen als een volleerde navigator door het drukke verkeer naar het bioscoop-complex even buiten de stad.

Op Lewies aanraden versterkten ze eerst hun inwendige mens door een reusachtige pizza te eten in het nabijgelegen restaurant. Die smaakte uitverkoren en aan de glurende blikken van de mannen te oordelen mocht de bediening er ook zijn.

Onderuitgezakt in de gemakkelijke zetels van de bioscoopzaal bekeek Remie de vrouwelijke bezoekers. Sommige vrouwen mochten er wel zijn, maar de mooiste van allemaal zat naast hem in een sexy zwangerschapsbroek. Tijdens de korte wandeling van de parkeergarage naar de ingang van de bioscoop was haar buik hard geworden en Laurence had hem toegelaten putjes erin te maken.

De film was nog niet begonnen of Lewie en Fiebi waren al bezig met elkaars monden grondig te verkennen.

‘Hou eens op,’ zei Laurence op kwade toon.

Fiebi gehoorzaamde onmiddellijk haar zus, ofwel trok het spectaculaire begin van de film haar aandacht. En Lewie bleef sowieso met zijn erectie zitten.

Ineens greep Laurence naar haar onderbuik en trok Remie halsoverkop mee naar de uitgang. Hij zag hoe nat het kruis van haar jeans was in het licht van de zon die opkwam op het filmdoek.

Laurence perste en pufte en zuchtte. Remie deed met haar mee en bad dat de bevalling snel zou gaan. Het hoofd van een kind was al te zien.

Ze schreeuwde het uit toen het kindje naar buiten floepte. Niemand in de kraamafdeling keek daarvan op. Remie glunderde toen hij zag dat het een meisje was.

Een kwartier later kwam het tweede kindje naar buiten, even vlot als het eerste. Ook een meisje, en gezond. Laurence was eindelijk verlost van haar zware buik en herademde.

Remie voelde zich vooral opgelucht. Hij herinnerde zich een tv-documentaire over een tweeling waarvan de kontjes aan elkaar plakten, op de koop toe hadden de kinderen samen slechts drie benen. Toen de kinderen na talloze operaties op 3-jarige leeftijd werden gescheiden, waren ze kwaad. Ze waren altijd één persoon geweest en hadden dat liever zo gehouden.

Ondanks de vrouw in barensweeën die in de tegenoverliggende verloskamer lag te schreeuwen, voelde Remie zich een overgelukkige vader bij de geboorte van twee volmaakte dochters.

Lewie en Fiebi kwamen 's anderdaags op bezoek. Het was buiten minstens 35 graden.

Lewie kwam binnen, zag een bh aan het druppelapparaat hangen en vroeg:

‘Komen wij op een slecht moment Remie?’

Remie hield helemaal niet van ziekenhuisbedden en had liever in zijn eigen bed gelegen.

‘Ik vind het iets te warm om te vrijen,’ zei hij, ‘maar daar denk jij wellicht anders over, is het niet?’

Lewie lonkte naar Fiebi, maar zij reageerde niet omdat ze Laurence een cadeautje overhandigde.

Het was een boek. Laurence las de titel hardop af:

‘*Fatale Fantasie?*’

Ze las de korte samenvatting op het achterplat en fronste haar wenkbrauwen.

‘Straks raak ik hier nog opgewonden van.’

‘Dat is de bedoeling,’ zei Lewie.

Fiebi liep al naar het kamertje waar de baby's lagen te slapen.

Een maand later, op de dag van de grote zonsverduistering volgens de Maya's, zat Laurence op het voeteneinde van het bed, enkel

gekleed in een licht nachtkleedje. Ze was vastberaden haar vroegere figuur terug te krijgen en controleerde in een spiegel hoeveel haar lichaam onder de zwangerschap had geleden.

Remie stond in de deuropening en glimlachte bij het tafereel. Hij dacht geen geluid te hebben gemaakt, maar Laurence draaide zich om en zei:

‘Ik denk dat we het vuurwerk weer mogen ontsteken.’

Ze leunde met haar armen achterwaarts op het bed en keek hem zwoel aan.

Remie liep naar haar toe en streefde haar over haar bijna platte buik. Met zijn mond beroerde hij haar droge lippen en zijn hand zakte af naar haar kruis.

Ineens ging de telefoon op het nachtkastje over.

‘We nemen niet op,’ zei Remie.

‘En als het nu belangrijk is?’ vroeg Laurence.

‘Oké,’ zei Remie en nam met tegenzin op.

Aan de andere kant van de lijn hoorde hij gelach.

‘We hebben het treinstel voor ons alleen,’ hoorde hij Lewie zeggen, ‘nu kan ik Fiebi eindelijk eens in de trein pakken.’

Fiebi slaakte opgewonden kreetjes.

‘Straks wil de conducteur meedoen,’ zei Remie.

‘Dat hoop ik niet, want ik zit illegaal in eerste klas,’ zei Lewie, ‘Fiebi, waar heb je mijn onderbroek gegoooid?’

‘Lewie doet maar alsof,’ hoorde Remie Fiebi zeggen.

‘Lewie, laat Fiebi met rust,’ riep Remie.

‘Je weet niet wat je mist,’ zei Lewie, ‘ze heeft een doorzichtig, superkort jurkje aan en ik zie haar borsten er los door. Ze groeien zienderogen, groter dan haar buik. Het is hier waarlijk de hemel op aarde, daaaaag.’

Lewie verbrak de verbinding.

Fiebi had besloten langer te blijven werken. Het zag ernaar uit dat zij bereid was met Lewie te vrijen tot de laatste dag.

Laurence was ondertussen naar de badkamer gegaan. Toen Remie binnenkwam, bekeek ze haar magere gezicht in de spiegel

boven de wastafel. Haar benen stonden lichtjes gespreid, kwestie van de vier draadjes in haar onderlichaam hun helend werk te laten doen.

Ze liet hem toe zijn beroeringen verder te zetten, staand. Hij streelde haar achterwerk, haar smalle taille naar haar buik, rond haar navelkuiltje en over haar lichtbehaarde venusheuvel.

Remie staakte zijn strelingen toen hij tranen over haar wangen zag lopen. In het zwangerschapsboek had hij gelezen dat een vrouw na een bevalling depressief kon zijn. Hij nam haar langs achter vast en zei sussend:

‘Laurence, je moet niet wenen. Ik ben bij je en je kindjes hebben je ook nodig. Zij zullen je niet in de steek laten en mij ken je goed genoeg om te weten dat ik dat nooit over mijn hart zou krijgen.’

‘Ik weet het Remie, maar ik kan het niet stoppen, leg het maar op mijn hormonen.’

Remie voelde zich als een veilige cocon voor haar.

Zijn potentie stak haar kop weer op en Laurence zei:

‘Wat voel ik daar?’

Zijn stijve penis drukte tegen haar kontje en binnen de kortste zat ze hem oraal te bevredigen.

Ze moesten echter hun seksspelletje staken omdat een van de baby’s begon te wenen. Ze trokken hun slip weer aan en halfnaakt liepen ze naar de kinderkamer.

‘Neem jij Loïse mee,’ zei Laurence, ‘dan neem ik Barb.’

‘Oké mammië.’

Ze liepen met de kinderen in de arm naar hun eigen grote bed en legden zich erop. Loïse sliep nog, maar dat zou niet lang meer duren. Terwijl Laurence Barb aan haar rechterborst legde, bedacht Remie dat hij voor de eerste keer van zijn leven met drie vrouwen in bed lag.

Toen schoof de maan langzaam voor de zon en werd het aarde-donker in hun slaapkamer.

Het was warm, maar de parasol beschermde Remie tegen de zon als er even geen wolken waren. De tuin zag er prachtig uit, roze rozen, gele tulpen, rode geraniums, blauwe weet-ik-nietjes.

De oerapen Lucy en Orrorin hadden hun leven niet kunnen beschrijven omdat ze niet konden schrijven. Wat had de Cro-Magnonmens bezielde om schilderijen op de rotswanden aan te brengen? De bouwers van Stonehenge waren erin geslaagd een groot vraagteken aan hun nageslacht door te geven. De Egyptenaren hadden het met niet samenhangende hiërogliefen gedaan, maar hun motieven bleven onduidelijk voor de moderne mens. Maya's en Inca's hadden hun boodschap in megalithische gebouwen gegoten zonder echt duidelijk te zijn in wat ze wilden zeggen.

Remie had zijn belevenissen klaar en duidelijk opgeschreven en sloeg het laatste blad van zijn manuscript om. Het was af. Hij vond zichzelf een open boek, maar anderen zagen hem veeleer als een gesloten boek. In al zijn bevindingen over het verleden zat het tegenovergestelde van wat zich in de toekomst had afgespeeld.

Die nacht sliep hij diep en droomde over auto's. Eerst zat hij in de moderne Alfa Gtv, vervolgens reed hij in de antieke Alfa Giulia. Aan het einde van de rit zat hij in een proteorode Citroën DS 23 Décapotable uit 1967, een autotype waarvan er slechts honderd waren gemaakt. De godin van alle auto's, voorzien van meedraaiende koplampen.

Naast hem op de zitleren achterbank zat Laurence in een lichtgele trouwjurk. Terwijl Will Tura zijn mooiste liedje zong, bogen ze hun hoofden naar elkaar. Remie begreep nog altijd niet hoe een melodie zijn huidcellen zo kon beroeren.

Remie streelde haar rechterarm en voelde daar kippenvel. Hij was zeker van haar liefde voor hem en kuste haar vol op de mond terwijl het licht van de halvemaan vanachter de donkere wolken tevoorschijn kwam. Haar licht was net voldoende om het silhouet van

een mier op het topje van een grassprietje goed uit te laten komen op de allesomvattende foto van de wereld, maar het tafereel duurde niet lang, omdat een koe de pol gras met haar lange tong losrukte en opat.

Al zijn de aangehaalde theorieën waar, dit boek is volledig verzonnen.

Een schalkse ruiter iets meer dan twintig eeuwen na Christus.